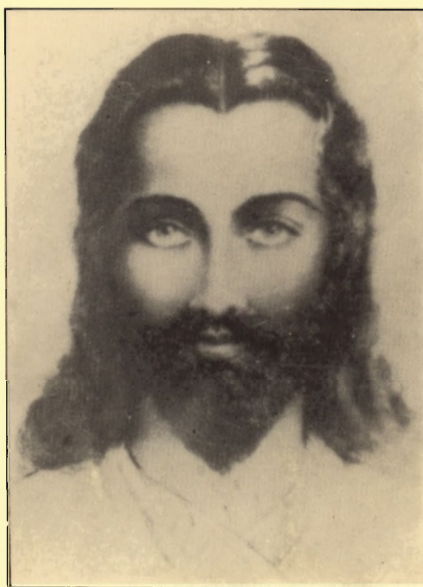

ΠΑΡΑΦΘΟΡΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
Η ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ
«ΓΛΩΣΣΑ»

ΔΑΥΛΟΣ

ΑΡΧ. 600

«ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ»...

... "Όπου
ὁ νέος
«Μεσσίας»
χρίεται
νηπιόθεν
ἀπὸ τρίτους...

᾽Αποκρυπτογραφήσεις πινακίδων
᾽Ετρουσκικῆς (= ᾽Ελληνικῆς) γραφῆς

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Αθήνα.

Τηλ.έφ.: 3223957, 9841655

Τα Γραφεία του Περιοδικού
λειτουργούν πρωινές ώρες
9.30-13.30 καθημερινά.

Ίδιοκτήτης- Έκδότης- Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Άχιλλέως - Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία- Άτελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ. 5221792.

Εκτυλώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΟΣ

- Τιμή αντίτιπου: 600 δρχ.
 - Έτήσια συνδρομή: 6.000 δρχ.
 - Οργανισμών κ.λπ.: 8.000 δρχ.
 - Φοιτητών: 4.000 δρχ.
 - Έξωτερικού: 50 δολλ. ΗΠΑ.
- Οι συνδρομές προκαταβάλλονται
τόν μήνα Ίανουάριο κάθε χρόνου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τα χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τὰ
ταχυδρομικά έμβάσματα στη
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
ποδ αλλάζουν διεύθυνση, νά τὸ
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 7476:

Περί «κατεδαφίσεως έρειπίων» και άλλα τινά

ΣΕΛΙΣ 7477:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ANNA ΤΖΙΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, Άρχιμ. ΤΙΤΟΣ
ΧΟΡΤΑΤΟΣ, ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΠΑΠΑΜΙΧΟΣ, Κ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΦΩΚΑ-ΓΙ-
ΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 7489:

*Πανάρχαιοι Έλληνες Πελασγοί άποικοι οί δημιουργοί
του « Έτρουσκικού» Πολιτισμού*

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ 7502:

«Γιά τήν Έλλάδα, ρέ γαμῶτο...»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 7503:

*«ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»: Η νέα παγκόσμια συνωμοσία εναντίον
του Πολιτισμού*

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 7511:

Γιά τήν επέτειο του Καποδίστρια

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

ΣΕΛΙΣ 7517:

Η «σοφία» των αρχαίων Αιγυπτίων

ΤΑΤΙΑΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 7523:

*Άπο παρεφθαρμένες ελληνικές λέξεις
σχηματίσθηκε τὸ Τουρκικό Λεξικό*

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κ. ΓΑΤΣΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ 7533:

Η Έλληνική και ή Μεσσιανική Δημοκρατία

Δρ. ΚΩΝ. ΤΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΠΟΙΗΣΗ

Στέλλα Καρυτινού, Νίκος Μοσχολιός, Άλκ. Μπεναρδής

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ: σελ. 7487 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ:
σελ. 7509 • ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 7499 • ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ ΜΑ-
ΝΤΙΚΑ: σελ. 7515 • ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ: σελ. 7531
• ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ: σελ. 7521 • ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 7528
• Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 7533.

Περὶ «κατεδαφίσεως ἐρειπίων» καὶ ἄλλα τινὰ

«Ἄς γκρεμίσουμε τὸ παρανοϊκὸ οἰκοδόμημα ἀξιῶν καὶ ἰδεῶν, ὅπου ἔχει φυλακισθῆ ἢ Ἀνθρωπότητα». «Ἄς ἰσοπεδώσουμε τὰ μνημεῖα τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ». «Ἄς μεταφέρουμε κι ἄς ποντίσουμε στὴ θάλασσα καὶ τὴν τελευταία πέτρα τῶν συμβόλων τοῦ ψεύδους, τῆς πνευματικῆς στρέβλωσης καὶ τῆς ἐξαχρείωσης».

Ναί, συμφωνοῦμε μὲ τὰ κηρύγματα αὐτά, πὺ τελευταία πολλαπλασιάζονται. Καὶ βεβαίως **πράττουμε τὴν κατεδάφιση ἐπὶ δεκαετίες ἐπίμονα, μεθοδικά, συστηματικά.**

★★★

Ἄλλὰ γκρεμίζουμε, ἰσοπεδώνουμε, ποντίζουμε — γιὰ νὰ βάλουμε στὴ θέση τους τί; Γιατί ὄλοι οἱ νεόφυτοι κήρυκες τῶν κατεδαφίσεων δὲν ἔχουν παρουσιάσει κανένα σχέδιο (ἢ, ἂν προτείνουν κάποια, αὐτὰ εἶναι νεφελῶδη, συγκεχυμένα ἢ ὅμοια μὲ τὰ προηγούμενα) τῆς νέας οἰκοδομῆς; Δὲν καταλαβαίνουν, ὅτι ἢ κατεδάφιση μπορεῖ νὰ ἔχη ἀποφασισθῆ καὶ νὰ ἐπιδιώκεται ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν ἐτοιμόρροπων πιά σεραγιῶν τῆς πνευματικῆς τυραννίας, γιὰ νὰ τὰ ξαναχτίσουν πάλι οἱ ἴδιοι **μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς παλιὰ ἀρχιτεκτονικὴ τους, ἀλλὰ ἀνακαινισμένα, γυαλιστερά καὶ ἑλκυστικά γιὰ τὴν ἀνθρώπινη μωρία;**

Προϋπόθεση τοῦ «ξέρω τί δὲν θέλω» εἶναι τὸ «ξέρω τί θέλω». Ἄν δὲν ἔχω μελετήσει τὴν νέα ἀρχιτεκτονικὴ ἀντίληψη κι ἂν δὲν ἔχω συλλάβει καὶ καταρτίσει τὰ σχέδια αὐτοῦ πὺ θὰ διαδεχθῆ τὸ ὑπὸ κατεδάφισιν ἐρείπιο, τότε εἶμαι αἰχμάλωτος, ὑπηρέτης καὶ συνεχιστῆς τοῦ καταδικασμένου παρελθόντος.

★★★

Χρόνια τώρα μὲ μόχθο, μὲ ὑπέρβαση ἑαυτῶν, μὲ πίκρα, θυσίες καὶ κινδύνους πὺ κανεῖς δὲν ξέρει οὔτε κὰν ὑποψιάζεται, ἐμεῖς ἐδῶ, στὸν «Δαυλό», ἀναζητοῦμε, ἐρευνοῦμε, προσεγγίζουμε (ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ποῦμε: σὲ μιὰ παγκόσμια πρωτοπορία) καὶ **προτείνουμε τὴν Διέξοδο ἀπὸ τὴν θηλειά,** ὅπου ἔχει πιαστῆ καὶ σπαράζει σὰν ψάρι ὁ σημερινὸς Ἀνθρωπος. Ἡ πρότασή μας, χωρὶς νὰ διεκδικῆ αὐθεντία, εἶναι δοκιμασμένη στὸ παρελθόν, εἶναι ἠλεγμένη στὸν χρόνο καὶ εἶναι ἀποδεδειγμένων ἐλευθερωτικῶν, ἐξαληθευτικῶν καὶ ἐξυγιαντικῶν δυνατοτήτων — **τεραστῶν δυνατοτήτων.**

★★★

Πρέπει νὰ προτείνουν κάτι καὶ οἱ νεόφυτοι «ἱεροκήρυκες». Ἄλλως, θεωροῦμε τὴν κατεδαφιστικὴ δραστηριότητά τους ὡς ἐργολαβία, πὺ τοὺς ἀνετέθη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἰδιοκτησία τοῦ ἀπαιτοῦντος ἀναπαλαίωση πανάρχαιου Μνημείου τοῦ Ψεύδους.

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

«Ποίας γλώσσας (ανάξιοι) κληρονόμοι ἐσμέν»...

Κύριε διευθυντά,

Σχετικά με τὰ δύο τελευταῖα ἄρθρα τοῦ κ. Ἰ. Ἀπ. Γάτσινα τὰ ἀναφερόμενα στη Λατινική («Δαυλός», τεύχη 124 καὶ 127), αὐτὴ τὴν ὄντως ἐκβαρβαρισμένη διάλεκτο τῆς Ἑλληνικῆς Μητέρας Γλώσσας, ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

Δὲν με ἐκπλήττει ἡ «ἰταμὴ», ὅπως γράφει ὁ κ. Γάτσινας, ἐπίθεση ποὺ ὑπέστη ἀπὸ λατίνους καὶ «ἄλλους», οἱ ὅποιοι ἐθεώρησαν τὸν ἑαυτό τους θιγέ-ντα, γιατί ἐπὶ τέλος οἱ Ἕλληνες τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχουμε ἀρχίσει νὰ δείχνουμε, ὅτι κατανοοῦμε «ποίας γλώσσας κληρονόμοι ἐσμέν» καὶ πόσο μεγάλη ὑπῆρξε ἡ προσφορά αὐτῆς τῆς γλώσσας στὸν ἀνθρώπινο λόγο, προφορικὸ καὶ γραπτὸ. Ἐχω καὶ ἡ ἴδια τὴν ἐμπειρία ἀνάλογων ἀντιδράσεων. Κάθε φορὰ ποὺ δημοσίευσα ἄρθρα με παρόμοιες θέσεις, με κατέκλυσαν με πανάθλια βιβλία, με ρυπαρὰ ἔντυπα, με ἀνώνυμα τηλεφωνήματα καὶ με γελοῖες ἐπιστολὲς γραμμένες στὴ «φονιτικὴ ἀτονικὴ γραφί». Σκοπὸς τους νὰ εἰρωνευτοῦν, νὰ χλευάσουν, νὰ θορυβήσουν, νὰ τρομοκρατήσουν ἀκόμη. Τίποτε πιὸ κατανοητό. Αὐτὴ εἶναι ἡ μέθοδός τους. Ὅπως γράφει καὶ ὁ Χάρης Λαμπίδης στὸ βιβλίο του «Παιδεία καὶ τρομοκράτες», τὸ σκηνικὸ στήνεται ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Σχεδιασμὸς αὐτὲς τὶς φωνὲς τὶς παρακολουθεῖ, τὶς καταγράφει. Οἱ ὑπηρεσίες του συγκεντρώνουν στοιχεῖα, σχηματίζουν φάκελλο... Ἄν δημοσιευτεῖ κάποιον ἄρθρον ποὺ προβάλλει καὶ ὑπερασπίζεται τὶς ἀξίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γλώσσα, ἐθνικὴ συνείδηση, ὀρθοδοξία, παιδεία, ἱστορικὴ πορεία, τότε ἀμέσως παίρνουν ἐντολὴ τρεῖς-τέσσερις μοχλοὶ ἤτοι τσιράκια ἤτοι πληρωμένοι κονδυλοφόροι καὶ ἀπαντοῦν εἴτε ἐμμέσως εἴτε με ἀπευθείας ἀναφορὰ στὸν συντάκτη τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου... Ὅλα κινοῦνται ἀπὸ κεντρικὸ ἐπιτελεῖο καὶ λειτουργοῦν με μεθοδικότητα... Ἐκτελοῦν διατεταγμένη δουλειά...».

Ὁ κ. Γάτσινας τοὺς προ(σ)καλεῖ νὰ τὸν ἀντικρούσουν στὴν θέση: «Ἡ Λατινικὴ εἶναι ἡ πλέον ἀνεπτυγμένη γλῶσσα ἀλλὰ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ». Καὶ λίαν ἐπιεικῶς ἐπιλέγει ὡς πεδῖον συζητήσεως τὴ Θεολογία. Καὶ λέγω λίαν ἐπιεικῶς, γιατί ἡ διείσδυση τῆς Ἑλληνικῆς στὴ Λατινικὴ κατὰ τὰ πρῶτα μεταχριστιανικὰ χρόνια εἶναι ἓνα μικρὸ μόνον κεφάλαιο τῆς μεγάλης αὐτῆς ἱστορίας, ποὺ ἐξηγεῖται καὶ ἀποδεικνύεται πανεύκολα, ἀφοῦ τὰ Εὐαγγέλια ἐγράφησαν καὶ διεδόθησαν σὲ ὅλο τὸν κόσμον στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ποὺ ἦταν τότε διεθνῆς. Ὅταν ἄρχισαν νὰ γίνονται οἱ μεταφράσεις ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα γιὰ τὶς μεγάλες λαϊκὲς μᾶζες, στρατιᾶς ἑλληνικῶν λέξεων — τὸ λεγόμενον «*Vocabulaire Ecclésiastique*» — εἰσέβαλαν στὴ Δύση μέσω τῆς Λατινικῆς, ἡ ὁποία μὴ ἔχοντας ἀντίστοιχες δικές της χρησιμοποίησε τὶς ἑτοιμὲς ἑλληνικὲς. Ἄς ἐξετάσουμε ἐνδεικτικὰ τὶς λέξεις ἐπίσκοπος, ἐπισκοπὴ στὶς 5 πιὸ γνωστὲς δυτικὲς γλῶσσες:

Ἑλλην.	Λατιν.	Γαλλ.	Ἰταλ.	Ἰσπ.	Ἀγγλ.	Γερμαν.
Ἐπίσκοπος	Episcopus	Evesque Evêque	Episcopo και Vescovo	Obispo	Bishop	Bishop
Ἐπισκοπή καὶ ἁ.ἁ.				Obispado	Bishopric	
Διοίκησις	Diocesis	Diocèse	Diocesi			Diozese

Ἐπίσης τῆ λέξι *παραβολή*, ποῦ παρουσιάζει τὴν ἐξῆς ἰδιαιτερότητα: Ἄφοῦ χρησιμοποιήθηκε αὐτοῦσια ἀπὸ τῆ Θεολογία (*parabola, parabole* κ.λπ.) καὶ ἀπὸ τῆ Γεωμετρία (*parabola, parabole* κ.λπ.), ἐπέρασε ἐν συνεχείᾳ στὴν καθομιλουμένη ὡς: ὁμιλία, λόγος:

Παραβολή Parabola Parole Parola Palabra
Parler Parlare μὲ πλῆθος ἀπὸ παράγωγα.

Δάνειον ἐκ τῆς ἐλληνικῆς — “Emprunt de Grec” — εἶναι τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ θεολογικοῦ, θρησκευτικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ λεξιλογίου. Γιὰ οἰκονομία χώρου παραθέτω λίγες λέξεις μόνον στὴ Γαλλικῆ. Ἄρκει ν’ ἀλλάξετε τὴν κατάληξη καὶ τὶς προσαρμύζετε στὴν ἀνάλογη γλῶσσα: A-*phorisme, Anachorète, Anathème, Apocalypse, Apostole ἢ Apôtre, Apothèse, Evangile, Apocryphe, Baptême, Basilique, Bible, Blasphème, Catacombe, Catechèse, Catechumene, Cathédral, Catholique, Decalogue, Christianisme, Démiurge, Azume, Dogme, Despote, Doxologie, Eulogie, Eucharistie, Exode, Exorciser, Athéisme, Herésie, Hétérodoxe, Hiératique, Hiérophante, Icone, Iconostase, Monastère, Philanthropie, Hymne, Hagiographie, Encyc-
lique* = Ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα, ποῦ καὶ αὐτὸς ὀφείλει τὸ ὄνομά του στὴν ὀμηρικῆ λέξι *πάπα* = πατήρ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ὀλοφάνερα ἐλληνικῆς λέξεις ὑπάρχουν ἀκόμη πάρα πολλῆς ποῦ δὲν ἀναγνωρίζονται εὐκόλα λόγῳ τῆς μεγάλης ἀλλοιώσεως ποῦ ἔχουν ὑποστῆ, ὅπως (μικρὸ δεῖγμα):

Antiene	ἀπὸ τὸ λατιν.	Antiphona	ὄπερ ἐκ τοῦ ἑλλην.	ἀντίφωνον
Ascète	»	Ascete	»	ἀσκητῆς
Moine	»	Monachus	»	μοναχὸς
Choeur	»	Chorus	»	χορὸς
Chrême	»	Chrisma	»	χρῖσμα
Cierge	»	Cera	»	κηρὸς
Clerc	»	Clericus	»	κληρικός
Diagre	»	Diaconus	»	διάκονος
Ciboire (ἀρτοφόριον)	»	Ciborium	»	κιβώριον

Éloge	»	Eulogium	»	εὐλογία
Épître	»	Epistola	»	ἐπιστολή
Étole (ἐπιτραχήλιον)	»	Stola	»	στολή

Théologie... Μιά Θεολογία πού κινεῖται, λειτουργεῖ καὶ διαλογίζεται ἑλληνικά, ἀφοῦ δὲν ἔχει δική της λέξη οὔτε γιὰ τὸ ἀντικείμενό της, πού εἶναι ὁ Θεός (Deus, Dieu, Dio) οὔτε γιὰ τοὺς δαίμονες ἢ τὸν *διάβολο* (Demons, Diable), πού ἀντιμάχονται αὐτὴ τῆ Θεολογία. Οὔτε γιὰ τοὺς ἁγίους της (Fayios, Sager, Sanctus, Saint, Santo) οὔτε γιὰ τὶς ἐκκλησίες της (Ecclesia, Eglise, Chiesa, Iglesia, Church καὶ Kirche ἐκ τοῦ *Κυριακός*) οὔτε γιὰ τὰ κοιμητήρια τῶν πιστῶν της (Coemeterium, Cimetière, Cimitero, Cimiterio, Cemetery) οὔτε κἄν γιὰ τὸν οὐρανὸ πρὸς τὸν ὅποιον ἀποβλέπει (Ciel, Cielo ἐκ τοῦ λατιν. Coelum ὅπερ ἐκ τοῦ ἑλλήν. *Κοῖλον*). [...].

Οἱ γνωστοὶ κύκλοι τὸ γνωρίζουν καλὰ καὶ βαρέως τὸ φέρουν. Δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν «τὸν κατὰ φωνὴν Ἑλληνισμόν». Ἄς σκεφθοῦν ὅμως, ὅτι τοὺς κάνουμε καὶ μεγάλη χάρη, πού δὲν ζητοῦμε πνευματικὰ δικαιώματα γιὰ κάθε ἑλληνικὴ λέξη πού χρησιμοποιοῦν. Θὰ ἐπτῶχευαν ἢ θὰ ἔμεναν ἄλαλοι, ἀφοῦ αὐτὸ πού συμβαίνει μὲ τὴ Θεολογία, συμβαίνει καὶ μὲ ὅλες τὶς ἐπιστῆμες...

Ἔσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω (Astrologie, Astronomie, Astrobiologie, Astronautique, Astrophysique) καὶ ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω (Geographie, Anthropologie, Zoologie, Biologie, Botanologie, Entomologie) καὶ ὅσα ἐντὸς τῆς γῆς (Géologie, Sismologie) καὶ ἐντὸς τῆς θαλάσσης (Cytologie, Ichthyologie)... καὶ Γράμματα καὶ Τέχνες καὶ Πολιτικὴ καὶ Ἀθλητισμὸς καὶ Τεχνολογία καί... καί...

Τὴν Ἱατρικὴ – *Medicina* (ἐκ τοῦ *μῆδομαι, μῆδος, μῆτις*) --- ἄς μὴ τὴν ἀγγίξουμε. Πονάει πολὺ. Τόσο, πού πρὶν ἀπὸ λίγα μόλις χρόνια στὸ Συνέδριο τῆς Παγκοσμίου Ἱατρικῆς Ἐνώσεως στὸ Καρακάς εἶχε γίνει λόγος, ὅτι ὀρισμένοι σύνεδροι ἐπρόκειτο νὰ εἰσηγηθοῦν τὴν κατάργηση, τὸν ἐξοβελισμό τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας ἀπὸ τὴ διεθνή ἱατρικὴ ὀρολογία. Τὸ θέμα ἀνακινεῖται κατὰ καιροὺς, χωρὶς ἀποτέλεσμα βέβαια. Εἶχα διαβάσει τότε σὲ ἀπογευματινὴ ἑφημερίδα (τὸ σχετικὸ ἄρθρο ὑπάρχει στὸ ἀρχεῖο μου), ὅτι ἡ *Cardiology* λ.χ. θὰ ἔπρεπε νὰ γίνει *Heartology*. Καὶ λοιπὸν; Ἀφήνοντας τὸ *-λογος*, πού πάει παντοῦ, ἄς κάνουμε μιὰ «καρδιολογικὴ» ἐξέταση: Ἑλλήν. *κῆρ*, Λατιν. *cor*, Γαλλ. *coeur*, Ἱταλ. *cuore*, Ἰσπαν. *corazon*, Ἀγγλ. *heart*, Γερμ. *Herz*. Καὶ οἱ Ἱάπωνες ἀκόμη τὴ λένε *κο κο ρο*.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν τὶς ἐπιστῆμες, ὅπου ἡ παρουσία τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι αὐταπόδεικτη, καὶ καμμιά μεταγενέστερη γνώση δὲν ἔχει καταφέρει μέχρι σήμερα νὰ τῆς ἀφαιρέσει τὸν τίτλο τῆς Μητέρας Γλώσσας, καὶ ἄς ἔλθουμε στὸ ἀπλό, καθημερινὸ λεξιλόγιο. Καθὼς ἀπὸ καιρὸ ἀσχολοῦμαι

μέ τη σύνταξη σχετικοῦ λεξικοῦ, μπορῶ νά σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι οἱ 8 στίς 10 λατινικές λέξεις εἶναι ἑλληνικές. Ἄλλοτε φανερά, συχνότερα κρυμμένες κάτω ἀπό παραμορφωτικό γλωσσικό μανδύα, πού λίγο νά τόν παραμερίσεις, παρουσιάζεται μπροστά σου ἀπαστράπτων, πανάρχαιος, ἀναλλοίωτος, θαλερός καί ἀκατάβλητος ὁ ἑλληνικός λόγος.

Γιά νά εἶμαστε ὅμως δίκαιοι: Ὑπάρχουν ξένοι ἐπιστήμονες καί λογοτέχνες, πού ὄχι μόνον τά γνωρίζουν καί τά παραδέχονται ὅλα αὐτά. Τά γράφουν, τά διδάσκουν, τά ὑποστηρίζουν πολλές φορές μέ μεγαλύτερο ζήλο καί παρηρησία ἀπό τοὺς Ἑλληνες. Σταχυολογῶ:

- 1) «Ἡ λατινική, γλῶσσα λαοῦ ἀγροτικοῦ, ἦρθε σέ ἐπαφή μέ δύο πολιτισμούς ἀστικούς, ἀπό τοὺς ὁποίους ἐπῆρε τήν πλειονότητα τῶν λέξεων πού τῆς ἔλειπαν... τὸν ἑτρουσκικό καί τὸν ἑλληνικό... Ἡ ἑτρουσκική ἐπιρροή σταμάτησε νωρίς... ὅμως ἡ ἑλληνική δὲν σταμάτησε ποτέ. Θέατρο, Ποίηση, Φιλοσοφία, ὅλα τὰ λογοτεχνικά εἶδη τῆς ὀφείλονται. Τὸ ἀφηρημένο καί τὸ τεχνικό λεξιλόγιο τῆς λατινικῆς εἶναι κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀνταύγειο τοῦ ἑλληνικοῦ λεξιλογίου, ὅπως ἡ λατινική σκέψη εἶναι κόρη τῆς ἑλληνικῆς. Σέ κάθε χρονική στιγμή διακρίνονται στή λατινική καινούργιες εἰσορές προερχόμενες ἀπὸ τὴν ἑλληνική...»: Ernout Meillet. «*Dictionnaire Etymologique de la langue Latine - Histoire des mots*».

[Σημ. α) Ὁ Ἑλλάνικος ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ἑτροῦσκοι ἢ Τυρρηνοὶ κατάγονται ἀπὸ τοὺς Πελασγούς, δηλ. Ἑλληνες, πού μετανάστευσαν στὸ ἀπώτατο παρελθὸν ἀπὸ τὴ Θεσσαλία στὴν Ἰταλία καί ἐγκατεστάθησαν ἀρχικά στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ Πάδου, κατόπιν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Χερσονήσου ὀριστικά, στὴν Τυρρηνία.

Σημ. β) Οἱ Ἀρκάδες μετοίκησαν στὴν περιοχή τῆς Ρώμης περὶ τὸ 1370 π.Χ. Ἀκολούθησαν καί δεύτερες καί τρίτες μεταναστεύσεις. Ὁ Ἀρκὰς Εὐάνδρος ἀπὸ τὸ Παλλάντιο τῆς Ἀρκαδίας θεωρεῖται ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Ρώμης, ἀφοῦ ἴδρυσε ἀποικία στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Θύβρι (Τίβερις) καί στὸν μεσαῖο ἀπὸ τοὺς 7 λόφους τῆς περιοχῆς, τὸν ὁποῖον ὀνόμασε Παλλάντιο. Ὅταν ὁ Αὐγούστος ἀργότερα ἔκτισε ἐκεῖ ἀνάκτορο, τὸ ἀπεκάλεσε Pallantium - Palatium. Ἔτσι καθιερώθηκε, οἱ βασιλικὲς κατοικίες γενικῶς νά ὀνομάζονται Παλάτι-α, Palace, Palacio, Palazzo κλπ. Ἡ Ἀρκαδικὴ ἦταν ἡ πλέον ἀμιγῆς ἀπὸ τίς ὑπόλοιπες Ἀρχαϊκὲς διαλέκτους. Κυριώτερο ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά της εἶναι τὸ F ὡς ἀρκτικό λέξεων: *Φελύω* — *Volvo*, *Φεῖδω* — *Video*, *Φοχῶ* — *Veho*, *Φεαρ* — *Ver*, *Φεστία* — *Vesta*. Ὅλα ἐξηγοῦνται].

- 2) «... Τὸ βασίλειον τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἐκλεπτυσμένης ὀμιλίας, τῆς εὐστρόφου λογοτεχνίας, τῆς διαφωτιστικῆς ἐπιστήμης, τῆς μεστῆς φιλοσοφίας, τῆς εὐγενοῦς τέχνης... Ὁ πνευματικὸς αὐτὸς πλοῦτος ἔρρεεν ἤδη ἐντὸς τῆς Ρώμης προκαλὼν τὴν μίμησιν καί τὸν ἀνταγωνισμόν... Δέκα χιλιάδες — 10.000 — ἑλληνικαὶ λέξεις διωλίσθησαν ἐντὸς τοῦ λατινικοῦ λεξιλογίου τὸν καιρὸν τοῦ Αὐγούστου»: W. Durant, «*Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ*» Γ' 278.

Κατὰ τὸν Δ' μ.Χ. αἰ. τὰ 44.000.000 ἀπὸ τὰ 70.000.000 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας μιλοῦσαν ἑλληνικὰ (Durant Γ 278):

- 3) «Οἱ γαλλικὲς λέξεις, πού τόσο περφηφανεύμαστε νά τις προφέρουμε σωστά, δὲν εἶναι οἱ ἴδιες τίποτ' ἄλλο παρὰ «βαρβαρισμοί» πού ἔγιναν ἀπὸ γαλάτες πού πρόσφεραν λάθος τὰ λατινικὰ ἢ τὰ σαξονικά, ἀφοῦ ἡ γλῶσσα μας δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἑλαττωμένη προφορά ἀπὸ κάποιες ἄλλες γλῶσσες...» (Μαρσέλ Προύστ, «Ἀναζητώντας τὸν χαμένο καιρὸ» Γ' 167.

[Σημ.: Οἱ λεγόμενες λατινικὲς γλῶσσες ἐξελίχθησαν ἀπὸ τὴν τραχειὰ λαϊκὴ λατινική,

τὴν ὁποία διέδωσαν στὶς ἐπαρχίες ὄχι φιλόλογοι ἢ ποιηταὶ, ἀλλὰ στρατιῶτες, ἔμποροι, τυχοδιῶκτες. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Γάλλος ποιητὴς Du Bellay κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα (*"Defense et Illustration de la Langue Francaise"*) ἐπεδίωκε τὸν ἐξευγενισμό τῆς Γαλλικῆς μετὰ τὴν εἰσαγωγή ἑλληνικῶν λέξεων ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοὺς Ἐνακρέοντα, Θεόκριτο. Ὁ δὲ Ronsard συμβούλευε: *"Créer de mots d'origine grecque"*. Τότε εἶναι, πού καθιερώθηκαν στὴ γαλλικὴ λέξεις ὅπως: ode, lyrique, orgie, periphrase, stratageme κ.ἄ. κ.ἄ.]

Καταλαβαίνω, ὅτι κάπου ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσω. Τὰ πρὸς παράθεσιν στοιχεῖα ἀνεξάντλητα. Ὁ χῶρος περιορισμένος. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ κλείσω μὲ μιὰ συγκλονιστικὴ μαρτυρία: Ἐκδόσεις Dunod (ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ κόσμου) Παρίσι 1990: *"Les Cahiers de l'analyse des données"*.

«Ἰωάννης Παῦλος Μπενζέκρι

»τῷ ἀναγνώστῃ τῷ φιλέλληνι χαίρειν.

»Φιλεπιστῆμων μὲν φύσει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀείποτε καὶ πανταχοῦ, ὁμολογεῖται δὲ ὡς πηγὴ τῶν μαθημάτων τὰ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων εὐρήματα. Διδάσκαλος μὲν ἐγένετο Ἀριστοτέλης τοῦ συλλογιζέσθαι, καὶ τοῖς Ῥωμαίκοις καὶ τοῖς Ἄραβιν. Ἑλληνίζει δὲ καὶ νῦν ἡ ἐπιστῆμη καὶ ἄχρι τῶν τῆς ἀνατολῆς μεθορίων. Ἀδύνατον γὰρ πεπαιδευμένῳ τινὶ βαρβάρῳ τὸ τεχνιτεῦν ἄνευ τριακοσίων τῶν τῆς Ἑλλάδος λέξεων...»

Καὶ συνεχίζει ἔτσι ἐπὶ μακρόν.

Μετὰ τιμῆς

Ἄννα Τζιροπούλου-Εὐσταθίου

Φιλολόγος

Ἄκτῃ Τρ. Μουτσοπούλου 16, 185-35 Πειραιεὺς

Ἑλληνισμός, Χριστιανισμός καὶ Ἰουδαϊσμός

Ἑλλογμώτατον Διευθυντὴν
Περιοδικοῦ «ΔΑΥΛΟΣ»
Κύριον Δημήτριον Ἰ. Λάμπρου
Ἀθήνας

Κύριε διευθυντά,

Ὡς παλαιὸς συνδρομητὴς καὶ προσεκτικὸς ἀναγνώστης τοῦ ἀξιολόγου Περιοδικοῦ σας πιστεύω, ὅτι δικαιούμαι νὰ ἐκθέσω δι' αὐτοῦ ὀρισμένες σκέψεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰ δημοσιεύματα τῶν τευχῶν 121 καὶ 126 καὶ τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὸ ὄντως μεγάλο καὶ εὐαίσθητο θέμα τῶν σχέσεων ἢ ἀντιθέσεων Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ. Βεβαίως καὶ ὁ ἀρθρογράφος καὶ ὁ ἐπιστολογράφος τοῦ Περιοδικοῦ σας, σεβαστοὶ καὶ οἱ δύο, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν τὴν μοναδικὴν καὶ ἀναμφισβήτητον συμβολὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν διατήρησιν τῆς γλώσσης μας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ Περιοδικό σας ἀγωνίζεται,

ὡς ἐπίσης καὶ ὅτι τὰ Μοναστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας διεφύλαξαν ἀνά τοὺς αἰῶνας τὰς συγγραφὰς τῶν Ἀρχαίων καὶ ὅτι αὐταὶ ἀπετέλεσαν κείμενα σπουδῆς καὶ γνώσεως ὄχι μόνον τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, τινὲς τῶν ὁποίων συνέγραψαν καὶ εἰδικὰς περὶ αὐτῶν διατριβὰς, ἀλλὰ καὶ τῶν κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας λειτουργούντων Σχολῶν καὶ Σχολείων, καὶ ὅτι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης καὶ ἕτεροι ἄλλοι, συνέγραψαν μελέτας περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης.

Ἐπίσης πιστεύω, ὅτι εἶναι λάθος ὅλων μας, ὅταν βλέπωμεν ὀπισθεν ἐκάστης ὀλιγωρίας καὶ ἀμελείας μας ἢ καὶ ἀδυναμίας μας Σιωνιστικὸν δάκτυλον. Βεβαίως ὁ Σιωνισμὸς δὲν ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ «ἀθάνατον πνεῦμα» τῆς, ἀλλὰ περισσότερον δὲν ἀνέχεται τὴν ὑπαρξίν τοῦ Χριστιανισμοῦ

καὶ δὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν θὰ κάμω μνεία ἱστορικῶν πηγῶν οὔτε θὰ ἀναφερθῶ εἰς γεγονότα, ἀλλὰ οἱ ἀφορισμοὶ δὲν μὲ εὐρίσκουν σύμφωνον καὶ ἡ ἀντικειμενικὴ μελέτη πηγῶν δικαιώνει τὴν θέσιν μου. Οὐτε βεβαίως ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι ἕνας μῦθος. Τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὴν ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀποδειχθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογικὴν σκαπάνη. Πόλεις, γεγονότα, πρόσωπα, πολιτισμὸς καὶ τέχνη ἀπεδείχθησαν ὑπαρκτὰ χάριν τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τῆς μελέτης τῶν εὐρημάτων. Τὰ περὶ «μυθευμάτων», πού ὑποστηρίζει ὁ ἐπιστολογράφος Ἰ. Χαραλαμπόπουλος, οὐδεμίαν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν διαθέτουν καὶ ἀποτελοῦν θεωρίας περασμένων αἰῶνων καὶ ἐποχῶν. Ἡ ἀλήθεια βεβαίως δὲν συμβιβάζεται καὶ οὔτε παραβλέπει. Ἡ ἀντίθετος θεώρησις τῆς πραγματικότητος ἀντιδιαστέλλεται τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἐπιστήμης.

Ἐπίσης οὐδεὶς συσχετισμὸς μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ Ἰουδαϊκοῦ δογματισμοῦ ὑπάρχει. Ἀπλῆ καὶ μόνον μελέτη τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διαφεύδει τὸν ἐπιστολογράφον σας. Τὰ ὅσα δὲ συμμαρτυρεῖ συμφωνῶν μὲ τὸν Ἀ. Ρόζενμπεργκ δὲν πείθουν οὐδένα. Τὸ ἐὰν ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι *«τάση πολιτικὴ καθαυτὴ προλεταριακὴ καὶ μηδενιστικὴ»* τὸ διδάσκει ἡ Ἱστορία καὶ ὅχι ἡ ἄποψι ὁποιουδήποτε τυχόντος. Οὔτε ξεκίνησε ὁ Χριστιανισμὸς ὡς «κομμουνισμὸς». Ἔχει τεράστια διαφορὰ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία μὲ αὐτὴν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀπόλαυσι τῶν ἀγαθῶν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος, εἰς δὲ τὸν κομμουνισμὸ βίας καὶ ἐγκλήματος. Τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν θεωροῦνται ὡς δῶρα τοῦ Θεοῦ καὶ κατευθύνουν πρὸς Ἐκεῖνον τὸν Δημιουργόν, εἰς δὲ τὸν κομμουνισμὸν ὡς μέσα ἀπολαύσεως καὶ ἐπιβολῆς ἢ μέτρα, διὰ τῶν ὁποίων δείκνυται ἡ ἰσότης καὶ ἐπικρατεῖ ἡ δύναμις τῶν πολλῶν.

Ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ μειονέκτημα ἡ ἀρνητικὸν στοιχεῖον ἢ διαθέσεις τῆς ἐκκρι-

στιανίσεως Ἑβραίων. Ὅλους μᾶς θέλει ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἀποκάλυψις Του δὲν ἀνήκει εἰς περιουσίους Λαοὺς. Οἱ πάντες διὰ τὴν ἀλήθεια τὴν ἐν Χριστῷ ἀποκαλυπτομένη, ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ Ἑθνῶν. Καὶ ἡ «Χριστιανικὴ ἠθικὴ» δὲν ἀποτελεῖ ἐξωτερικὸν περιβλημα, ὡς θέλει ὁ αὐτὸς ἐπιστολογράφος σας. Καὶ διὰ τὰ ἐξηγούμεθα, δὲν ὑπάρχει Χριστιανικὴ ἠθικὴ, ἀλλὰ ἐν Χριστῷ ζωὴ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπιδιώκει, οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ ζοῦν ταυτιζόμενοι μετὰ τοῦ ἐνανθρωπισθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν Ἀρχαιότητα (καὶ ἐννοῶ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα μας), πού οἱ ὄροι ἠθικῆ, ἀρετῆ κ.λπ. εἶχαν μόνον ἐξωτερικὸν περιβλημα ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τῶν ὁποίων τὴν παρουσίαν εἰς τὴν ἀνθρώπινην Ἱστορίαν ὁ Χριστιανισμὸς προβάλλει.

Χιλιάδες σελίδες ἔχουν γραφῆ περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, κύριε διευθυντά, καὶ οἱ ἰδιοκοί μου ἀπλοὶ καὶ λιτοὶ λόγοι περιττεύουν. Γράφονται ὅμως, διὰ τὰ τονισθῆ ἐν ἐπιλόγῃ ὅτι οἱ καιροὶ μᾶς δὲν ἀφήνουν περιθώρια διὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς ἀμφισβητήσεως τοῦ θετικοῦ ρόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ δύναμις μᾶς αὐτὴν τὴν περίοδο εὐρίσκεται ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ ρόλος τοῦ Γένους μᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Της. Ἀντιδιαστολὴ τῆς Μιάς ἀπὸ τὸ Ἄλλο ἀποτελεῖ σχινοβασία καὶ ροπὴ πρὸς τὸν ἀφανισμὸν.

Κορεσθήκαμε ὅλοι μᾶς μετὰ τὸ 1974 ἀπὸ θεωρίες, πού οὔτε κἂν ἡ μνεία δὲν τοὺς ἀξίζει. Ἄρκει. Ἡ συνύπαρξις Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ ἐπετεύχθη πρὸ αἰῶνων, χωρὶς νὰ παραβλέπωμεν λάθη καὶ ἀκρότητας, καὶ οὐδὲν προσφέρει ἢ μεταξὺ τῶν ἀποστροφή.

Διατελῶ μὲ εὐχὴς διὰ τὸ ἔργον σας,
ἐκτίμησιν διὰ τοὺς κ.κ. ἀρθρογράφον
καὶ ἐπιστολογράφον σας.

Ἀρχιμανδρίτης

Τίτος Κ. Χορτάτος

Ἱεροκλήρυξ - Καθηγητὴς
Βιθυνίας 33, 142 34 Καλογραιζα

Οἱ πλανῆτες καὶ οἱ ἀστρονομικὲς γνώσεις τῶν Ἑλλήνων

Κύριε διευθυντά,

Θὰ ἤθελα νὰ ἀπευθύνω σ' ὄλο τὸ συντακτικὸ ἐπιτελεῖο καὶ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» δυό-τρεῖς λέξεις αἰσιοδοξίας μὲ τὴν μορφή σχολίων στὸ τεῦχος 126:

Κύριε Δάκογλου, πέρα ἀπὸ τὸν Πλούωνα ὑπάρχει μόνον ἓνας (σήμερα) ἄγνωστος πλανήτης ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐπανακαλυφθῆ, θὰ πρέπει νὰ ἐπαν-ονομασθῆ «Πάν»¹. Ὁ ἄλλος (σήμερα) ἄγνωστος βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὸν "Ἥλιο ἀπ' ὅ,τι ὁ Ἑρμῆς, καὶ ὅταν ἐπαν-ανακαλυφθῆ, θὰ πρέπει νὰ ἐπαν-ονομασθῆ «Ἡφαιστος»². Ἄν διαιρέσετε ὅλες τὶς «Πυθαγόρειες» ἀποστάσεις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν "Ἥλιο μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ, ὥστε ὁ Ἑρμῆς νὰ γίνῃ δεύτερος, τότε συμφωνοῦμε!

Κυρία Νέμεσις, πράγματι ἡ βλακεία εἶναι ἰδιαζούσης φύσεως πανανθρώπινο ἀγαθὸ(ς). («Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι»). Ἄλλὰ ὅταν πρὸ δυὸ ἐτῶν ἀνέβηκα στὸ ἱερό βουνὸ τῆς Δήλου, μέσα στὸν μῆνα τοῦ Ἀπόλλωνα, τὸ μόνο «πεζὸ» πρᾶγμα ἐκεῖ ἦταν τὸ τσιμεντένιο σημάδι τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Ναυτικοῦ. Βλέπεις, ἤμασταν ἐκεῖ Ἑλλήνες-Ἑλληνες καὶ Ἑλληνες-ἀλλοδαποὶ (ἄντρες καὶ γυναῖκες) ἀντάμα. Κανένας δὲν μιλοῦσε, κανένας δὲν κίταζε τὸν ἄλλον στὰ μάτια. Ὅλοι ἐκείνες τὶς στιγμὲς **γνωρίζαμε**. Κι ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας πῆραμε τὸν κατήφορο, ὥστε νὰ παραχωρήσουμε τὴν θέση μας στὸ μικρὸ πλάτωμα τοῦ βωμοῦ σ' ἄλλους, ποὺ

ἀνέβαιναν (καὶ ἀνέμεναν), ὅπως ἄλλοι ἔκαναν χωρὸ πρὶν γιὰ μᾶς. Μόνον τότε ξαναβρήκαμε τὰ χαμόγελα καὶ τὶς λαλιές μας, κι ἓνας κερηκομῶν βόρειος ξαναβρῆκε τὴν πέννα τῆς κιθάρας του.

Τέλος, κύριε Λάμπρου, θὰ παρακαλοῦσα νὰ φροντίζετε, ὥστε ὄλοι ν' ἀναφέρονται στὴν μία ἀπὸ τὶς πέντε ὑποστάσεις τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων μὲ τ' ὄνομά της: τὸ Δωδεκάθεον (οὐδέτερο—δέλτα κεφαλαῖο). Ὁ συκοφαντικὸς ὄρος «εἰδωλολατρεία» ἔκανε ἀρκετὴ ζημιὰ, 2.000 χρόνια τώρα. Καιρὸς νὰ πάη στὰ ἀζήτητα.

Μετὰ τιμῆς

Φώτης Γιαννούλας

«Ἡλεκτρονικοὶ Ὑπολογιστὲς Ο.Ε.»
Μηχανοργάνωση - Ἐκπαίδευση
Ἀνωτοπούλου 163, Βόλος

Υ.Γ. Τὸ ὄνομα τῆς ἐταιρείας μου πιστεύω πὼς βρίσκει σύμφωνη τὴν κυρία Αἴσα.

[1] Ἡ πρόσφατη προσπάθεια νὰ ὀνομασθῆ «Πάν» ἓνας μικρὸς δορυφόρος τοῦ Κρόνου εἶναι ἀπαράδεκτη.

[2] Οἱ πρόγονοι γνώριζαν ὅλους τοὺς πλανῆτες τοῦ Ἡλιακοῦ μας Συστήματος, καὶ αὐτοὺς ποὺ γνωρίζει ἡ σημερινὴ Ἀστρονομία, καὶ τοὺς δύο ποὺ δὲν γνωρίζει. Τὸ πὼς ἀποδεικνύεται αὐτὸ τὸ γεγονός, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, ἐπιφυλάσσομαι ὁμως γιὰ τυχὸν ἀμφισβητήσεις.

Περὶ τοῦ τάφου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὴν Αἴγυπτο

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Εἰς τὸν «Δαυλὸν» τοῦ Ἰουλίου ἀρ. τεύχους 127 καὶ εἰς τὴν στήλην «ΑἴΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΑ», σελ. 7388, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρατικὴ ἀδιαφορία», γίνεται σχολιασμὸς τῆς εἰδήσεως περὶ ἀνακαλύψεως τοῦ τάφου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Πρόκειται προφανῶς περὶ τῆς ἀναγραφείσης εἰδήσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ὑπὸ τῆς ἀρχαιολόγου Λιάνας Σουβαλτζῆ ἀνεκαλύφθη ὁ τάφος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν ὄασιν Σίουα 600 χλμ. δυτικὰ τοῦ Καΐρου. Διὰ ἐπιτόπιον ἔρευναν μετέβη ἀμέσως ὁ μορφωτικὸς ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας μας τοῦ Καΐρου Κωστής Μοσχῶφ μετὰ τοῦ κοσμητο-

ρος τῆς Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καΐρου Ἀχμέτ Ἑτμάν. Πλὴν ὁμως ἔκτοτε οὐδὲν ἀνεφέρθη. Ἑλληνες ὅσον καὶ Ρωμαῖοι συγγραφεῖς συμφωνοῦν, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο θαμμένος ἐν Ἀλεξανδρεία, ἐντὸς μνημείου λαμπροῦ, περὶ τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθησαν μὲ τὸν καιρὸν τὰ ἐπιτάφια μνημεῖα τῶν Λαγιδῶν. Μόνον ἡ ἀνακάλυψις ὑπὸ τοῦ Χαμδῆ Βέη τῆς θαυμασίας σαρκοφάγου τῆς Σιδῶνος, ἀποκειμένης σήμερον εἰς ἴδιον περιπερον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τουρκικοῦ μουσείου ἔθεσεν ἐπ' ὀλίγην ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἐν Ἀλεξανδρεία ταφὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὰ παρατιθέμενα ὁμως κατωτέρω

στοιχεῖα ἀνατρέπουν τὴν ἀνωτέρω ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀμφιβολίαν.

Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἀπέθανε, ὡς γνωστόν, εἰς Βαβυλώνα, εἰς τὰς 28 Δαισίου (13 Ἰουνίου) τοῦ ἔτους 323 π.Χ. Βασιλεὺς ἀνεκρήρυχθη ὁ ἀδελφός του Φίλιππος ὁ Ἀριδαῖος, ἐν ἀναμονῇ τοῦ τοκετοῦ τῆς Ρωξάνης, ὅπως ἀναφέρει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης βιβλ. ΙΗ΄ κεφ. 20, 27 καὶ 28, περιγράφων τὴν κατασκευὴν τοῦ φερέτρου ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ καὶ τῆς ἀρμαμάξης συρομένης ὑπὸ 64 ἡμίονων καὶ γενικὰ τὴν διακόσμησιν τῆς ἀρμαμάξης, ἔργον τὸ ὅποιον ὑπῆρξε περιβόητον καὶ ἡ κατασκευὴ του ἀπῆρξε δύο ἔτη. Ἡ σορὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου μετεφέρθη ἀπὸ τὴν Βαβυλώνα εἰς Αἴγυπτον: «*Ἀριδαῖος μὲν οὖν σχεδὸν δύο ἔτη καταναλώσας περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἔργων ἀπέκόμισε τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως ἐκ Βαβυλώνας εἰς Αἴγυπτον*» (Δ. Σικ., Β΄, βλ. ΚΗ΄ κεφ. 28 § 2). Ὁ νεκρὸς τοῦ βασιλέως διηυθύνθη εἰς Μέμφιν, ὅπου παρέμεινε ἕτερα δύο εἰσέτι ἔτη ἄταφος, ἕως ὅτου περατωθῆ τὸ μαισωλεῖον, τὸ ὅποιον ὁ Πτολεμαῖος ἤγειρεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Πάντες οἱ συγγραφεῖς συμφωνοῦν, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐτάφη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διαφωνοῦν μόνον εἰς τινὰς λεπτομερείας, ἀλλ’ ἐν τῇ οὐσίᾳ ἡ ὁμοφωνία εἶναι πλήρης. Ἄλλως τε τὸ γεγονός ὅτι πολλοὶ Ρωμαῖοι ἐπεσκέφθησαν τὸν τάφον καὶ εἶδον τὸν νεκρὸν καὶ ὅτι ὁ Πτολεμαῖος - Ἀλέξανδρος Α΄ ἔχων ἀνάγκην χρημάτων ἀντικατέστησε τὴν ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ λάρνακα δι’ ὑαλίνης καθὼς καὶ ἡ πληροφορία συγγραφῶν περὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀλεξανδρείας αἰροῦν πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου Ἀλεξάνδρου διαπραχθεῖσα ἱεροσουλία ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Στράβωνος (63 π.Χ. - 20-25 μ.Χ.), ὅστις λέγει ὅτι ὁ νεκρὸς ὑφίστατο, ὅταν αὐτὸς ἐπεσκέφθη τὴν Ἀλεξανδρείαν (ΙΖ794). «*Τὸ δὲ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίσας ὁ Πτολεμαῖος ἐκήδευσεν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου νῦν ἔτι κεῖται οὐ μόνον ἐν τῇ αὐτῇ πύλῳ, ὑαλίνῃ γὰρ αὕτη· ἐκεῖνος ἐν χρυσῇ κατέθηκεν· ἐσύλησε δὲ αὐτὴν ὁ Κόκκης καὶ Παρεῖσακτος ἀποκληθεὶς Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Συρίας ἐπανελθὼν καὶ ἐκπεσὼν εὐθύς, ὥστ’ ἀνώνητα τὰ σκῦλα γίνεσθαι*».

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ τὸν ἐπεσκέφθη ἐπίσης καὶ ὅπως λέγει ὁ Λουκιανὸς (ΧΙ9), «*κατήλθεν εἰς τὸ ἄντρον ἐνθα κεῖται ὁ τοῦ*

Πελλαίου Φιλίππου μανιώδης γόνος καὶ εὐτυχῆς στρατηλάτης». Κατόπιν ὁ Ὀκτάβιος ἐτίμησε τὸν μέγαν νεκρὸν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπαφὴν πρὸς αὐτὸν ἔθραυσε ἕνα μέρος τῆς ρινὸς τοῦ νεκροῦ: «*Καὶ μετὰ ταῦτα τὸ μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου σῶμα εἶδεν καὶ προσήψατο ὥστε τι τῆς ρινός, ὡς φασί, θραυσθῆναι. Τὰ δὲ δὴ τῶν Πτολεμαίων καὶ τῶν Ἀλεξανδρέων σπουδῇ βουλευθέντων αὐτῷ δεῖξαι, οὐκ ἐθεάσατο εἰπὼν ὅτι βασιλέα, ἀλλ’ οὐ νεκρὸς εἶδεν ἐπεθύμησε*» (Δίων Κάσσιος, Ρωμ. Ἰστ. ΝΑ΄). Τὸν νεκρὸν ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Καλιγούλας, ὅστις ἀφῆρεσε τὸν θώρακα τοῦ νικητοῦ τῶν Ἀρβήλων, κατὰ δὲ Ξιφιλῖνον (Ἐπ. Ρωμ. Ἰστ. Δίωνος), «*Σεπτίμιος Σεβῆρος τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον συνέκλεισε ἵνα μηδεὶς μῆτε τὸ σῶμα τούτου ἴδῃ μῆτε τὰ ἐν τοῖς ἀδύτοις γεγραμμένα ἀναλέξῃται*». Πράγματι, ὡς ἀναφέρεται ὑπὸ συγγραφῶν, ὁ αυτοκράτωρ οὗτος ἀρχομένου τῆς γ’ αἰῶνος ἀφῆρεσε ἀπὸ τῶν αἰγυπτιακῶν ναῶν πάντα τὰ ἱερά βιβλία καὶ τὰ ἐκλείσε εἰς τὸν τάφον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ μὴ χρησιμεύσουν ὡς δῆθεν πηγαὶ προφητείων καὶ μαγείας. Ὁ υἱὸς τούτου Καρακάλλας, ὅστις ἐνόμιζε ἐαυτὸν μετεμψύχωσιν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐναπέθεσε εἰς τὸν νεκρὸν τὴν χλαμύδα του, τοὺς δακτυλίους του μὲ τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ ὅτι πολυτελεῖς ἔφερε μεθ’ ἑαυτοῦ: «*Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρου μνήμα τὴν τε χλαμύδα ἣν ἔφερε ἀλουργῆ, δακτυλίους τε οὓς εἶχε λίθων τιμίων, ζωστήράς τε καὶ εἴ τι πολυτελεῖς ἔφερε περιελὼν αὐτοῦ ἀπέθηκε ἐκεῖνου σορῶν*». (Ἡρωδιανός, «*Τῆς μετὰ Μάρκου Βασιλείας ἱστοριῶν*» βιβλ. Δ΄ κεφ. η΄ καὶ Ἰωάννης Ἀντιοχεύς).

Κατόπιν τούτων ὁ θόρυβος διὰ τὴν θαυμασίαν λάρνακα τῆς Σιδῶνος ἀπομένει ἀδικαιολόγητος. Ἐκ τῶν περιγραφῶν τῆς Ἀλεξανδρείας γνωρίζομεν, ὅτι ἡ συνοικία Βρούχιον ἦτο ἡ πλουσιωτέρα καὶ ἀριστοκρατικὴ. Κατέχοσα τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἐνέκλειε τὸ ἀνάκτορον ὅπου διέμενον οἱ Πτολεμαῖοι, τὸ Μουσεῖον, τὴν Βιβλιοθήκην καὶ τοὺς τάφους τῶν βασιλέων. Ἡ βασιλικὴ νεκρόπολις, ἣτις ἐκαλεῖτο Σῶμα καὶ ἣτις μνημονεύεται ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τῆς βασιλικῆς συνοικίας, ἐχωρίζετο ταύτης δι’ ἐγκαρσίας ὁδοῦ, ἣτις ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ὁδὸς τοῦ Σώματος.

Ὁ ἐκτελέσας εὐρείας τοπογραφικὰς ἐρεῦνας αἰγύπτιος Μαχμούτ ἐλ Φαλάκη κατέληξε εἰς τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ Σῶμα ἔ-

κειτο πρὸς τοὺς Β.Α. πρόποδας τοῦ λόφου Κομ-ελ-Δίκ, βλέπον πρὸς τὴν Κανωβικὴν ὁδὸν κειμένην ἐπὶ τῆς ἐγκαρσίας. Αὕτη συμπίπτει πρὸς τὴν σημερινὴν Νέμπι-Δανιάλ, δηλαδὴ ὅπου σήμερον τὸ Κομ-ελ-Δεμάς, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ συντρίμματα τῶν Πτολεμαϊκῶν νεκρικῶν μνημείων. *Δέμα* καὶ *δεμάς* σημαίνει τὸ σῶμα. Διτηρήθη δηλαδὴ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ μέρους «Σῶμα». Εἰς τὸ Κομ-ελ-Δεμάς εὐρίσκεται τὸ τζαμί Νέμπι-Δανιάλ (προφήτης Δανιήλ), ὅπου ὑποτίθεται ὁ τάφος τοῦ Μ. Ἄλεξάνδρου. Οἱ ἄμαθεῖς Ἀραβες ἤκουσαν ὅτι ἐκεῖ ἦτο θαμμένος μέγας ἀνὴρ θανὼν ἐν Βαβυλῶνι. Ἐκ τοῦ Κορανίου τῶν μόνων ὡς τοιοῦτον ἐγνώριζον τὸν προφήτην Δανιήλ. Ἡ παράδοσις λοιπὸν ἔθεσε ἐκεῖ τὸν τάφον τοῦ προφήτου Δανιήλ. Οἱ ἐγγράμματοι ὅμως Ἀραβες ἐγνώριζον, ὅτι ἐκεῖ ἐτίθετο ὁ τάφος τοῦ Μ. Ἄλεξάνδρου καὶ τὸν ἐτίμων ὡς βασιλέα καὶ ὡς προφήτην εἰς εὐκτῆριον θάλαμον, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης Λέων ὁ Ἀφρικανὸς (1517) εἰς τὴν «*Περιγραφὴν τῆς Ἀφρικῆς*».

Ἐκ τῶν νεωτέρων δύο κατῳρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ κάτωθι τοῦ τεμένου τοῦ προφήτου Δανιήλ ὑπόγειον οἰκοδόμημα. Πρῶτος ὁ Μαχμούτ ἐλ Φαλάκη (1867), ὁ ὁποῖος διενήργει ἐκταταμένας ἀνασκαφὰς ἐντολῇ τοῦ χεβίδου Ἰσμαήλ Πασᾶ, χάριν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ', γράφοντος τότε τὸν βίον τοῦ Ἰ. Καίσαρος. Οὗτος κατῳρθε εἰς τὴν κρύπτην καὶ ἐθαύμασε τὴν ἡγεμονικὴν πολυτέλειαν τῆς κατασκευῆς καὶ ἐξέφρασε εἰς τὸν τότε Ὑπουργὸν Παιδείας τὴν πεποιθισίν του ὅτι ὁ τάφος τοῦ Μ. Ἄλεξάνδρου πρέπει νὰ σώζεται ἐκεῖ. Ἐπειτα ὁ Ἀμβρόσιος Σκυλίτσης, διακεκριμένον μέλος τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας, κατέχων τιμητικὴν θέσιν εἰς τὸ Ρωσικὸν Προξενεῖον, κατῳρθωσε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ὑπό-

γειον τοῦ τζαμιοῦ. Καὶ ὅπως ἀνέφερε εἰς ὑποβληθεῖσαν ἔκθεσίν του εἰς τὸ Ρωσικὸν Προξενεῖον καὶ τὸν Πατριάρχην, ὅταν κατῳρθε διὰ μυστικοῦ διαδρόμου, εὐρέθη ἐνώπιον θύρας σκωριώσης καὶ καλῶς κλεισμένης. Διὰ τινος ὅμως ρωγμῆς αὐτῆς διέκρινε ἐντὸς ὑαλίνου κλωβοῦ ἀνθρώπινον σῶμα φέρον διάδημα ποῦ ἐφαίνετο μισοδιπλωμένον ἐπάνω εἰς ὕψωμα ἢ θρόνον. Πληθος βιβλίων καὶ παπύρων ἦσαν σκορπισμένα τριγύρω του. Δὲν κατῳρθωσε ὅμως νὰ παρατηρήσῃ περισσότερα, διότι ὁ σείχης τοῦ τεμένου τὸν ἐτράβηξε ὀπισθεν, ἀρνούμενος νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ περισσότερον τὴν παραμονήν. Παρὰ τὰς ἐνεργείας του δὲν τοῦ ἐπετράπη καὶ πάλιν ἡ εἴσοδος καὶ οὕτω ἔπεσεν λήθη εἰς τὸ γεγονός.

Τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἀναποκρίνονται πρὸς τὰς περιγραφὰς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Πράγματι ἀναφέρεται, ὡς προελέχθη, ὅτι ὁ Σ. Σεβῆρος εἶχε ἐγκλείσει ἐκεῖ ὅλα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχε συλλέξει ἐκ τῶν αἰγυπτιακῶν ναῶν. Ὁ Μ. Ἄλεξάνδρος τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας του ἔφερε διάδημα. Καὶ ὁ Λουκιανὸς ἀναγράφων τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν τάφον τοῦ Μ. Ἄλεξάνδρου λέγει, ὅτι «*κατῳρθεν εἰς τὸ ἄντρον, ὅπου ἦτο ἀποτεθειμένος ὁ μανιώδης υἱὸς τοῦ Πελλαίου Φιλίππου καὶ εὐτυχῆς τῶν λαῶν κατακτητῆς*». Ὅλα αὐτὰ καθιστοῦν πιθανώτατον, ὅτι ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ἄλεξάνδρου εὐρίσκεται κάτωθεν τοῦ τεμένου τοῦ προφήτου Δανιήλ (Νέμπι Δανιάλ). Ὑπάρχει βεβαίως περίπτωσις νὰ εὐρίσκειται καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς πόλεως, ὅχι ὅμως ἔξω τῆς Ἀλεξανδρείας.

Μετά τιμῆς

Ἄλκιβιάδης Παπαμίχος

Λ. Παπάγου 123 - 157 73 Ζωγράφου

Νὰ ἀποκηρύξουν οἱ γειτονικοὶ λαοὶ τὶς μεταξὺ τους διαμάχες

Ἄγαπητὲ κύριε Λάμπρου,

Στὴν ζωὴ μου γνώρισα προσωπικὰ γύρω στοὺς δέκα «Ἑλληνες» ὄλους κι ὄλους, ποὺ «*τὸ μυαλὸ τους μάτωσε καὶ τὰ νεῦρα τους ὀξειδώθηκαν*» στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐπαναφέρουν τὴν Πατρίδα στὸν αὐτοσεβασμὸ (μέσω τῆς ἱστορικῆς αὐτογνωσίας), ἀλλὰ καὶ νὰ στηρίζουν τὶς ἀνθρωπι-

στικὲς ἀξίες, ποὺ κάνουνε τὴ ζωὴ βιώσιμη. Κοινὴ μοίρα ὄλων αὐτῶν, ἢ ἄνευ ἀνταλλαγμάτων προσφορά καὶ ἢ συνεχῆς πίκρα μπροστὰ στὴν ἀφασία τῶν «μεγαλοπόνηρων καὶ μικροπόνηρων» στὰ καιρία θέματα, ἢ ἀπελπισία μπροστὰ στὴν ἀτελεύτητη προσβολὴ τῶν πατρίων καὶ ἢ ἀγωνία μπροστὰ στὴν διάλυση τοῦ παρόντος καὶ

τοῦ μέλλοντος ἀπὸ γραικύλους καὶ ξένους.

Καὶ τώρα ἡ νέα ἑλληνοκτονία στήν Ἑλληνική Χερσόνησο... Ἡ ἑλληνοκτονία, ποὺ ἀποβλέπει στὴν μακρὰ ταφή τῆς ἱστορικής Νέμεσης, ποὺ κάποτε θὰ ξεκινήσει ἀπὸ τὸν χῶρο αὐτό.

Πιστεύω, πὼς καὶ ἡ νέα καταστροφὴ σχεδιάστηκε ἀπὸ ἄλλοθενεῖς ἔτσι, ὥστε νὰ ἐκτελεσθῆ καὶ πάλι «βιολογικῆ καὶ ψυχικῆ δαπάνη» τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου μέσω ἐκβαρβαρισμένων ἑλληνοφάνων ἑβραϊολατρῶν Γραικύλων (Χριστιανῶν, Σοσιαλιστῶν, Καπιταλιστῶν) καὶ ἄλλοφωνησαντων γενιτσάρων (Ἰσλαμιστῶν, Παντουρκιστῶν, Πανσλαμιστῶν). Ἐν ὀνόματι τῆς κοινῆς φλόγας ποὺ ἐμπνέει τοὺς ὑπολειπομένους ἐλάχιστους Ἕλληνες καὶ σὰν ἀντίδραση στὰ δρώμενα σὰς ὑποβάλλω τὴν σκέψη νὰ προτείνει ὁ «Δαυλός» τὴν ἐξῆς (περίπου) διακήρυξη:

«Ἡ Ἑλλάδα:

● θεωρεῖ τοὺς φέροντες τὰ ὀνόματα «Ἄλβανοί», «Σκοπιανοί», «Βούλγαροι», «Τουρ-

κοι» ὡς Ἕλληνες τὸ γένος καὶ τὶς ἱστορίες τοὺς ἐπεισόδια τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας (ἢ: ἐντάσσει τὶς Ἱστορίες τοὺς, σὰν ἐπεισόδια, στὴν ἑλληνική),

● θεωρεῖ, πὼς κάθε τεχνητὸς χωρισμὸς καὶ ἐμφύλια διαμάχη προσβάλλει τοὺς κοινούς προγόνους καὶ ἀποδυναμώνει τοὺς σύγχρονους ἠθικά, βιολογικά καὶ οἰκονομικά,

● καλεῖ τοὺς ἀδελφούς λαοὺς νὰ ἀποκηρύξουνε στὴν **Τροία** τὶς διαμάχες τοὺς καὶ νὰ προσκομίσουνε στὴν **Ἀκρόπολη** (ἢ τὴν **Θάσο**) τὰ τεκμήρια τῆς κοινῆς τοὺς καταγωγῆς,

[● καλεῖ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς σὲ σεβασμὸ τῆς γῆς καὶ τῶν κατοίκων τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τῆς Μ. Ἀσίας, ἀπὸ ὅπου ξεκίνησαν οἱ πρόγονοι καὶ ὁ πολιτισμὸς τοὺς].

Ἐλπίζω, ἡ σκέψη μου νὰ εἶναι χρήσιμη.

Σὲ χαιρετῶ.

Κ. Δημητρόπουλος

Ἀργοναυτῶν 54, 157 72 Ζωγράφου

Τὸ μήνυμα τοῦ Σισύφου γιὰ τὴν ἀέναη προσπάθεια

Ἄγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Τὸ βιβλίό σας «Ἀναζήτηση» σὰς ὁμολογῶ, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ συγκλονιστικότερα ποὺ διάβασα ὡς τώρα. Δυσκολεύομαι πολὺ στὴν ἀνάγνωσή του, γιατί σὲ κάθε παράγραφο σταματῶ καὶ ἀρχίζω νὰ διαλογίζομαι γιὰ ὥρες, κάποτε καὶ γιὰ μέρες, ἀλλὰ ἔχει γίνει τὸ εὐαγγέλιό μου, ὅπως παλιότερα ὁ Θεουκιδίδης, ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ Ντοστογιέφσκυ καὶ τόσοι ἄλλοι. Δὲν ξέρω ἀκόμα, ἂν συμφωνῶ, δηλ. ἂν μὲ συμφέρουν αὐτὲς οἱ τοποθετήσεις σὰν ἄτομο, οἰκογενειάρχῃ καὶ πρὸ πάντων ὡς Ἕλληνα. Ὅμως μὲ ταρασσούν κυριολεκτικά, καὶ σὰς διαβεβαιῶ ὅτι ἐπηρεάζουν, εὐτυχῶς θετικά καὶ πολὺ ὠφέλιμα, τὴν προσωπικὴ μου

ζωή. Μιὰ μέρα θὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ γιατί. Σὰς ἀναφέρω μόνο τὸ κεφάλαιο γιὰ τὸν Σίσυφο καὶ τὸ μήνυμα γιὰ τὴ σημασία, τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἡδονὴ τῆς ἀέναης κίνησης καὶ προσπάθειας στὴν καθημερινότητα, τοὺς στόχους μας καὶ τὴν πραγματικὴ ἀπολαυσὴ τῆς οὐσίας. Τὸ κεφάλαιό σας αὐτὸ ξεπερνᾶ καὶ τὴν Ἰθάκη τοῦ Καβάφη κατὰ τὴν ἀποψή μου. Περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶ.

Μετὰ τιμῆς

Ἄνδρέας Φ. Φωκαΐδης

Πλαταιῶν 36, Λευκωσία 145 ΚΥΠΡΟΣ

Υ.Σ.: Τὸν «Δαυλό» τὸν παίρνω ἔστω καὶ καθυστερημένα ἀπὸ τὸ περίπερό μου.

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ

Τὰ κοινωνικά ἀδιέξοδα τοῦ Οἰκονομισμού

Εἶναι κοινὸς τόπος, ὅτι ὁ «ἀ-
πασχολούμενος» σήμερα μ' ὁ,τι-
δήποτε δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ κά-
νη σωστὰ αὐτὸ ποὺ κάνει. Ἐπὶ
τὸν σκουριδιάρη, ποὺ ἀφήνει τ'
ἀπορρίματα στὸν δρόμο, μέχρι
τὸν καθηγητὴ ποὺ διδάσκει
κραυγαλέα ψεῦδη ὡς ἐπιστημο-
νικὴς ἀλήθειες, ἀπὸ τὸν ἀστυνο-
μικὸ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ και
νὰ συλλάβῃ ἕνα κοινὸ κλέφτη,
μέχρι τὸν γιατρὸ ποὺ δὲν ξέρει
νὰ ἐπιδέσῃ ἕνα τραῦμα, ἀπὸ τὸν
μεταφορέα, ποὺ καταστρέφει τὰ
ἀντικείμενα ποὺ μετακομίζει, μέ-
χρι τὸν λογοτέχνη, ποὺ γράφει ἀ-
κατάληπτα καὶ ἀσχετα μὲ τὴν
πραγματικότητα πράγματα, ἀπὸ
τὸν ὑδραυλικὸ, ποὺ φτιάχνει ἢ ἐ-
πισκευάζει στραβὰ κάποια ἐγκα-
τάσταση, μέχρι τὸν πολιτικὸ,
ποὺ ἀποφασίζει καὶ πράττει ἀνοή-
τως καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει
τὶς συνέπειες τῶν πράξεών του
γιὰ τὸ σύνολο κ.λπ., κ.λπ. οἱ ἄν-
θρωποι γίναμε σήμερα ἐπικινδύ-
ως ἀσυναίσθητοι καὶ ἀνίκανοι
«μαστοροχλαστίδες», ἀκατάλ-
ηλοι γιὰ τὸ ἔργο ποὺ ἀναλαμβάνο-
νουμε, ἀνεπαρκεῖς γιὰ τὶς ἀπαιτή-
σεις τῆς σωστῆς καὶ δημιουργι-
κῆς πράξεως.

Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ ἀ-
σχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀνίχνευση
τῶν αἰτίων τοῦ φαινομένου ποὺ
μᾶς ἀπασχολεῖ μέσα στὰ στενὰ
πλαίσια ἐνὸς ἀρθριδίου. Εἶναι ὁ-
μως ἀπαραίτητο νὰ ποῦμε σὲ
χονδρὲς γραμμὲς, ὅτι ὁ λόγος
ποὺ γίναμε ἀκαρπιάδες εἶναι
πρωτίστως ἰδεολογικὸς —μὲ τὴν
εὐρεῖα ἔννοια τοῦ ὄρου: Μὲ ἀπλά-

λόγια δὲν κάνουμε σωστὰ τίποτε,
γιατὶ «δὲν ἀγαπᾶμε τὴν δουλειά
μας», γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ ἰσχύων
τρόπος σκέπτεσθαι καὶ πράττειν
δὲν μᾶς ὀδηγεῖ στὸ νὰ φτιάξουμε
κάτι, ἀλλὰ στὸ νὰ κερδίσουμε
χρήματα. Ἐτσι ἀντιμετωπίζει
πιὰ ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἐποχῆς τοῦ
Οἰκονομισμού καὶ τῆς Ἐξ-ου-
σίας τὴν πραγματικότητα: τὴν
βλέπει ἐκτὸς οὐσίας, τὴν νομίζει
νόμισμα, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προ-
σεγγίση στὴν ἀλήθεια τῆς. Καὶ
βεβαίως τὸ «κάνω κάτι» καὶ τὸ
«κερδίζω χρήματα» εἶναι δρα-
στηριότητες ἀπολύτως ἀσχετες
καὶ ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους.
Ἡ ἰδεολογία τοῦ καιροῦ μᾶς ἐπέ-
φερε ριζικὸ διαχωρισμὸ τοῦ ἔρ-
γου ἀπὸ τὴν ἀμοιβή, γιατί οἱ ἐ-
ξουσιαστὲς ποὺ καλλιέργησαν
καὶ ἐπέβαλαν αὐτὴν τὴν ἰδεολο-
γία οὐδέποτε ἐδημιούργησαν ἔρ-
γο: Πάντοτε ἔδρασαν ἀνὰ τὸν κό-
σμο ὡς ἔμποροι, τραπεζίτες καὶ
τοκογλύφοι, δηλαδὴ ποτὲ δὲν
παρήγαν κάτι, ἀλλὰ ὡς οἰκονο-
μιστὲς «ἀεριτζήδες» ἐτρέφοντο ἀ-
πὸ τὸ προϊόν τῆς δραστηριότη-
τας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἢ ἐ-
θνῶν.

Αὐτῆς τῆς παρασιτικῆς ἰδεο-
λογίας ἀπόρροια ὑπῆρξεν ἡ συ-
γκέντρωση μεγάλων μαζῶν χα-
μηλῆς βιολογικῆς στάθμης ἀπὸ
τὴν ὑπαιθρο στὶς μεγαλοπόλεις
καὶ ἡ συντήρηση τῶν μαζῶν αὐ-
τῶν μὲ παροχὰς τῆς Ἐξ-ουσίας,
χωρὶς ἀπαίτηση γιὰ ἀντίστοιχη
ἀπόδοση ἔργου. Στὶς παροχὰς αὐ-
τῆς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἀπο-
νομῆ πτυχίων, ἀδειῶν ἐπαγγέλ-

ματος, τίτλων ἢ ἀξιομάτων καὶ διορισμοὶ σὲ θέσεις ἀπολύτως ἀνικάνων ἀτόμων, ἀφοῦ σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ προσφέρουν κάτι, ἀλλὰ νὰ παραμένουν οἰκονομικὰ (καὶ συνεπῶς πολιτικὰ) ἐξαρτημένα ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστές.

Εἶναι δεινὴ ἢ ἐπίπτωση τῆς ἐσκεμμένης οἰκονομιστικῆς στρεβλώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου στὴν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καὶ στὴν εὐτυχία μας. Ἡ ἀβεβαιότητα στὴν συνεργασία, ἀκόμη καὶ στὴν ἀπλούστερη μορφή συνεργασίας, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ ἐπισκευὴ κάποιας ἠλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως, προκαλεῖ αἰσθήματα ἀνασφάλειας καὶ ἄγχος καὶ στὸν ἐργοδότη καὶ στὸν ἐκτελεστή πού τὴν ἀναλαμβάνει καί, τὸ χειρότερο, δὲν ὑπάρχει καμμιά σιγουριά ὅτι «ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ σωστὰ» οὔτε ὅτι ἡ ἀμοιβαία συνέπεια στὶς ὑποχρεώσεις τῆς «συνεργασίας» αὐτῆς θὰ τηρηθῇ. Ὁ οἰκονομιστικὸς ἐγκέφαλος εἶναι τελείως ἀδιάφορος πρὸς ὅποιαδήποτε ἀξία ἢ κανόνα κοινωνικὸ καὶ κυριαρχεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν δίψα τῆς ἀρπαγῆς. Καὶ οἱ χαμηλῆς βιολογικῆς καὶ κληρονομικῆς στάθμης νεοαστικὲς μᾶζες, οἱ ὁποῖες σήμερα ἔχουν «χρισθῆ» ἀπὸ τὸν Ἐξουσιασμὸ ὑπεύθυνες στοὺς διάφορους τομεῖς μὲ τὴν ἀνάθεση σ' αὐτὲς διαφόρων ρόλων, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐπαρκοῦν, εἶναι ἐντελῶς ἀνήθικες,

ἀνδραποδώδεις καὶ κτηνώδεις, ὥστε ἐξ ὀρισμοῦ νὰ εἶναι καὶ ἀνεύθυνες γιὰ ὅτιδήποτε.

Εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ Ἐξουσιασμὸς ἔχει ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ κατάστασις πού ὁ ἴδιος ἔχει δημιουργήσει εἶναι θνησιγενὴς καὶ κυρίως ἐγκυμονεῖ κινδύνους καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἐξουσιαστικὴ τάξιν πραγμάτων. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τελευταῖα νὰ λαμβάνονται μέτρα, πού σκοπεύουν στὴν σταδιακὴ ἐξουδετέρωσι τῆς ἰσχύος τοῦ Τέρατος τῆς Μάζας, πού ὁ ἴδιος ὁ Ἐξουσιασμὸς ἐξέθρεψε μὲ τὶς πλουσιοπάροχες παραχωρήσεις [πού σὰν σκοπὸ εἶχαν τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἱκανοῦ ἀνθρώπου - μὴ ὑποχειρίου τῆς Ἐξουσίας ἀπὸ τὸν μαζικὸν ἀνθρώπου]. Ἀλλὰ τὸ Τέρας τῆς Μάζας δὲν εἶναι γέννημα τῶν παροχῶν εἶναι, ὅπως ἀποδείξαμε προηγουμένως, τέκνον μιᾶς ἰδεολογίας, ἐνὸς τρόπου λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ ἡ τραγικὴ ἀντινομία γιὰ τὸν Ἐξουσιασμὸν εἶναι, ὅτι ἡ ἰδεολογία αὐτῆ τοῦ Οἰκονομισμοῦ εἶναι ἴσα-ἴσα ἢ δική του ἰδεολογία.

Πῶς θὰ διασωθῆ ὁ Ἐξουσιασμὸς ἀπὸ τὸν Ἀρμαγγεδῶν τοῦ Μαζισμοῦ, πού εἶναι σάρκα ἐκ τῆς σαρκὸς του; Ἴδου ἓνα ἀκόμη δραματικὸ ἐρωτηματικὸ πού ἀντιμετωπίζει ἡ καταρρέουσα παγκόσμια Ἐξουσιαστικὴ Παράνοια.

Μετέωρος

Δὲν ὑπάρχει σκεπτόμενος ἀνθρώπος, πού νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται νὰ διαβάξῃ ἓνα περιοδικὸ σὰν τὸν «Δαυλό». Μιλήστε στὸν ἐκλεκτὸ φίλον ἢ γνώστὸ σας γιὰ τὸν «Δαυλό» καὶ ὑποδείξτε του πού θὰ τὸν βρῆ (βλ. ὀπισθόφυλλον).

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Πανάρχαιοι “Έλληνες Πελασγοὶ ἄποικοι οἱ δημιουργοὶ τοῦ «Ἐτρουσκικοῦ» Πολιτισμοῦ

ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ «ΑΓΝΩΣΤΩΝ» (= ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ) ΓΡΑΦΩΝ

Πρῶτος ὁ Μόμμσεν (σὸ ἔργο του “*Unteritalische Dialekten*”) ἐντόπισε ποιικιλία Ἐτρουσκικῶν γραφῶν στὴν Κεντρικὴ Ἴταλία. Συνέλεξε ὅλες τὶς πηγές ποὺ βρῆκε, *οἱ ὁποῖες δὲν συγκαταλέγονται σὸ ἀλφάβητο τῆς Ὀσκίας ἢ τῆς Οὐμβρίας* καὶ τὶς κατέταξε σὲ μιὰ ὁμάδα μὲ τὸν τίτλο «*Σαβελλικές*» (ἀπὸ τὸν λατινικὸ ὄρο *sabellus*). Ἡ λέξη *sabellus* εἶναι πιθανώτατα λατινικὴ ἀπόδοση τοῦ «*σάβρος-ἐλλός*» (*σάβρος* ἢ *σαβός* = ὁ ἀφοσιωμένος στὴν λατρεία τοῦ Σαβάζιου). *Σαβάζιος* (Σιβὰ Ζεύς) ἐκαλεῖτο στὴν Φρυγία, στὴ Λῆμνο, στὴ Σαμοθράκη καὶ ἄλλοῦ ἢ ἐνσάρκωση τοῦ Ζηνός (*Ζεύς*, γενικὴ *Ζηνός*) σὸ πρόσωπο τοῦ Διονύσου (Διό-νυσος = Διογεννημένος)¹.

Ἡ κατάταξη τοῦ Μόμμσεν, ὡς ἀνεμένετο, προεκάλεσε ἔντονη ἀντίδραση. Ἀντὶ τοῦ ὄρου «*Σαβελλικές ὁμάδες γραφῆς*» προετάθη (Buonamici, Diringer κ.ἄ.) ἡ

(1) Τὰ Σαβάζια μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐορτάζοντο στὴν Φρυγία, ἦταν τελετὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Βάχχου. *Σαββάζω* = ἐορτάζω τὴν ἐορτὴ τοῦ Βάχχου, *σαβαῖ* ἢ *σαβοῖ* = προσφώνηση τῶν βακχευόντων, ὅπως τὸ *εὐαῖ*, *εὐοῖ*, *σαβασμός* = ἡ ἐορτὴ τοῦ Βάχχου, *σαββατεῖον* = ὁ ναὸς ὅπου ἐτελεῖτο ἡ λατρεία τοῦ Βάχχου, *σαββατισμός* = ἡ τήρηση τῆς ἀργίας κατὰ τὴν ἡμέρα ἐορτασμοῦ τοῦ σαβασμοῦ, *σάββατον* = ἡ ἡμέρα ἀναπαύσεως, ὥστε νὰ ἐορτασθεῖ ὁ σαβασμός, *σάβυτος* = τρόπος κούρας τῆς κόμης κατὰ τὴν μύηση νεοφώτιστων στὰ Σαβάζια μυστήρια, *σαβρίας* = εἶδος κύλικα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπιναν «ἀγιασμένο οἶνο» οἱ μυημένοι στὰ Σαβάζια μυστήρια, *σαβαρίχη* ἢ *σαμαρίχη* = τὸ γυναικεῖον αἰδοῖο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ καθαρθεῖ κατὰ τὸν ἐορτασμὸ τῶν Σαβάζιων κ.λπ., περὶ τῶν ὁποίων βλέπε *Μέγα Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Γλώσσης* τῶν Liddell & Scott, *Ἕμνον Ὀρφέως*, Ἀριστοφάνους *Ὀρνιθας*, Ἡσύχιον, Στράβωνα, Κλήμεντα, Σύλλαν κ.ἄ. Μὲ ἄλλα λόγια, *Σαβός* Ἐλλός ἦταν ὁ Ἐλλός (Ἐλλοί, Σελλοί ἦταν ἡ γνωστὴ τάξη τῶν ἱερέων τῶν Πελασγῶν), ὁ ὁποῖος εἶχε ἀφιερωθεῖ στὴν λατρεία τοῦ Βάχχου. Λέξεις τοῦ καθημερινοῦ μας λεξιλογίου (*Σάββατον*, *σεβασμός*, *Σαμαρίτης*) καὶ εἰδικώτεροι ὄροι (*Σίβας* ὡς ταυτόσημο τοῦ *Σδεὺς* ἢ *Ζεύς*), βαθμοὶ μυστικιστικῶν ταγμάτων (*σαβάσμιος* καὶ ὄχι *σεβάσμιος* στοὺς Τέκτονες) ἀλλὰ καὶ ἀπλᾶ ὀνόματα (π.χ. *Σάββας*, *Σαβασμία* καὶ ὄχι *Σεβασμία*) ἔλκουν τὴν καταγωγὴ ἀπὸ πανάρχαια ἑλληνικὰ βακχικὰ μυστήρια καὶ οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ πολὺ νεώτερους τεχνητοὺς, κατασκευασμένους ἀπὸ φοινικιστὲς ὄρους.

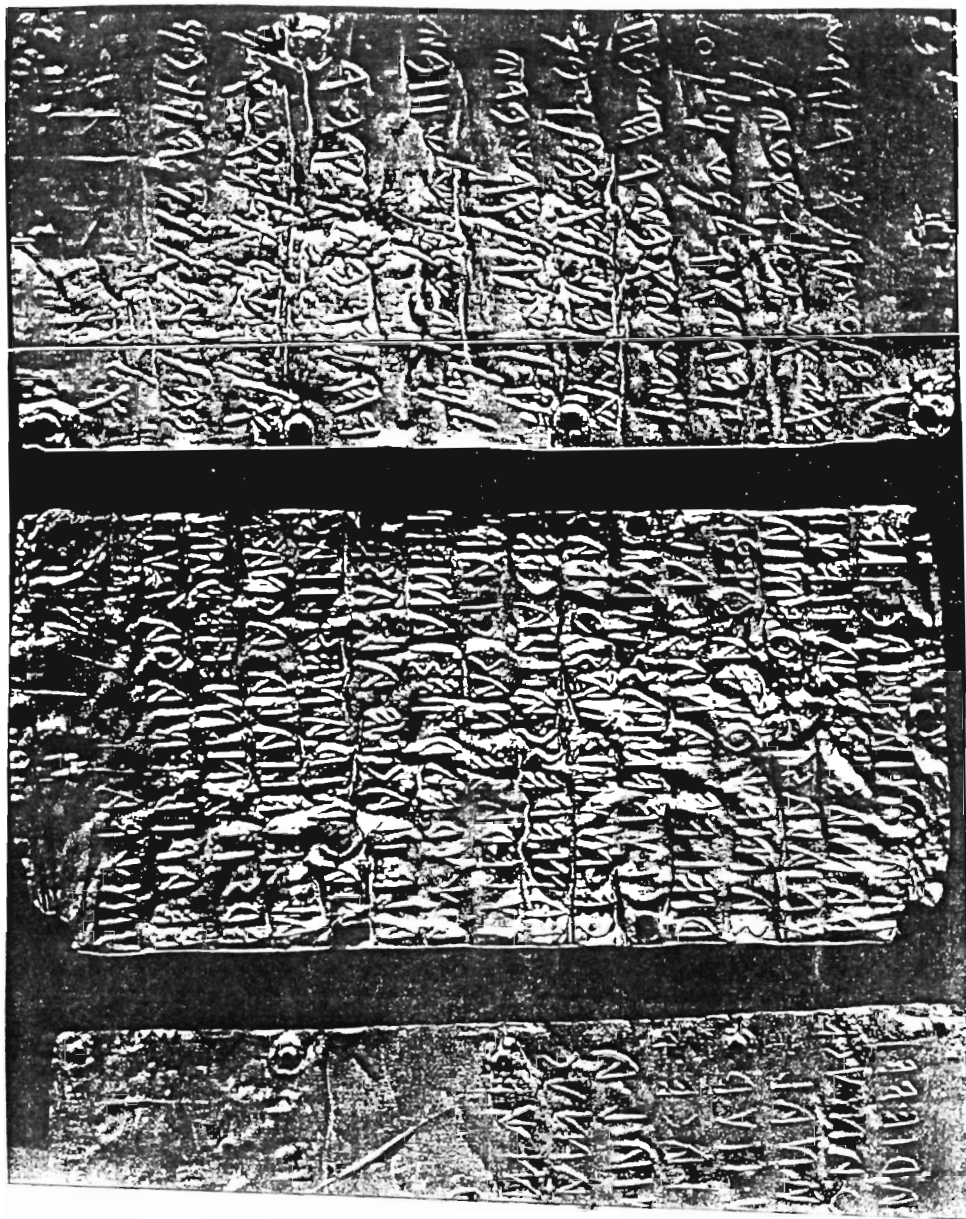
προσωνυμία «*ομάδες γραφῆς τῆς Picena*» (*Picenum*), περιοχῆς στήν ἀνατολική ἀκτῆ τῆς Ἰταλίας, μεταξύ τοῦ σημερινοῦ Ρίμινι (Ἄριμίνιον) καί τοῦ ἀκρωτηρίου Γάργανος. Οἱ λόγοι εἶναι αὐτονόητοι. Οἱ κατασκευαστές τοῦ οἰκοδομήματος περὶ «λατινογενεοῦς» δῆθεν ταυτότητος τῆς γραφῆς καί γλώσσας τῶν Ἑτρούσκων ἀντελήφθησαν, ὅτι, ἂν κατίσχυε ὁ ὅρος τοῦ Μόμμσεν («*Σαβελλικές ομάδες γραφῆς*»), θὰ ὀδηγοῦσε στήν ἀποδοχὴ τῆς μὴ λατινογενεοῦς καταγωγῆς τῆς Ἑτρουσκικῆς γραφῆς. Οἱ ἐπίμαχοι χαρακτῆρες (τρεῖς τὸν ἀριθμὸν), οἱ ὁποῖοι «χαλοῦσαν τὴ σούπα» τῶν λατινιστῶν, ἐμφανίζονται στήν στήλη Βένετε-Ἔστε τοῦ Πίνακα 4, ὁ ὁποῖος δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «*Δαυλοῦ*».

Ἡ σημασία τῶν τριῶν χαρακτῆρων εἶναι αὐτονόητη. Ἀπὸ τὸ 1951 ὁ Ventris εἶχε παρουσιάσει πίνακες μὲ χαρακτῆρες τῆς Κυπρομινωϊκῆς, τῆς Γραμμικῆς Β καί τῆς Γραμμικῆς Α, ὅπου οἱ ἀνωτέρω χαρακτῆρες ἀναγνωρίζονται εὐκόλα ὡς ἀποδιδόντες τοὺς ἐλληνικοὺς φωνητικοὺς φθόγγους «*χι*», «*no*» καί «*ne*» ἥτοι φωνητικὲς ἀξίες οἱ ὁποῖες α) δὲν καταγράφονται στὸ ἀλφάβητο «*Μαρσιλιάννα*» (βλέπε Πίνακα 3 στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «*Δαυλοῦ*»), β) εἶναι πολὺ ἀρχαιότερες καί γ) εἶναι τεκμηριωμένα ἐλληνικές.

Ἦδη (βλέπε προηγούμενο τεῦχος «*Δαυλοῦ*») ἀναφέρθηκε ἡ ἀρχικὴ ἐγκατάσταση στήν μετέπειτα ἀποκληθεῖσα Ἑτρουρία Μῶων, ἐκ τῶν Ἰανῶν (*Ἰανός*, *Ἰαανός*, *Ἰαάων*, *Ἰων* = ὁ γενάρχης τῶν Ἰώνων) ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Περραιβοῦ. Στὴν γῆ αὐτὴ ἤλθαν καί κατοίκησαν διάφορες ἄλλες ομάδες ἐλλήνων μετὰ ἀπὸ συμφορές, διωγμοὺς καί προπηλακισμοὺς, ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ ἐπιδρομεῖς Χιτιτίτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀλώσει τὰ Μικρασιατικὰ παράλια, τὴν Ἀραμαίια, τὴν Παλαιστίνη, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Κρήτη, τὴν Κύπρο καί νήσους τοῦ Αἰγαίου (Ρόδο, Λῆμνο, Εὐβοία κ.λπ.), ὁρμώμενοι ἀπὸ ὑψίπεδα τῆς Ἀσίας. Στὶς ομάδες αὐτές προστέθηκαν καί ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Τρῶων, οἱ ὁποῖοι δήλωσαν πίστη στήν παραδοσιακὴ λατρεία τῶν Ἑλλήνων. Καί οἱ Τρῶες ἦταν Ἑλληνες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀλλοιώθησαν ὅλοι κατόπιν ἐπιμιξιῶν μὲ Ἀσιάτες, Χιτιτίτες εἰσβολεῖς. Τρῶες εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν Τροία καί πρὶν ἀπὸ τὴν φυγὴ τοῦ Αἰνεία, ἐν γνώσει καί κατόπιν ἀδείας τῶν Ἀχαιῶν, μὲ προορισμὸ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας. Ἡ περιοχὴ τοῦ Ἀταράντου (ὅπως ὀνομαζόταν ὀρθότερα) ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες τρόπον τινὰ «ἅγια χῶματα», πιθανῶς γιατί δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἐκεῖ ἡ λατρεία τοῦ Σέθ καί δὲν εἶχε «μιασθεῖ» κατὰ συνέπειαν τὸ περιβάλλον ἀπὸ παρουσία Χιτιτιτῶν. Ἡ παρουσία διαφόρων ἐλληνικῶν φυλετικῶν ομάδων (ὅλων Πελασγικῶν σὲ μεταγενέστερες γενεές) στήν Ἰταλία προκύπτει χάρις στήν ἀνίχνευση γραφῆς, ἡ ὁποία ἀποκλίνει ἀπὸ τὸν χαρακτηρισθέντα ὡς ἐπικρατοῦντα τύπο «*Μαρσιλιάννα*».

Σὲ πίστωση τῶν ἀνωτέρω παρατίθεται ἀποκρυπτογράφηση Ἑτρουσκικῶν πινακίδων μὲ γραφὲς «*ιδιαιζουσες*» συγκριτικὰ μὲ τὴν «*Marsiliana*», ἀπ' ὅπου ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι Τυρρηνοί, Τρῶες, Ἑλληνες τῆς Ἀττάλειας καί τῆς Ἀραμαίιας, Ρόδιοι, Κύπριοι καί Εὐβοεῖς, ὅλοι τοὺς ἀνεξαρτήτως περιοχῆς προελεύσεως ἦταν Ἑλληνες ὁμιλοῦντες καί γράφοντες ἐλληνικά, πιστοὶ σὲ πανάρχαιες παραδόσεις (βακχικὰ μυστήρια) καί ἀποφασισμένοι νὰ διατηρήσουν τὴν ἐθνικὴ τους ὄντοτητα.

Τριπλῆ (Τρωική, Τυρρηνική, Ἀραμαϊκή) ἐπιγραφὴ
τῆς Ἐτρουρίας

Ἐπίδοση τῶν σημείων τῆς ἐπιγραφῆς (κατὰ Chadwick)

3		1 + 2	
Α	a	Α	a
Δ	me	Δ	di
Υ	su	Π	ri
Ϟ	e	Π	to
ϙ	ja	Ϟ	mu
Ϛ	te	Ο	e
ϛ	la	ϙ	le
Ϝ	ta	Ϛ	pe
ϝ	po	ϛ	se
Ϟ	du	Ϝ	ra
ϟ	pe	ϝ	nu
Ϡ	wo	Ϟ	na
ϡ	ne	ϟ	xe
Ϣ	le	Ϡ	nu
ϣ	pa	ϡ	no
Ϥ	li	Ϣ	we
ϥ	pu	ϣ	ko
Ϧ	se	Ϥ	te
ϧ	ra	ϥ	si
Ϩ	we	Ϧ	mi
ϩ	nu	ϧ	ev
Ϫ	si		
ϫ	to		
Ϭ	ko		
ϭ	no		
Ϯ	sa		
ϯ	ri		

Ἐπίδοση τοῦ κειμένου μὲ συλλαβὲς τύπου Chadwick

1

→ e-to-to-tie-ti-a
to-nu-ra-se-pe-e-pa-mu
ta-le-a-pe-na
po-di-ra-no-ra

me-ti-nu-a-le
a-ev-le-a-e-ra
nu-te-pe-a-na
nu-e-te-se

2

ri-no-nu-a-e-xe-le-sa-a-e-sa-u-e-a-no-me ←
ri-te-ri-no-u-le...ti-we-a-se-a-di
a-e-se-e-ri-mu...ta-tc-we-a-le-a-e-pe-ra
a-li-ta-ev-ma-a-to-le-ri-se-a-we
ev-lo-a-nu-e-we-pe-a-no-ri-ri-ti-ev-e-ri-le-di
ma-na-di-jo-nu-we-a-no-to-ri-to-le-mi-xe-ma

we-a-to-ra-ma-e-we-k'no-xe-no-pe-ra-se-εν-ri-xe
 ri-to-nu-a-ko-e-εν-a-xe-we-ri-no-ri-se-a-ta
 to-a-εν-e-nu-nu-u-pe-εν-ri-we-a-di-εν-ci-le-ra-e
 te-e-ri-se-a-e-jo-ti-te-xe-a-ti-di-sa-re-εν-le
 ri-we-a-le-εν-ko-a-ri-te-e-nu-a-no-εν-ri-le-a
 xe-a-no-le-we-ri-pe-a-di-e-a-xe-a-pe
 to-we-a-pe-xe-a-εν-a-no-ri-e-εν-e-εν-lo-a
 se-na-ko-ri-a-εν-se-e-po-na-no-εν-we-di-ri
 te-ra-nu-a-mu-a-e-pe-ti-le-e-ti-a-εν-ri-te
 no-a-ti-te-se-ra
 si-e-ti-e-e-mi

3

→ te-me-a-e-me-te-a-ta-la-te-ja-e-εν-sa-me
 pe-e-δiς-pu-te-a-ta-le-ja-po-te-a-le-a
 le-mu-εν-wo-le-ne-te-pe-le-wo-εν-a-pu-me-we-to
 pa-su-le-pa-me-pu-su-εν-a-ko-no-te-pu-we
 pe-me-wo-e-εν-su-su-a-pe-e-εν-εν-e-su-e-te-ca-to-pe-ma
 du-me-su-εν-te-me-a-εν-me-ti-te-δiς-te-e-wo-εν
 pu-su-e-no-te-le-te-εν-po-te-pu-e-la-se-le
 me-εν-su-me-e-se-pu-su-me-ra-pa-me
 sa-e-le-a-te-a-ne-e-po-ta-pe-te-si-ra-ne-a
 we-εν-e-su-tu-ta-ri-ra-e-wo-εν-e-εν-pe-ne-la-εν-e-εν-su-su-nu-se

Ἐπίδοση τῶν συλλαβῶν στὴ Νεοελληνικὴ προφορά

3

ΤΕΜΕΑ ΕΜΕΤΕΑ
 ΤΑΝΑΤΑ ΕΝ ΣΟΥ
 ΟΜΕΙΠΕΔΕΣΠΟΤΕ
 ΑΤΑΛΕΑ ΠΟΤΕ Α-
 ΛΕΑ ΔΕΜΟΥΕΝΒΟ-
 ΛΕΤΑΙ ΠΕΛΑΓΟ-
 ΘΕΝ ΑΠΟΥ Ο ΜΕ
 ΒΟΥ ΤΩ ΠΑ ΣΟΥ
 ΛΥΠΑΜΑΙ ΠΟΥ
 ΣΟΥ ΕΝ ΑΓΩΝΩ ΤΕ
 ΠΟΙΩ. ΠΑΙ ΜΕ ΒΟΥ
 ΕΝ ΣΟΥ. ΣΟΥ Α-
 ΠΙΕΝΑΙ ΕΣ ΕΤΕΡΑ
 ΤΟΠΕ ΜΟΥ
 ΔΕΜΕΣ ΕΝΤΙΜΑ
 ΕΝΩΝΕΝ ΜΕ ΤΟΤΕ
 ΔΙΣ ΕΤΥΧΕ ΒΩ ΕΝ
 ΠΟΥ ΣΟΥ ΕΝΤΕΛΕ-
 ΤΑΙ ΕΝΕΝΕΝ Ε-

ΠΑΙΤΑ ΠΕΛΑΣΓΕ
 ΗΛΙΕ ΟΜΕ.
 ΕΝ ΣΟΥΜΕΡΕ ΙΣΟ-
 ΠΟΣΟΥΟ ΟΜΕΡΑ
 ΠΑ ΜΙΣΗ ΕΛΕ Α-
 ΤΕΑΝΕΕ
 ΠΟΤΑΠΕ ΤΕ ΕΣΥ-
 ΡΑΝ ΟΙ ΥΑΙΝΕΣ
 ΤΑΤΑΡΟΙ
 ΡΑ ΒΟΥ ΕΝΕΝΕΝ
 ΠΟΙΝΕ ΛΑΕ
 ΕΝ ΣΟΥΣΑ ΝΟΥΣ

2

ΜΙΝΩ ΑΕ ΑΣΙΑ ΕΣ
 ΑΛΕ ΞΟΑΝΟ ΕΝΟ-
 ΡΕΙ ΔΙΑ ΕΑΥΤΟ Ε-
 ΛΕΑΝΟ ΡΙ ΤΕ ΡΙ ΡΑ
 ΠΑΙ ΑΛΕ ΒΕ ΘΕΤΑ
 ΟΜΗΡΙΕΣΣΕ ΑΙΑ Α-
 ΘΥΡΜΟΥ ΕΛΕΤΩ

ΜΟΩΝ ΑΤΑΛΕΙΑ
 ΔΗΛΕ ΡΙΕ ΕΝ ΤΥΡ-
 ΡΗΝΟΑ ΠΑΙ ΙΑΝΟΥ
 ΑΛΛΗΝ ΜΟΥΣΑ
 ΜΙΛΗΤΟ ΡΕΙ ΤΟ ΝΟ
 ΙΑΝΟΥ ΟΔΥΝΑ Ο-
 ΜΟΥ ΞΑΡΕΙΝ ΣΕ-
 ΡΑΠΕΙΝ
 ΞΕΝΟ ΚΗ ΒΕ ΟΜΟΥ
 ΡΑ
 ΤΩ ΑΔΥΤΑ ΑΣΣΥ-
 ΡΙΝΟ ΡΙ ΑΣΙΑ Ε-
 ΝΕΚΟΑ ΑΝΩ ΤΩΡΙ.
 ΤΑ ΙΕΡΑ ΛΕ ΡΙ ΕΝ
 ΔΙΑ ΒΕΡΟΙΕΝ ΠΑΙ
 ΙΑΝΩΝ ΑΝΑΤΟΛΕ
 ΡΕ ΣΑ ΔΙΤΤΟ ΑΞΕ
 ΤΡΩΑΣ ΑΙΡΕΤΕ
 ΑΛΛΕ ΡΙΕΝ ΙΑΝΕ
 ΕΤΤΟΡΙ ΑΚΟΕΝ ΛΕ

ΑΕΡΙ ΠΡΑΞΑΙ ΑΕΙ
ΔΙΑ ΠΕΡΙ ΒΕΛΕ
ΑΝΟ ΔΙΑ ΕΛΛΗ-
ΝΩΝ ΡΙ ΝΟΑΝ Α-
ΞΕΠΕΡΑΣΤΟ (;) ΡΙ
ΔΙΕ ΕΝΩΝΑ ΠΟΙΗ-
ΣΕΙΝ ΑΡΓΟΝΑΣΕ-

ΤΟΡΙ ΑΝΑΤΟΛΕ ΤΩ
ΠΕΡΑ ΟΜΟΥ ΟΝΕΙ-
ΡΑ ΠΕΡΑ ΣΕ ΤΑΙ
ΤΟ ΑΝΩ ΜΥΘΩ ΣΥ

1

ΕΚΠΤΩΤΟ ΡΙΕ Ε(Κ)

ΔΙΑ ΤΟΝΟΥ ΡΑ ΕΣ
ΠΑΙ ΡΑ ΟΜΟΥ ΤΑ-
ΛΑ ΠΟΙΝΑ ΑΠΟ ΔΗ
ΡΑ ΕΝΟΡΑΜΑΙ
ΤΟ ΝΟΥ ΑΛΛΑ ΕΝ
ΛΑΕ ΟΥΡΑΝΟΥ
ΤΟΠΩ ΑΝΕΘΕΣΕ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση τῶν ἐπιγραφῶν στὴ Νεοελληνικὴ γλῶσσα

3

Στὴν τίμια ἡμέτερη θά-
λασσα ἄνθρωπος σὲ σέ-
να εἶναι δεσπότης. Ἡ
Ἀττάλεια (;) κάποτε
κῆπος τῶν Μόων ἐνε-
βλήθη ἀπὸ τὸ πέλαγος.
Φύγε, ἄνθρωπε βοῦ,
στὸν πατέρα σου. Λυπᾶ-
μαι, διότι τὰ βήματά
σου σὲ ἀγῶνα τὰ θέτω.
Παιδί ἐμοῦ τοῦ βοῦ εὐ-
ρίσκεται σὲ σένα. Ἐσὺ
νὰ φύγεις σὲ ἄλλο τόπο
ἀπ' ἐμοῦ.
Σὲ ἐγκαταστάσεις ἐ-
ντιμες ἡμουν ἐνωμένος
τότε.
Δίς ἔτυχε νὰ μεταβῶ
περὶ, ἐσὺ ἐντέλλεσαι νὰ
γίνεις ἐπαίτης. Πελα-
σγὲ ἡλιακὲ ἄνθρωπε, στὴ
Σουμερία, ἰσόποση (;)
τῆς ὀμηρικῆς (;) πατρί-
δος, μισοῦν τὴν ἡλιακὴ
Ἀθηνᾶ.
Ποταπῶς σὲ ἔσυραν σ'
αὐτὴν ὑαίνες τάταροι
(;).
Ὁ ἥλιος βοῦς συγκε-
ντρῶνει ποινὲς γιὰ τὸν
λαὸ τῶν Σούσων (;)
τοὺς ὄνους.

2

Μίνωα, αἰεὶ ἢ Ἀσία σὲ
ἄλλο ξόανο προσβλέ-
πει. Ὁ Δίας ὁ ἴδιος
τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς
δικός σου βασιλεὺς εἶ-
ναι.
Ἡλίου παιδί ἄλλοῦ νὰ
μεταβεῖς θετός (;), ὀ-
μηρικὲ Αἴαντα (;). Ὁ
συρφετός θὰ ἀλώσει
τῶν Μόων τὴν Ἀττά-
λεια (;). Πραγματικὸ
βασιλεῖο (θὰ ἔχεις)
στοὺς Τυρρηνοὺς τοὺς
παῖδες τοῦ Ἴανου.
Ἄλλη μοῦσα ἢ Μίλη-
τος ἐξυμνεῖ.
Τοῦ καταγόμενου ἀπὸ
τὸν Ἴανὸ ἄνθρώπου
τὴν ὀδύνη ἐξαίρει ὁ Σέ-
ραπις. Σὲ ξένη γῆ πῆ-
γαινε, ἀνθρώπου τοῦ
Ρᾶ. Αὐτὰ ποὺ γίνονται
στὸ Ἄδυτο τοῦ ἄσσυ-
ριακοῦ βασιλείου τῆς
Ἀσίας τὰ ἄκουσα πά-
νω στὸ βασιλείό μου,
τὸ ἱερό τοῦ Ἡλίου Ρᾶ,
στὸν Δία, βόρεια. Παι-
δί τῶν Ἴανῶν τῆς ἀνα-
τολῆς, τὸ βασιλείό σου
εἶναι διττό. Σύναξε

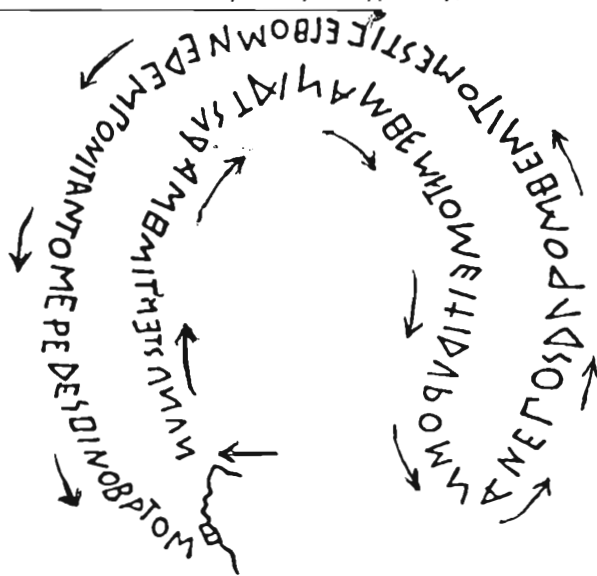
τοὺς Τρῶες. Φύγετε σὲ
ἄλλο βασιλεῖο Ἴανου.
Τὸν Ἐκτορα ἄκουσε ἀ-
πὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέ-
ρα. Πράξετε πάντα, ὅ-
πως λέγει ὁ Δίας. Τὸ
νὰ ρίχνεις βέλη εἶναι ἀ-
νοησία. Τῶν Ἑλλήνων
ὁ βασιλεὺς εἶναι νοη-
τός, φθάνει σὲ πέρα τό-
πους. Τὸ βασιλεῖο τοῦ
Δία θὰ ἐνώσω. Θὰ γί-
νουν ἀργοναῦτες στὴν
Ἀνατολή (;). Θὰ
πραγματοποιήσουν τὰ
ἀνθρώπινα ὄνειρα πέρα
σὲ (;) στοὺς ἄνω μύ-
θους.

1

Ἐκπτωτε βασιλεῦ ἀπὸ
τὸν Δία, τὸ μυαλό τοῦ
ἥλιου, στὸν παῖδα τοῦ ἡ-
λιακοῦ ἀνθρώπου τὸν
τάλανα ποινη ἀπὸ γῆ ἡ-
λίου βλέπω νὰ καταφθά-
νει.
Ὁ νοῦς ἄλλα στὸν λαὸ
ποὺ κατοικεῖ σὲ οὐρα-
νοῦ τόπο ἀνέθεσε.

Ἐπίδοση συλλαβῶν στὴ νεοελληνικὴ προφορὰ
 ΗΜΙΘΕΩ ΑΧΙΛΛΕΙ. ΡΑ ΥΙΩ ΟΔΟΝ ΔΙΚΑΣΕ ΒΟΥΣ
 ΞΕΝΟΥ ΒΟΔΑ ΒΟΥ ΝΕΟΥ ΜΥΘΟΥ, ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΥΙΟΥ
 ΙΑΝΕ ΜΟΑ. ΡΟΔΩ ΕΣ ΟΡΑ ΥΙΟΣ ΙΠΠΟΥ
 ΜΗ ΕΣΤΙ ΝΤΕ ΕΚ ΑΔΟΥ
 ΒΟΔΑ ΒΛΑΒΗΡΟ ΔΕΝΟΥ
 ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΧΕΤΤΑΙΟΥ ΕΤ ΕΚΑΒΗΣ ΝΤΕ ΝΟΥΣ ΜΗΔΕΙΑ
 ΡΟΑΣ ΙΑΝΟΥ ΜΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΙΟΣ

Ἐλεύθερη ἀπίδοση κειμένου στὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα
 Στὸν ἡμίθεο Ἀχιλλέα, τὸν γιὸ τοῦ Ἥλιου, κατακύρωσε τὴ Ρόδο ὁ Βοῦς.
 Ξένου Βοῦ, Βοῦ νέου, (Βοῦ) τοῦ μύθου (εἶναι ὀπαδός) ὁ γιὸς τῆς Ἀφροδίτης.
 Ἰανὲ Μόα, τὴ Ρόδο ἐποφθαλμιᾷ ὁ γιὸς τοῦ Ἴππου (ὁ Χετταῖος). Δὲν ὑπάρχει δι-
 κός σου θεὸς ἀπὸ τὸν Ἄδη.
 Τὸν Βόδα τὸν βλαβερό (τὸ νέο βόδι) δέσε το.
 Τοῦ Χετταίου γιου τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἐκάβης θεᾶς ἐγκέφαλος εἶναι ἡ Μή-
 δεια.
 Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰανοῦ δὲν εἶναι γιὸς τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐπίδοση κειμένου μὲ συλλαβὲς τύπου Chadwick
 i-a-t-s-mi-pi-a-w-r-w-i-t-w-e-t-s-mi-no-mi-no ←
 mi-o-ro-v-de-i-ch-i-e-mi-o-t-en-w-e-r-w-a-no
 i-t-s-e-m-e-t-i-m-e-ro-m-o-p-mi-de-s-wo-e-a-n
 o-t-n-a-t-i-n-o-we-mi-e-de-e-n-mi-o-zo-wo-e-ce
 ro-e-m-o-t-p-ro-o-n-i-o-s-e-de-e-r-e-m

Ἐπίδοση συλλαβῶν στὴ νεοελληνικὴ προφορὰ
 ΝΩ ΜΙΝΩ ΟΜΟΙ ΕΣΤΑΙ ΩΤΙ ΩΡΩ ΑΠΙ

ΟΜΟΙ ΕΣΤΑΙ ΝΟΑ ΩΡΑΙΩ
 ΕΝ ΤΩ ΟΜΕ ΗΧΟΙ ΝΤΕ(Υ)
 ΡΟ ΟΜΟΙ ΕΝ ΑΝΟΥΒΟΙΣ ΔΕ, ΜΗ ΙΠΠΟΥ
 ΟΜΗΡΩ ΜΥΘΩ ΟΜΟ ΕΣΤΙ
 ΣΕ ΕΥΦΟΡΟ ΕΜΟΥ ΝΕΟ ΔΕΜΕ
 ΦΩΝΗ ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΟΜΕΡΕ
 ΔΕΣΩ ΙΝΩ ΡΟ ΕΠΙ ΤΟ ΜΕ ΡΟ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση κειμένου στὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα

Οἱ μὲ νοῦ Μίνως ἀνθρωποὶ εἶναι τὸ αὐτὶ τοῦ Ὠρου Ἄπι.

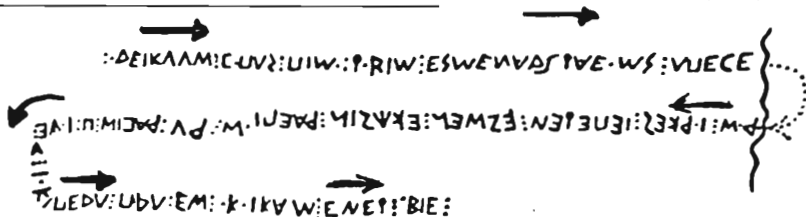
Εἶναι ἀνθρωποὶ μὲ ἄριμο νοῦ.

Εἰς τὸν ἀνθρωπο ἐνυπάρχουν οἱ ἤχοι τοῦ θεοῦ.

Οἱ βασιλικοὶ ἀνθρωποὶ στὴν γῆ τοῦ Ἄνουβι δὲν προέρχονται ἐκ τοῦ Ἰππου.

Ὁ Ὀμηρος (;) μυθικός (ἔλλογος) ἀνθρωπος εἶναι.

Πρὸς σὲ (ἔδωσα) εὐφορῆ, δική μου νέα ἐγκατάσταση, σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ Ὀμήρου (;). Θὰ ἐνώσω τὸ βασίλειο τῆς Ἰνοῦς στὸ δικό μου βασίλειο.

Ἄπόδοση κειμένου μὲ συλλαβὲς τύπου Chadwick

n-e-w-s-e-w-i-r·p-w-i-n-s-v-u-sc-omi-mi-ka-i-e-de ←
 e-i-s-e-ik-p-i-w-p-e-ce-e-u-v-se-w-e-v-i-s-a-v
 v-p-w-i-wo-e-a-p-li-i-s-le-ke-e-li-e-w-s-e-n-e-u-e-p
 w-e-mi·p-u-mi-de-e-wo-s-t-i-a-c-le-i-u-w-i--ce-a-p
 e-i-b-oi-e-n-e-w-ka-i-ka

Ἄπόδοση συλλαβῶν στὴ νεοελληνικὴ προφορὰ

ΝΤΕ ΙΚΑΜΕ ΟΜΟΙ ΜΟΥ ΘΕΟΥΣ
 ΥΙΟΥ (ΚΥ)ΨΡΙΩ ΕΣΩΕΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΙ ΒΟΥ
 ΕΣΕ ΕΠΩ ΕΙΠΕ ΙΚΕΣΙΕ ΠΟΙΕΙΝ ΕΣ ΗΛΙ(Ω)
 ΕΚΚΛΗΣΙ ΛΙ ΠΑ ΕΥΒΟΙΑ ΩΠΩΠΑ
 ΣΕ ΥΙΟ ΗΛΙΩ ΑΕΙ ΤΑΣΑΙ ΒΟΕ ΝΤΕ
 ΜΟΥ ΕΠΙ ΜΟΙ ΕΩ ΚΑ ΟΙΚΩΕ ΝΕΟ ΒΙΟ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση κειμένου στὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα

Ὁ θεὸς ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους Μόες, θεοὺς.

Ἐνα γιὸ Κύπριο διέσωσε, γιὰ νὰ βασιλεύσει (μέσω αὐτοῦ) ὁ Βοῦς.

Τὰ δικά σου ἔπη εἶπαν, ἰκεσίες νὰ κάνεις στὸν ἥλιο. Τὴν ἐκκληση στὸν ἥλιο τοῦ παιδὸς τῆς Εὐβοίας εἶδα. Ὁ υἱός σου στὸν ἥλιο πάντοτε νὰ ἀφιερώνεται, στὸν Βοῦ θεό. Τοὺς Μόες σὲ δική μου θὰ τοὺς πάω γῆ, (νὰ κάνουν) οἴκους καὶ νέα ζωή.

[Στὸ ἐπόμενο τεῦχος: Νέες ἀποκρυπτογραφήσεις]

Ἐπιχείρηση «Ὀλυμπισμός»

394 μ.Χ.: Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς «Ἑλληνορθόδοξης» Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας Θεοδοσίος, μέσα στο γενικώτερο πνεῦμα καταδίωξης τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ Πνεύματος, πού ἐπικρατοῦσε τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, καταργεῖ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Ἔτσι ἐμελλε, ἡ 293ῆ Ὀλυμπιάδα νὰ εἶναι τὸ κύκνειο ἄσμα τῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπ' τὸν ἀθλητισμό, καὶ ταυτόχρονα τὴν φιλοσοφία, νὰ κατακτήσει τὴν ἔννοια τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ.

1892 μ.Χ.: Κάποιος Φράγκος βαρῶνος, ὁ Πιερ ντὲ Κουμπερτέν, μέσα στὴν «μόδα» τῆς ἐποχῆς του, πού ἀπαιτοῦσε κακόγουστη ἐπιστροφή στοὺς κλασσικοὺς τύπους καὶ τὰ ἐπιφανειακὰ γνωρίσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, συλλαμβάνει τὴν ἰδέα γιὰ τὸ «στήσιμο» μιᾶς ἐξαιρετικὰ προσοδοφόρου ἐπιχειρήσεως. Ἡ ἐπιχείρηση θὰ ἐπαιρνε τὴν ἐπωνυμία «Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες». Καὶ τὸ δηλώνει στὴν ὁμιλία του στο ἀμφιθέατρο τῆς Σορβόννης τὴν ἴδια χρονιά λέγοντας χαρακτηριστικά: **«Μὲ τὴν βοήθειά σας θὰ ἐργαστῶ γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου ἔτσι, ὥστε ἡ ἀναβίωση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων νὰ βασίζεται στὶς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς».**

«Ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς...». Καὶ μετὰ ἀποροῦμε πῶς φτάσαμε σήμερα στὴν «Κόκα-Κόλα», ὅταν ὁ ἄδρυτῆς τῆς ἐταιρείας μιλοῦσε καθαρὰ πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, γιὰ τὸ πᾶν σὲ ποιὲς βάσεις θὰ προχωροῦσαν οἱ «δικοὶ του» Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Μίλησε μήπως κανεὶς γιὰ εὐγενῆ ἀμιλλα, φιλοσοφία, σεβασμό. «Σύγχρονη ζωὴ» καὶ ἐκεῖ κλείνουν ὅλα. Ἀπέμενε τώρα νὰ ἀναζητήσει καὶ τὴν ἕδρα αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως.

Στηρίχτηκε - πού ἄλλοῦ; Στὸ πατροπαράδοτο ἑλληνικὸ «φιλότιμο», πού ἀπὸ φιλότιμο εἶχε καταστήσει πλέον νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὴν ὑποτέλεια καὶ τὴν δουλοπρέπεια, πού οὔτε σὲ ἀποικιακὸ κράτος τοῦ 18ου αἰῶνος δὲν συναντοῦσε. Καὶ εἶναι χειρότερη αὐτὴ ἡ μορφή ὑποτέλειας, γιὰτὶ ἐκεῖνοι οἱ λαοὶ τελικὰ δὲν εἶχαν καὶ τίποτα χάσουν, ἀλλὰ ἀντίθετα ἴσως καὶ νὰ κέρδισαν ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ἀποικιοκράτες τους. Ἐμεῖς; Ἐμεῖς ὅμως, ἀναρωτηθήκατε ποτέ, τί θὰ μπορούσαμε πραγματικὰ νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ αὐτούς; Ὁ θυμόσοφος λαὸς θὰ ἀπαντοῦσε: «Ἐλα, παπούλη μου, νὰ σοῦ δείξω τ' ἀμπελοχώραφά σου». Ἔτσι τὸ 1895 ὁ Ἀβέρωφ προσφέρει τὸ ἰλλιγγιώδες γιὰ τὴν ἐποχὴ ποσὸ τοῦ 1.000.000 δρχ. γιὰ τὴν ἀνακατασκευὴ τοῦ Παναθηναϊκοῦ σταδίου.

Τὰ μεγάλα λόγια καὶ «εὐχαριστῶ» πάντα μᾶς κολάκευαν, ἀφήνοντας ὅμως μετὰ πίσω τους τὴν αἰώνια ἀπογοήτευση τῆς οἰκτρῆς πνευματικῆς μας ἀπομόνωσης καὶ ἀμφισβήτησης. Ὁ «ἐλληνολάτρης» Φράγκος περιχαρῆς λοιπὸν γιὰ τὴν ἐπιχείρησή του κηρύσσει τὴν ἑναρξὴ «τῶν πρώτων Χριστιανικῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων τοῦ σύγχρονου πνεύματος καὶ πολιτισμοῦ». Τί τραγελαφικότης ἀλίμονο!! Τί ἐξευτελισμὸς καὶ διασυρμὸς αἰῶνων, θυσία στὸν βωμὸ τῆς προσωπικῆς φιλοδοξίας κάποιου ἢ κάποιων, πού σκέφτηκαν ὅτι καπηλευόμενοι ἱερέες ιδέες θὰ μπορούσαν νὰ περάσουν στὴν ἱστορία σὰν προστάτες τους. Αὐτοὶ, πού ποτέ δὲν ἄγγιξαν τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα τίτλο, μιὰ ὄνομασία καὶ πού φρόντισαν ἀργότερα νὰ τὴν καταεξευτελίσουν. Καὶ ὅμως πέρασαν, καὶ οἱ στίχοι τοῦ Καβάφη φαίνονται τώρα τόσο ζωντανοὶ ὅσο ποτέ ἄλλοτε: **«Γιατί οἱ βάρβαροι θὰ**

→
φτάσουν σήμερα... Οἱ βάρβαροι σὰν ἔλθουν θὰ νομοθετήσουν... Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε χωρίς βαρβάρους; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν μιὰ κάποια λύσις».

1906 μ.Χ.: Οἱ Νεοέλληνες μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν δόξα καὶ τὰ μεγαλεῖα τῶν «πρώτων Χριστιανικῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων» ζητᾶνε ὡς ἀεὶ αἰθεροβάμονες τὴν μόνιμη τέλεση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐκεῖ ποιὸν βρῖσκουν ἀντίπαλό τους; Μὰ ποιὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν «ἐλληνολάτρη» Φράγκο Πιέρ ντὲ Κουμπερτέν: Εἶχε πλέον συνειδητοποιήσει, ὅτι ἡ ἑταιρεία δὲν θὰ μπορούσε νὰ δουλέψει μὲ μόνιμη ἔδρα καὶ ἐπιζητοῦσε νὰ τὴν μετατρέψει σὲ πολυεθνικὴ. Ἑλλάδα, λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ὀλυμπιακῆς ἰδέας, γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἄλλα πολλὰ τέτοια ἠχηρὰ εἶχαν πάρει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν δρόμο γιὰ τὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων καὶ τῆς αἰώνιας ἀπομόνωσης, πὺ μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς φιλοσοφίας ἦταν καταδικασμένος αὐτὸς ὁ λαὸς τῶν δουλοπάροικων καὶ ἰθαγενῶν νὰ ἀκολουθεῖ.

1990 μ.Χ.: Ἡ Ἑλλάδα ζητᾶ νὰ ἀναλάβει ἀπλὰ καὶ μόνο ΜΙΑ ὀλυμπιάδα ἀπὸ τίς τόσες, ἐκείνη τοῦ 1996 μ.Χ., γιὰ νὰ γιορτάσει τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἐμποροπανήγυρης. Ὑπόσχεται τσαντήρια, λάμπες «λούξ», πλαστικά πιστολάκια, καντήλια, εἰκονίτσες καὶ ἄλλα τέτοια παρόμοια πανηγυριώτικα ἀνάλογα τοῦ πολιτιστικοῦ μας ἐπιπέδου. Ἡ πολυεθνικὴ Δ.Ο.Ε. ὁμως ἀρνεῖται ἐπίμονα καὶ παραχωρεῖ τὰ δικαιώματα τῆς ἐμποροπανήγυρης στὴν ἐπίσης πολυεθνικὴ «Κόκα-Κόλα». Μὰ ἦταν ποτὲ λογικὸ, νὰ μπορούσε τὸ μικρομάγαζο Ἑλλάδα νὰ ἀνταγωνιστεῖ τὸν κολοσσὸ τῆς «Κόκα-Κόλα».

Ἀφήστε τὰ κλάμματα καὶ ἀναλογιστεῖτε: Σήμερα τὰ πάντα βασίζονται στὸ νόμο ζήτησης καὶ ἀγορᾶς. Μὲ τί οικονομικοὺς πόρους καὶ ὑποδομὴ θὰ μπορούσαμε ἡμεῖς νὰ εἶμαστε ἀνταγωνιστικοί; Ἀντιληφθῆτε, ὅτι δὲν μιλάμε πλέον γιὰ κράτος ἀλλὰ γιὰ ἐλληνικὴ ἑταιρεία. Καὶ ὡς ἑταιρεία ἤμασταν ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένοι στὴν ἀποτυχία. Κι ἄς ντύνομε ἀπλὲς γυναικοῦλες χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἠθικὴ κυρίως προεργασία μὲ χιτῶνες καὶ ἄς ἀνάβουμε φλόγες καὶ ἄς ὀργανώνομε λαμπαδηδρομίες.

Κατανοήστε, ὅτι ἡμεῖς πλέον ἔχομε καταντήσει οἱ θεατρίνοι τοῦ κόσμου. Οἱ μῖμοι οἱ ἐπιφορτισμένοι γιὰ τὴν ψυχαγωγία καὶ τὴν εὐχαρίστηση τῶν ὑπολοίπων λαῶν τῆς γῆς. Τὰ φολκλορικὰ ὑπολείμματα ἑνὸς λαοῦ, πὺ στὸ δράμα ἑνὸς τέτοιου θεάματος θὰ αὐτοκτονοῦσε ὁμαδὸν γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ διασυρμοῦ πᾶνω στοὺς ἴδιους βωμοὺς πὺ ἐσεῖς βεβηλώνετε σήμερα.

Ἐὰν θέλετε πράγματι νὰ ὠφελήσετε αὐτὸν τὸν τόπο, τολμηστε! Καταργήστε μιὰ γιὰ πάντα αὐτὴν τὴν παρωδία Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, μιὰ καὶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶστε ἄξιοι νὰ διοργανώσετε παρόμοιους μὲ τοὺς αὐθεντικούς. Δὲν τοὺς δικαιούστε ἄλλωστε μέσα ἀπὸ τίς πράξεις σας καὶ τὸν ραγιαδισμό σας, ἔχοντας καταντήσει ἀπλοὶ δαδοῦχοι-καντηλανάφτες καὶ μόνο, μία φορὰ κάθε τέσσερα χρόνια, εἴλωτες τῶν ἐκάστοτε πολυεθνικῶν. Ἀπαλλάξτε ἀπὸ τὰ καταγκιοζιλίκια καὶ τοὺς θεατρνισμοὺς χώρους ἱεροῦς, πὺ δὲν ἔπρεπε οὔτε κὰν νὰ τολμάτε νὰ πατήσετε.

«Πρωθιέρεια» καὶ «ιέρειες»; Μὰ ἀπὸ ποῦ πῆραν τὸ δικαίωμα νὰ καπηλεύονται τέτοιες ἔννοιες; Ποιὰ εἶναι τὰ πιστεύω τους, ὥστε νὰ εἶναι ἄξιες αὐτὲς οἱ κυρίες νὰ κατέχουν τέτοιους ἱεροὺς τίτλους καὶ τελικὰ τί σχέσεις μπορούν νὰ ἔ-

→
 χουν χριστιανοὶ ὑπήκοοι μὲ ἱερὲς ἀξίες τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας; Καὶ δὲν μι-
 λῶ φυσικὰ γιὰ τὰ κομμάτια σεντόνι, ποὺ ρίζαν ἐπάνω τους γιὰ ἓνα πρωινό θέλο-
 ντας ἔτσι νὰ ὀλοκληρώσουν αὐτὴν τὴν κακόγουστη φάρσα. Πρόκειται γιὰ κάτι
 πολὺ πιὸ σοβαρὸ. Πρόκειται γιὰ τὸν διασυρμὸ καὶ τὸν καταεξευτελισμὸ ἑνὸς ὀ-
 λόκληρου λαοῦ, ἑνὸς ὀλόκληρου τρόπου ζωῆς, στοὺς ἴδιους χώρους ὅπου αὐτὸς
 γεννήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε. Ἄς γυρίσουν στὶς ἐκκλησίες ἀνάβοντας καντήλια
 καὶ γονυπετεῖς ἄς παρακαλοῦν γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ Ἰεχωβά τους. Δὲν ἔχουν θέ-
 σεις σὲ ἱεροῦς χώρους Ἑλληνικοὺς καὶ οὔτε δικαιοῦνται νὰ δυσφημοῦν ὅ,τι δὲν
 μποροῦν, ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ κατανοήσουν. Γιατὶ ἤθελήμενα
 μερικοὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσουμε τὸ σημαντικότερο τῆς ὅλης ὑ-
 ποθέσεως.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἦταν ἀγῶνες θρησκευτικοὶ καὶ ὡς τέτοιοι ἐτελοῦντο.
 Γιὰ νὰ ὑμνήσουν τὴν ἐλεύθερη ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θεῖο, ποὺ ἐπιτυγχά-
 νονταν μέσα ἀπὸ ἀγῶνα ψυχικὸ καὶ σωματικὸ. Ἄς μείνουν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀ-
 γῶνες λοιπὸν στὶς μνήμες μας ὡς τὸ ἀνώτερο δημιούργημα ἑνὸς λαοῦ ποὺ τοὺς
 ἐδικαιοῦτο. Ἄς καταργηθοῦν μιὰ γιὰ πάντα, γιὰ νὰ μὴν προχωρήσει ἀκόμα πε-
 ρισσότερο ὁ διασυρμὸς. Γιὰ νὰ μὴν ξαναδοῦν τὰ μάτια μας τοὺς νεκροθάφτες
 τῆς ὀλυμπιακῆς ιδέας, αὐτοὺς ποὺ τοὺς κατάργησαν στὸ ὄνομα τοῦ σκοταδισμοῦ
 καὶ τοῦ στείρου φανατισμοῦ, αὐτοὺς ποὺ ἰσοπέδωσαν τοὺς ναοὺς, τοὺς βωμοὺς
 καὶ τίς παλαίστρες, στίβους σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τόσο στὴν
 Ὀλυμπία ὅσο καὶ σὲ ὀλόκληρη τὴν ὑπόλοιπη Ἑλληνικὴ ἐπικράτεια, τοὺς δη-
 μίους τῆς ἐλεύθερης σκέψης, νὰ ὑμνοῦν ὀλυμπιονίκες καὶ νὰ τελοῦν λειτουργίες
 γιὰ τίς ἐπιτυχίες τους.

Ὅχι, μὴν εὐτελίζετε ἄλλο τὴν Ἑλλάδα. Ἀφήστε ἀνέγγιχτους τοὺς ἱεροῦς
 βωμοὺς τῆς Ὀλυμπίας. Αὐτοὺς ποὺ τόσο λυσσαλέα πολεμήσατε, αὐτοὺς ποὺ ἰ-
 σοπεδώσατε καὶ ταπεινώσατε, προκειμένου νὰ κυριαρχήσετε. Εἶναι τουλάχιστον
 ἀνανδρὸ νὰ προσπαθεῖτε τῶρα νὰ οἰκειοποιηθεῖτε τὴν λάμψη καὶ τὸ μεγαλεῖο
 τους. Ἀρκεσεῖτε στὶς ἐκκλησίες σας, ὅπου μέσα τους σφυρηλατήσατε αὐτὸ τὸ
 ἀβυσσαλέο μῖσος κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀφήστε τὴν Ὀλυμπία καὶ τοὺς
 ἄλλους ἱεροῦς μας χώρους νὰ χορταριάξουν παραδομένοι γιὰ πάντα μέσα στὴν
 ἀγκαλιά τῆς μάνας φύσης ποὺ τοὺς γέννησε.

Πιστέψτε με, θὰ ἦταν τὸ καλύτερο ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε...

Νέμεσις

Δὲν ὑπάρχει σκεπτόμενος ἄνθρωπος, ποὺ νὰ μὴν ἐνδιαφέ-
 ρεται νὰ διαβάξῃ ἓνα περιοδικὸ σὰν τὸν «Δαυλό». Μιλῆστε
 στὸν ἐκλεκτὸ φίλο ἢ γνωστὸ σας γιὰ τὸν «Δαυλό» καὶ ὑπο-
 δεῖξτέ του ποῦ θὰ τὸν βρῆ (βλ. ὀπισθόφυλλο).

«Γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ρὲ γαμῶ το...»

Ἐπὶ ὑποδοχὴ σκίζαμε· ρωμαϊκὸς θρίαμβος. Κι ἂν δὲν γκρεμίσαμε τὰ τεῖχη, ἦταν, γιὰτὶ μᾶς πρόλαβαν ἄλλοι. Καὶ νὰ οἱ ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς ἀμοιβές! Ἐξίεις - τί ἄξιεις; πανάξιεις! Ὅμως τέτοιες ὥρες ποιὸς θυμᾶται, ὅτι ὁ μέχρι χθὲς ἄγνωστος ἀρσιβαρίστας σκέβρωνε σ' ἓνα ἄθλιο ὑπόγειο, ἐνῶ ἡ «κόρη τοῦ ἀνέμου» ἔψαχνε ἀπεγνωσμένα γιὰ δουλειά, χωρὶς ἐπιτυχία; Ἐξ εἶναι, πού οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καὶ τὸ κουράγιο νὰ φωνάζουν: «Γιὰ τὴν Ἑλλάδα!» Πού λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τοὺς ἔτρωγε σὰν ἄλλος Κρόνος. Γιὰ χάρη σας, παιδιὰ, μέχρι καὶ τὸ λογύδριο συγχωρήσαμε σὲ κάποιους πού ἀποκαλοῦν «λαπαδες» τοὺς ποιητές.

Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ ἔξαρση σὲ μερικοὺς αὐτὸ τὸ «ρὲ γαμῶ-το» τοὺς ξυνοφάνηκε. Δὲν τὸ σήκωσαν τὰ εὐαίσθητα αὐτιά τους... Οἱ «κυριλὲ» ἀγωνιστές τῶν «κλάμπ πριβέ» καὶ τῶν κοσμικῶν κέντρων ἀγανάκτησαν. Καλέ, τί μᾶς λέτε; Ἐλλὰ ἡ Βούλα Πατουλίδου μέσα σὲ δυὸ λέξεις ἔκλεισε ὅλη τὴν ἐθνικὴ ἀγανάκτηση γιὰ τὴν συμπεριφορὰ «φίλων», «ἐταίρων», «συμμάχων» (καὶ τῶν ντόπιων πρακτόρων τους) ἀπέναντι στὴ χώρα μας. Ἦταν ἡ ἔκφραση τοῦ ἐθνικοῦ μας φιλότιμου.

Ἐλλὰ καὶ ἀπὸ γείτονες σκίζουμε: πλαστογραφεῖ ὁ Γληγόρωφ τὴν ἱστορία τῆς Μακεδονίας; Πλαστογραφεῖ ὁ Μπερίσια τὴν ἰθαγένεια τοῦ Πύρρου Δήμα. Καὶ νὰ, διαδέχεται ἡ μία «νόταμ» τὴν ἄλλη. Δηλαδὴ μόνο πόλεμο πού δὲν μᾶς κήρυξαν! Βρὲ παιδιὰ, τί τὸ βασανίζετε τὸ πρᾶγμα; Ξαναδῆτε στὸ «βίντεο», τί φωνάζει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐπιχειρῇ τὴν τελευταία του προσπάθεια. Τί διάλογο, γράσσο ἔχετε σι' αὐτιά;

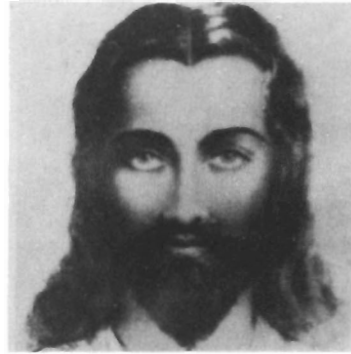
Βέβαια δὲν εἶχαμε ἀξίωση, ἡ Δύναμη πού ἀνέλαβε τοὺς ἐπόμενους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τῆς Κώλας, νὰ τοὺς σεβαστῇ κι ὅλας. Ἦταν ὅλα, τότε στὸ Τόκυο, τόσο διαφανῆ, πού νόμιζε ὅτι εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἀσελήγησεν πάνω στὸ κάθε τι. Ἐφοῦ λοιπὸν μὲ τὸν πακτωλὸ τῶν δολλαρίων «ἀνέβλεψαν» οἱ πάσης ἐθνικότητος Ὀλυμπιακοὶ «ἀθάνατοι» καὶ ξελάσπωσαν οἰκονομικά, ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ Παρθενῶνα νὰ γνωρίσῃ τὸ Ὀλυμπιακὸ ἰδεῶδες τῆς Δύναμης. Καὶ νὰ σου στὸ φωτογραφικὸ τρῦκ ὁ θριγκὸς, νὰ στηρίζεται στὶς φιάλες τοῦ γνωστοῦ ἀναφυκτικοῦ· αὐτοῦ πού πάει μὲ ὄλα! Ἐμεῖς βέβαια, ἀφοῦ κάναμε τίς ἀπαραίτητες καὶ πάντοτε ἀτελέσφορές μας διαμαρτυρίες, ξεκινήσαμε τίς πρόβες... γιὰ τὴν παράδοση τῆς φλόγας τῶν ἐπόμενων ἀγῶνων. Καὶ δὲν βρέθηκε ἓνας, νὰ πιάσῃ στὸ στειλιάρι ὄλους τοὺς ἐπιχώριους ἀντιπροσώπους τῶν ἱερῶν συλῶν· γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ρὲ γαμῶ το...

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

«ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»:

Ἡ νέα παγκόσμια συνωμοσία κατὰ τοῦ Πολιτισμοῦ

ἽΟ κυοφορούμενος «Ἀβατάρ» (σαν-
σκριτική λέξη, ἀνάλογη πρὸς τὸ ἑβραϊ-
κὸ Μεσσίας), ὁ νέος Χριστός, ποῦ μὲ
τὸ ὄνομα Μαιτρέγια θὰ πλασάρη στὴν
ἀνθρωπότητα ἢ παλαιὰ μῆτρα ὄλων
τῶν μεσσιανισμῶν...

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ 2ου Παγκοσμίου Πολέμου ἐτέθη σὲ ἐφαρμογὴ τὸ τελευταῖο
στάδιο τοῦ προαιώνιου σχεδίου, ποῦ ἀφορᾷ ἐνοποίηση τῆς ἀνθρωπότητας κάτω ἀπὸ
τὰ σκῆπτρα μιᾶς παγκόσμιας ὑπερκυβέρνησης.

Ἡ ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητας θὰ ἦταν μιὰ ἀγαθὴ πρόθεση, ἐὰν πράγματι πα-
γκοσμίως ὑπῆρχε ἐλεύθερη οἰκονομία, ἐλεύθερη παιδεία καὶ ἐπιστήμη, ἐλεύθερη
πολιτικὴ, ἀξιοκρατία, διαφάνεια κ.λπ. Ὅταν ὅμως ἡ παγκόσμια οἰκονομία βρίσκε-
ται στὰ χέρια μιᾶς κλειστῆς ομάδος, ὅταν οἱ πολιτικοὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄρ-
γανα αὐτῆς τῆς ομάδος (κι ἂν κάποιος ἀντισταθῆ, ἔχει τὴν τύχη τοῦ Κέννεντυ), ὅ-
ταν ἡ παιδεία, ἡ ἔρευνα καὶ ἡ πληροφόρηση εἶναι κατευθυνόμενες, ὅταν κάποιος ἄν-
θρωποι ἀποφασίζουν γιὰ τὸ μέλλον λαῶν ὀλόκληρων πίσω ἀπὸ κλειστὲς πόρτες, τό-
τε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀξιόπιστοι ὁ ΟΗΕ καὶ ἡ «Νέα Ἐποχὴ». Εἰδικὰ ἐμεῖς οἱ
Ἕλληνες ἔχουμε αἰσθανθεῖ ἀρκετὰ ὀδυνηρὰ καὶ ὄρατὰ τὸ χέρι τῆς «Ἀόρατης Ἀρ-
χῆς» τὸν Αὐγούστο τοῦ 1922, τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1967, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1974...

Σήμερα πιά γίνεται ἐντελῶς φωναχτὰ ἡ προπαγάνδισις τῆς «Νέας Τάξης»
πραγμάτων. Ἐνα σχέδιο αἰῶνων φτάνει στὸ τέλος του. Προβάλλεται ἀπὸ παντοῦ ἡ
«Νέα Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου». Ἡ ομάδα τῶν ἐξουσιαστῶν, ποῦ πάντα δρᾷ στὸ
παρασκήνιο, αἰσθάνεται ἔτοιμη γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ... Μεσσία, ὑπὸ τὸν ἀνώδυνο
τίτλο τῆς «Ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ»:

«... Ὁ Χριστὸς ποτὲ δὲν ἔφυγε πραγματικά, ἀλλὰ μόνο φαινομενικά, ὅσοι γνωρίζουν
δὲ τὸν τρόπο, μποροῦν νὰ τὸν βροῦν ζῶντα σὲ φυσικὸ σῶμα. Κατοικεῖ στὰ Ἰμαλάια,
καὶ ἐργάζεται σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τοὺς δύο μεγάλους Ἀδελφούς Του, τὸν Μανοῦ
καὶ τὸν Μαχατσόχαν». (Alice Bailey, «Μύση Ἀνθρώπινη καὶ Ἡλιακὴ», Lucis
Trust 1987, σελ. 56).

Στὸ τέλος τοῦ πολέμου ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ μπεῖ στὴν τελευταία του φάση τὸ
Σχέδιο τῆς Παγκόσμιας Ὑπερκυβέρνησης καὶ μπῆκε σὲ κίνηση ἡ «Νέα Ἐποχὴ»
καὶ ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν «Ἐπανεμφάνισις τοῦ Μεσσία»:

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ Φωτὸς μέσα ἀπὸ τὴ Διάνοια τοῦ Θεοῦ
Ἐκ διαχυθεῖ φῶς μέσα στὶς διάνοιες τῶν ἀνθρώπων.
Τὸ Φῶς ἄς κατέλθει στὴ Γῆ.

Ἐκ τῆς ἐστίας τῆς Ἀγάπης μέσα ἀπὸ τὴν Καρδιά τοῦ Θεοῦ
Ἐκ διαχυθεῖ ἀγάπη μέσα στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.
Εἶθε ὁ Χριστὸς νὰ γυρίσει στὴ Γῆ.

Ἐκ τὸ κέντρο ὅπου ἡ Θέληση τοῦ Θεοῦ εἶναι γνωστὴ
Ἐκ σκοπὸς ἄς καθοδηγηθεῖ τὶς μικρὲς θελήσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκ σκοπὸς ποὺ οἱ Διδάσκαλοι γνωρίζουν καὶ ὑπηρετοῦν.

Ἐκ τὸ κέντρο ποὺ ὀνομάζουμε φυλὴ τῶν ἀνθρώπων
Τὸ Σχέδιο τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Φωτὸς ἄς πραγματοποιηθεῖ
Καὶ εἶθε νὰ σφραγίσαι τὴν πύλη τοῦ κακοῦ.

Τὸ Φῶς, ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Δύναμη ἄς ἀποκαταστήσουν τὸ
[Σχέδιο πάνω στὴ Γῆ.

Φωτοτυπία τῆς Ἑλληνικῆς μετάφρασης τῆς «Μεγάλης Ἐπίκλησης», ποὺ ἀποστέλλει ἀπὸ τὸ Λονδίνο πρὸς πάντα ἐνδιαφερόμενον ἢ ὀργάνωση «Παγκόσμια Καλὴ Θέληση», θρησκευτικὸς τομέας τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου».

« Ἡ ἀγωνία τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀπελπισία ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρώπινης οἰκογενείας ὠδήγησαν τὸν Χριστὸ κατὰ τὸ ἔτος 1945 εἰς τὸ νὰ προέλθῃ εἰς μίαν μεγάλην ἀπόφασιν... ἀπόφασιν ἡ ὁποία ἐξεφράσθη εἰς δύο σημαντικωτάτας δηλώσεις. Ὁ Χριστὸς ἀνήγγειλεν εἰς τὴν συγκεντρωθεῖσαν πνευματικὴν Ἱεραρχίαν (;) ὅτι ἀπεφάσισε νὰ προβάλῃ καὶ πάλιν καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς φυσικὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀνθρώπους...» (Alice Bailey, « Ἡ Ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ », Lucis Trust, σελ. 33).

Ἄλλὰ τί λένε οἱ ἡγέτες τῆς « Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου » γιὰ τὴν Παγκόσμια Ὑπερκυβέρνησι; Ἡ διδασκαλία τους φαντάζει λίγο σὰν ... παιδικὸ παραμῦθι:

«... Περὶ τὰ μέσα τῆς Λεμουριανῆς περιόδου, δέκα ὀκτὼ περίπου ἑκατομμύρια χρόνια πρὸ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἓνα μεγάλο γεγονός ἔλαβε χώραν, τὸ ὁποῖο, ἐκτός τῶν ἄλλων συνεπειῶν, ἐπέφερε καὶ τὴν ἐξῆς μεταβολές: -- Ὁ Πλανητικὸς Λόγος τοῦ συστήματος τῆς Γῆς, ἓνα ἀπὸ τὰ Ἑπτὰ Πνεύματα τὰ ἱστάμενα ἐνώπιον τοῦ θρόνου », ἔλαβε σχῆμα φυσικὸ καὶ ὑπὸ τὴν μορφή τοῦ Σανὰτ Κουμάρα, τοῦ Ἀρχαίου τῶν Ἡμερῶν καὶ τοῦ Κυρίου τοῦ Κόσμου, κατῆλθε στὸν στερεὸ τοῦτο φυσικὸ μας πλανήτη καὶ παραμένει ἐκτοτε μαζί μας...» (Alice Bailey, « Μύηση Ἀνθρώπινη καὶ Ἡλιακή », Lucis Trust, σελ. 38).

Ὁ « Κύριος τοῦ Κόσμου » σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς « Νέας Ἐποχῆς » δὲν ἦρθε μόνος του πρὶν 18.000.000 χρόνια στὴ Γῆ:

« Μαζὶ μὲ τὸν Ἀρχαῖο τῶν Ἡμερῶν ἔφθασε καὶ μιὰ ομάδα ἄλλων ἐξελιγμένων ὄντοτήτων... Ἡ Ἱεραρχία αὐτῆ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Φωτὸς ὑφίσταται ἀκόμη, τὸ δὲ ἔργο τῆς προάγεται σταθερὰ (Σ.Σ. δηλ. ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπότητος). Ὅλα τὰ μέλη τῆς βρίσκονται σὲ φυσικὴ ὑπαρξί, εἴτε σὲ παχυλὰ φυσικὰ σώματα, ὅπως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους, εἴτε σὲ σώματα ἀπὸ ὕλη αἰθερικὴ, ὅπως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατέχουν ἀνωτέρας τάξεως βοήθοι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τοῦ Κόσμου. Εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους νὰ θυμῶνται ὅτι αὐτοὶ βρίσκονται σὲ φυσικὴ ὑπαρξί, καὶ ἐπίσης ὅτι βρίσκονται πάνω σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη μαζί μας, ὅτι διέπουν τὴν τύχην του, κατευθύνουν τὴν ὑπόθεσιν του καὶ ὀδηγοῦν ὅλες τὴν ἐξελίξεις του πρὸς τὴν ὀριστικὴν τελείωσιν. » (Alice Bailey, « Μύηση Ἀνθρώπινη καὶ Ἡλιακή », Lucis Trust, σελ. 39 καὶ 43).

Καὶ τὸ ... « παραμῦθι » γιὰ τὴν « θεϊκὴ » παγκόσμια ὑπερκυβέρνησι τῆς « Νέας Ἐποχῆς », ποῦ αὐτοαποκαλεῖται « Ἱεραρχία » ἢ « Λευκὴ Ἀδελφότητα », τελειώνει ὡς ἐξῆς:

« Ἡ κεντρικὴ ἔδρα τῆς Ἱεραρχίας εἶναι στὴ Σαμπάλλα, ἓνα κέντρο ποῦ βρίσκεται στὴν ἔρημο Γκόμπι (Σ.Σ. Θιβέτ), ἡ ὁποία στὰ ἀρχαῖα βιβλία ὀνομάζεται ἢ « Λευκὴ Νῆσος ». Τὸ κέντρο αὐτὸ βρίσκεται σὲ ὕλη αἰθερικὴ, ὅταν δὲ ἡ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων πάνω στὴ γῆ θὰ ἔχει ἀναπτύξει τὴν αἰθερικὴ ὄραση, ἡ τοποθεσία τοῦ κέντρου θ' ἀποκαλυφθεῖ καὶ ἡ πραγματικότης τῆς ὑπάρξεώς της θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ. » (Alice Bailey, « Μύηση Ἀνθρώπινη καὶ Ἡλιακή », Lucis Trust, σελ. 43).

Ἴσως διαβάζοντας ὅλα αὐτὰ διερωτηθοῦν πολλοὶ ἀναγνώστες, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστέψουν εὐφυεῖς ἄνθρωποι στὴν φαιδρότητες καὶ τὰ ἐντελῶς ἀναπόδεικτα μυθεύματα ποῦ ἀναφέρονται στὰ παραπάνω ἀποσπάσματα. Κι ὅμως! Ποτὲ δὲν σερβίρεται στὴ Κοινὴ Γνώμη — ὅπως διδάσκει ἡ Ἱστορία — ἓνα ψέμα καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐνα ψέμα, μιὰ ἀπάτη, γιὰ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴ μάζα, ἐπενδύεται κατὰ 1/3 μὲ ἀλήθειες, ὥστε νὰ ἰσχύει τὸ πανάρχαιο ρητὸ « μισὴ ἀλήθεια = ὀλόκληρο ψέμα ». Ἐτσι στὴν περιπτωσι τῆς « Νέας Ἐποχῆς » λειτουργεῖ ὡς δόλωμα ὁ « Διαλογισμὸς ». Δηλαδή ἡ « Νέα Ἐποχὴ » διὰ μέσου διαφόρων σχολῶν (καὶ κυρίως τῆς Σχολῆς Ἀρκένη) προπαγανδίζει τὴν ... ἐκμάθησι τῆς « Ἐπιστήμης τοῦ Διαλογισμοῦ ». Μετὰ τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ τὴν πρῶτην ἀσκήσιν διαλογισμοῦ ὁ νέος μα-

Αν επιθυμείτε να βοηθήσετε το οικονομικό έργο της Λούις Τραστ, μπορείτε να καταθέσετε σε δραχμές οποιoδήποτε ποσό στο όνομα της Λούις Τραστ, ο οποιοδήποτε παρόντιμα της ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Ο αριθμός λογαριασμού της Λούις Τραστ σήμερα είναι: 080/675418-08

Ημερομηνία κατάθεσης: _____ Ποσό: _____ ΔΡΧ.

ΟΝΟΜΑ: _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: _____

LUCIS TRUST, Suite 54, 3 Whitehall Court, London SW1A 2EF, ENGLAND

Φωτοτυπία καταλόγου εκδόσεων τής "Lucis Trust", έκδοτικού οργανισμού τής «Νέας Έποχής του Ύδροχόου».

θητῆς ἀντιλαμβάνομενος τὴν ἀλήθεια τοῦ (μέχρι τότε ἄγνωστου σ' αὐτὸν καὶ «μυστικιστικοῦ») διαλογισμοῦ, εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθεῖ ὅτιδῆποτε τοῦ πεῖ ἡ Σχολὴ καὶ ὑπακούει στὶς διδασκαλίες καὶ τὰ κηρύγματα τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἄνακαλύπτοντας ὁ νέος μαθητῆς τῶν ἀποκρυφιστικῶν σχολῶν ὅτι μὲ κατάλληλο ἔλεγχο τῆς σκέψης («διαλογισμὸς») μπορεῖ νὰ ἀποκτήσει, γιὰ παράδειγμα, καλύτερη ...κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἢ νὰ διώξει τοὺς ...πονοκεφάλους, νομίζει ὅτι ἐγινε... «μάγος» καὶ δέχεται ὅτιδῆποτε τὸν διδάξει ἡ Σχολὴ ὡς ἀπόλυτα ἀληθές. Ἔτσι φθάνουμε στὸ σημεῖο νὰ παρατηροῦμε μορφωμένους ἀνθρώπους, ποὺ ἔπεσαν στὰ δίχτυα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», νὰ δέχονται ἀνεπιφύλακτα καὶ νὰ προπαγανδίζουν ὡς θεϊκὴ ἀλήθεια διακηρύξεις τοῦ εἴδους:

«Τὸ Πλανητικὸ Πνεῦμα τῆς Γῆς εἶναι ἓνα ὄν τὸ Ὅποιο, ἐδῶ καὶ αἰῶνες, πέρασε μὲς ἀπὸ τὴν κατάσταση συνειδήσεως ποὺ ὀνομάζουμε ἀνθρώπινη καὶ τὴν ἄφησε πολὺ πίσω. Τὸ ὄν Αὐτὸ ἔχει μιὰ προέλευση ποὺ ἀνάγεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ σύστημα ὀλωσδιόλου· ἡ ζωὴ του εἶναι ἐστιασμένη στὸν πλανήτη ἢ συνειδήσή του βρίσκεται σὲ περιοχὲς ποὺ εἶναι πέρ' ἀπὸ τὴν ἰκανότητα συλλήψεως καὶ τοῦ ἀνώτατου μύστη τῆς Πλανητικῆς μας Ἱεραρχίας». (Alice Bailey, «Πραγματεία ἐπὶ τῆς Λευκῆς Μαγείας», τόμος Β', σελ. 474).

Ὁ δόλος βέβαια μπορεῖ ν' ἀποκαλυφθεῖ εὐκόλα ἀπὸ ἀνιστόρητες διδασκαλίες τοῦ εἴδους:

«Ἡ ἱστορία τῆς Εὐρώπης ἀνάγεται χρονικὰ σὲ μόλις τρεῖς χιλιετηρίδες ἀπὸ σήμερα... ἐνῶ στὴν Ἰνδία ἡ γνώση τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἀνάγεται χρονολογικὰ σὲ δεκάδες χιλιάδες χρόνια πρὸς τὰ πίσω... Τὸ περιβάλλον τῆς Ἰνδίας ἔχει γιὰ μεγάλο διάστημα διαποτισθεῖ ἀπὸ τοὺς ἔντονους κραδασμοὺς τῶν Μεγάλων ὄντων, ποὺ κατοικοῦν μέσα στὰ σύνορά της καὶ ποὺ κατὰ τὴν διέλευσή τους ἀπὸ σημεῖο σὲ σημεῖο, καὶ μέσω τῆς γειτνιασείας τους, συνεχῶς μαγνητίζουν τὸν περιβάλλοντα αἰθέρα». (Alice Bailey, «Πραγματεία ἐπὶ τῆς Λευκῆς Μαγείας», τόμος Α', Lucis Trust, σελ. 87).

Ὅλα αὐτὰ βέβαια δὲν θὰ ἦταν ἄξια συζητήσεως παρὰ μόνον ὡς σενάρια ἔργων ἐπιστημονικῆς φαντασίας, ἂν δὲν ἦταν τὸ προκάλυμμα πολιτικῆς κίνησης γιὰ τὴν Παγκόσμια Ὑπερκυβέρνηση. Ἡ «Νέα Ἐποχὴ τοῦ Ὑδροχόου» διὰ μέσου τῶν «Σχολῶν Διαλογισμοῦ» προσπαθεῖ νὰ ἐλεγχεῖ πνευματικὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σ' ὀλόκληρο τὸν πλανήτη, γιὰ νὰ τοὺς μετατρέψει σὲ πειθῆνια ὄργανά της γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς ἔλευσης τοῦ «Παγκόσμιου Ἐκπαιδευτοῦ», τοῦ «Μεσσία-Χριστοῦ», τοῦ «Ἀβατάρ-Μαιτρέγια» ἢ ὅπως ἀλλιῶς ὀνομάζουν τὸν «Μελλοντικὸ Κυβερνήτη τῆς Γῆς». Ὅλα αὐτὰ (ὅπως ἀποκαλύπτουν κείμενα ἀπὸ βιβλία τοῦ ἰδρυτικοῦ στελέχους τῆς «Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου» Alice Bailey) ἔχουν ἤδη δρομολογηθεῖ σὲ ἐπακριβῶς ἀκολουθούμενο χρονοδιάγραμμα. (Ἡ ἴδια ἢ Alice Bailey στὸ βιβλίο της «Ἀτέλειωτη Αὐτοβιογραφία» ἀνακοίνωσε ὅτι τὰ ὀγκώδη κείμενά της τὰ ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν μέσω τηλεπάθειας τοῦ «Λάμα καὶ Θιβητιανοῦ Διδασκάλου» Τζβάλ Κού...).

Τελειώνοντας γιὰ τώρα θὰ θέλαμε νὰ ἐπισημάνουμε, ὅτι θὰ ἦταν πράγματι ἀρκετὰ ἀποκαλυπτικὸ νὰ ἐντοπιζάμε καὶ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα ποὺ βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὸ «Κίνημα τῆς Ὑδροχοϊστικῆς Ἐποχῆς» καὶ τῶν παρακλαδιῶν της. Ἴσως τότε ἀνακαλύπταμε καὶ τὸν κρυφὸ ὀμφάλιο λώρο ποὺ συνδέει αὐτὸ τὸ κεφάλι τῆς Λερναίας Ὑδρας μὲ τὸ πιὸ σκοτεινὸ κέντρο ἀποφάσεων ποὺ γνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία...

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

Η.Λ. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΕΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

*Ἄπο τὸν ἔλλοπα-θηρευτὴ
μέχρι τὴν Ἐποχὴ τοῦ Διὸς*

Ἡ ἀποκωδικοποίησι
τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου

Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΔΑΥΛΟΣ 1991

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Λάθη

Στην 'Αγγλική έγκυκλοπαίδεια "Caxton" (άγγλ. έκδ. 1966, τόμος I, λέξεις 'Αλέξανδρος) διαβάζουμε, ότι ο 'Αλέξανδρος ήτο «υιός του Φιλίππου Β' του Μακεδόνας και της 'Ολυμπιάδος, κόρης του Νεοπτολέμου, βασιλέως της Αιγύπτου»!! Δέν αποκλείεται λοιπόν να εγείρουν αξιώσεις στην Μακεδονία τώρα και οί Αιγύπτιοι, αφού τον βασιλέα της 'Ηπείρου Νεοπτόλεμο τον πολιτογράφησαν Αιγύπτιο.

Παράδειγμα

Οί «Μάρτυρες του 'Ιεχωβά» αναπτύσσουν έντονη δραστηριότητα κάτω από τὰ άπαθη βλέμματα του ύπονομενομένου κράτους και της 'Εκκλησίας. Ουδείς άντιδρά με τὸ αίτιολογικό της δήθεν άνεξιθρησκείας και μη τυχόν «μᾶς πούν τίποτε από την ΕΟΚ».

'Ωστόσο παντού υπάρχουν παραδείγματα δυνάμεων, που δέν συμβιβάζονται με τις σκοπιμότητες. Στο Καματερό ιδρύθη και λειτουργεί δραστήρια μιὰ έπιτροπή άγώνος κατά των 'Ιεχωβάδων, που κυκλοφορεί αξιόλογα και θαρραλέα έντυπα. Σ' ένα από αυτά γράφει:

«Γνώριζε ότι οί ψευδομάρτυρες του 'Ιεχωβά, είναι:

»Πληγή για την πατρίδα μας και την έκκλησία μας.

»Πρωτοεμφανίσθησαν τὸ 1878 στην 'Αμερική με ιδρυτή τον 'Εβραίο άπατεώνα Κάρολο Ρώσσελ, τὸ 1916 τον διαδέχθηκε ὁ 'Εβραῖος 'Ιωσήφ Ρόδερφορντ, αυτόν δέ ὁ σημερινός άρχηγός τους 'Εβραῖος Νάθαν Νόρρ».

Νέα έπιτυχία

Στὸ γνωστὸ για τις «έπιστημονικές» θέσεις του φυλλάδιο με τίτλο: «Μακεδονία. — 'Ιστορία και Πολιτική», τὸ ὁποῖο διένειμε στὰ σχολεία πρὸς ενημέρωσιν τῶν μαθητῶν για τὸ Μακεδονικὸ τὸ «Παιδαγωγικὸ 'Ινστιτούτο», αναφέρεται Μακεδονία, που ανήκει στην 'Ελλάδα, στην Βουλγαρία και στην Γιουγκοσλαβία... 'Ακόμη χειρότερα ὁ άγνωστος συντάκτης του κειμένου εκφράζει φιλοβουλγαρικές τοποθετήσεις, με αποτέλεσμα να προκαλέση την διαμαρτυρία του καθηγητὸς της Διπλωματικῆς 'Ιστορίας στὸ Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης κ. Δημ. Μιχαλοπούλου, ὁ ὁποῖος με έπιστολή του στὸ «Βῆμα» (7-6-92) επικρίνει τὸ φυλλάδιο γράφοντας μεταξὺ άλλων:

«...τη βουλγαρική πλευρά ὁ συγγραφέας τείνει να τη "ράνει με άνθη" (βλ. π.χ. σελ. 44 και ιδίως σελ. 45) ὅσο για την ελληνική, αφήνει τὰ "γεγονότα να μιλήσουν".

Ποιά γεγονότα; 'Εκείνα που αυτός θεωρεῖ σκόπιμο να προβάλει. "Αλλά η τὰ αποσιωπᾷ η τὰ βάζει επίδέξια σε δεύτερη μοίρα».

"Αλλη μιὰ ακόμη έπιστημονική έπιτυχία του «Παιδαγωγικὸ 'Ινστιτούτου».

Αὐτοὶ εἶναι Ἕλληνες

Ἡ τρίτη ἔκδοσι τοῦ προγράμματος τῆς ἀρχαιοελληνικῆς γραμματείας σὲ δίσκο «Κόμπακτ» πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο Ἴρβιν τῆς Καλιφόρνιας καὶ περιλαμβάνει ἐξήντα τέσσερα ἑκατομμύρια (64.000.000) λέξεις!! Οἱ Θεοὶ τῆς Ἑλλάδος θὰ εὐλογοῦν τὴν κ. Μαριάννα Μακντόναλτ καὶ τοὺς συνεργάτες τῆς γιὰ τὸ ἐπίτευγμα τοῦ «Θησαυροῦ τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς Γλώσσης», ποὺ καταγράφηκε στὸν ἠλεκτρονικὸ ὑπολογιστὴ «Ἴβυκος» καὶ ποὺ πρὶν τρία χρόνια χαρίσθηκε στὸ ἑλληνικὸ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, γιὰ νὰ τὸν πετάξουν στὰ ὑπόγειά του!!!

Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ «Βῆμα» (13-1-91) διαβάζουμε ὅτι:

«Ὁ “Ἴβυκος” ἀρχίζει καὶ ἐξαπλώνεται στὸν κόσμον, παρ’ ὅλο ποὺ δὲν ἔχει βγεῖ ἀκόμη στὸ ἐμπόριο. Περίπου 1.000 μέχρι τώρα τέτοιοι ὑπολογιστές ἔχουν διατεθεῖ σὲ ἐνδιαφερομένους, ἀπὸ διάφορες χώρες, κατόπιν παραγγελίας στὸ “Irvine”».

Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Καϊμπριτζ τῆς Μασσαχουσέττης κ. Ἀθ. Ἀναγνωστόπουλος δήλωσε σχετικὰ ὅτι:

«Ἡ ζήτησις τοῦ δίσκου καὶ τοῦ συστήματος εἶναι τρομακτικὴ τὸν τελευταῖο καιρὸ».

Ὅλα αὐτὰ βέβαια συμβαίνουν ἐκτὸς τοῦ ἑλληνοφώνου βαλκανικοῦ κρατιδίου, τὸ ὁποῖο μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς τρεῖς ὑπουργοὺς Πολιτισμοῦ μάχεται τὸν Ἑλληνισμό διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐχθρικῆς ἀδιαφορίας πρὸς κάθε Ἑλληνικό.

Γυρίστε πίσω, γιὰ νὰ πᾶτε μπροστὰ

Πρόκειται γιὰ σύγχρονο πυθιακὸ χρησμό, ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ προοδεύσουν, πρέπει νὰ ἀφομοιώσουν τὸ πολιτιστικὸ τους παρελθόν. Ἔχουμε, δόξα τῷ Θεῷ, τρεῖς ὑπουργοὺς πολιτισμοῦ!!! Ἀλλὰ τίποτε δὲν γίνεται γιὰ τὸν πολιτισμό. Ἄν πραγματικὰ ὁ κύριος καὶ οἱ κυρίες ὑπουργοὶ πολιτισμοῦ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμό, πρέπει μέσα στὸ 1991 νὰ προβοῦν:

α) σὲ ἐκλαϊκευμένη ἔκδοσι ὄλων τῶν Ἀρχαίων συγγραφέων (εἰσαγωγή-κείμενο-μετάφρασι-σχόλια),

β) σὲ ἔκδοσι Ἑλληνικοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ,

γ) σὲ ἔκδοσι τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

Ἄς ἀφήσουν τὰ ποδοσφαιρικά, τὰ θεατρικά, τὰ τῆς λαϊκῆς τέχνης, τὶς ἐκθέσεις ζωγραφικῆς κ.τ.λ. καὶ ἄς ἀσχοληθοῦν μὲ τὶς πραγματικὲς ἀνάγκες τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Αἴσα

Για τὴν ἐπέτειο
τῆς δολοφονίας
τοῦ Καποδίστρια

‘Ο ‘Ελλην Κυβερνήτης

Σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τείνει νὰ γίνῃ δεκτό, ὅτι ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὑπῆρξε μιὰ λανθασμένη ἐθνικο-πολιτικὴ ἐπιλογή. Διότι τότε «ίσχυρά ἢ ‘Ελλάς δι’ ἐκείνης τῆς ἀπείρου δυνάμεως, διῆλθεν τέσσερις αἰῶνας διαφθορᾶς καὶ παντοίων δυστυχημάτων, χωρὶς νὰ παύσῃ ποτὲ νὰ σχηματίζῃ ἔθνος... Σχηματίζουσα δὲ ἔθνος εἶχεν ἄνδρας γενναίους εἰς τὰ ὄρη τῆς διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίζωνται, ὁμοίως εἰς τὰς νήσους τῆς διὰ νὰ τὴν ἀναδεικνύουν εἰς τὸν ἐξευγενισμένον κόσμον, καὶ πεπαιδευμένους διὰ νὰ διατηρῶσι τὰς ἀναφορὰς τῆς μετὰ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ‘Ελλάδα, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα ἔφερεν τὸ φῶς τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῶν ‘Επιστημῶν εἰς τὴν Εὐρώπην», ἔλεγε ὁ Καποδίστριας, ἐνῶ σήμερα κινδυνεύει μὲ παντελῆ ἀφανισμόν.

‘Ο Καποδίστριας, «*μιὰ μορφή πού ζύγιζε ὅσο ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη*», ἀντιτάχθηκε, ὡς γνωστόν, σ’ αὐτὴν τὴν βεβιασμένη ἐνέργεια τῆς ἐπανάστασης, τὴν ὁποία μανιωδῶς ἐπεδίωκαν κοινοὶ τυχοδιῶκτες τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων καὶ μωροφιλόδοξοι ἀρχηγίσκοι, παρὰ τὸ ἀδιαμφισβήτητο γεγονός ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε θέσει τὰ ἀπαρασάλευτα θεμέλια τῆς ἀνάστασης τοῦ Γένους μετὰ τὴ δημιουργία τῆς «Φιλομοῦσου ‘Εταιρείας» ἐν Βιέννῃ, μὲ τοὺς ἀφθονοὺς πόρους τῆς ὁποίας «προικοδοτοῦσε» ἀδιάκοπα τὴν «Φιλικὴ ‘Εταιρεία».

‘Αντιτάχθηκε δὲ στὴν ἐπανάσταση, διότι πίστευε ἀταλάντευτα ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νὰ μορφωθοῦν οἱ Ἕλληνες καὶ ἔπειτα νὰ ἰδρυθῇ ἑλληνικὸν κράτος... «*Ὡς Ἕλλην ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποία ἐπιθυμῶ, εἶν’ ἐκείνη πού θ’ ἀποκτήσουν οἱ Ἕλληνες μετὰ τὶς δικές τους δυνάμεις, ἀφοῦ πρῶτα μορφωθοῦν καὶ προοδεύσουν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ σταθοῦν ἀντάξια ἐναντι τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν*», ἀπάντησε στοὺς Μαυροκορδάτο καὶ Πανταζόπουλο, οἱ ὁποιοὶ τοῦ πρότειναν τὴν ἡγεσία τῆς ἐπαναστάσεως.

‘Ομως ὁ Μαυροκορδάτος καὶ οἱ ὅμοιοί του λογοκράτες, διψασμένοι γιὰ δύναμη καὶ δόξα, ἐβιάζοντο μαζὶ μετὰ τὴν «*Ἰντέλιτζενς Σέρβις*», τῆς ὁποίας ἐκτελοῦσαν ἐντολές. ‘Εβιάζοντο ἀν’ ἀντικαταστήσουν τὸ τούρκικο σαρίκι μετὰ τὸ εὐρωπαϊκὸ καπέλο», καθὼς ἔλεγε ὁ κυβερνήτης, καὶ νὰ καταλάβουν τὰ ἀξιώματα πού ὄνειρεύοντο.

* * *

Ὁ Καποδίστριας μετὰ τοὺς ποταμοὺς αἵματος, πού ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν χυθῆ, δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ τὴ δεύτερη πρόσκληση τοῦ Ἐθνους, ὅταν στίς 14 Ἀπριλίου 1827 τὸν ἐξέλεξε ὡς Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὰ ἀξιώματά του, τὶς μεγάλες τιμὲς πού ἀπελάμβανε στὴν Εὐρώπη, τὸ μέλλον του καὶ τὸ ταχύτερον ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, προκειμένου νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του: « Ἀπεκδέχομαι ἀτρέμως καὶ πεποιθότως ἀπόφασιν... ὅποιος κι ἂν εἶναι ὁ σταυρὸς ὁ παρὰ τῆς Προνοίας εἰς ἐμὲ ἀποταμιευμένος...», διαβάζομε σ' ἐπιστολὴ του, καὶ στίς 18 τοῦ Γενάρη 1828 ἔφθασε στὸ Ναύπλιο.

Ἡ λογοκρατία, πού «διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὸ μεγάλο ἄτομον, τὸν πολιτικὸν ἢ καλλιτεχνικὸν ἥρωα...», πολέμησε τὸν κυβερνήτη μ' ὅλες τὶς δυνάμεις καὶ στὸ τέλος, ὡς γνωστόν, τὸν δολοφόνησε, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν διαφθείρῃ καὶ νὰ τὸν ἀποπροσανατολίσῃ ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ - πολιτιστικὴ του πορεία. Προκειμένου ὡσαύτως νὰ μειώσῃ τὴν αἴγλη του, προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀποψη ὅτι ὁ ἀγὼν εἶχε λήξει μετὰ τὴ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου καὶ ὅτι ὁ Καποδίστριας κάθισε σὲ ἐτοιμασμένο θῶκο.

Κι ὅμως τὰ πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά. Ὁ Κυβερνήτης βρῆκε τὴν ἐπανάσταση στὰ πρόθυρα τῆς καταστροφῆς, ἡ δὲ θέση τῶν Ἑλλήνων ἦταν πράγματι δεινὴ. Ὁ Κιουταχῆς κατεῖχε σταθερὰ τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, ἐνῶ ὁ Ἴμπραῆμ ἐξουσίαζε τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ Μωριᾶ. Οἱ καρποὶ τοῦ ὀκταετοῦς ἀγῶνα δὲν ἦσαν παρὰ ἡ Ἐλευσίνα καὶ τὰ Μέγαρα, ἡ Κόρινθος καὶ τὸ Ἀνάπλι, ὁ Πόρος καὶ ἡ Αἴγινα καὶ λίγα ἀκόμη νησιά, πού κι αὐτὰ ἐδέχοντο τὶς ἐπιθέσεις τῶν πειρατῶν. Σύμφωνα μὲ τὶς ἐκθέσεις, πού ὑπέβαλαν στὸν Κυβερνήτη οἱ Γραμματεῖς (Ἵπουργοὶ) τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, στὴν Ἑλλάδα βασιλευσαν ἡ ἀναρχία, ἡ ληστεία καὶ ἡ πειρατεία, ἡ αὐθαιρεσία τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἡ ἀτασθαλία τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἡ ἐγκατάλειψη τῆς υπαίθρου καὶ ἡ ἀκίνησία τοῦ στόλου καὶ ἀνάω ἀπ' ὅλα οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοί. Ὁ Κυβερνήτης, «ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ» τῆς Νεώτερης Ἑλλάδος, ἀποδείχθηκε πράγματι ἄριστος στὴν ὀργάνωση. Μὲ μεθοδικότητα καὶ ἐπιμονὴν ἐπέτυχε ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος νὰ διοργανώσῃ τὶς στρατιωτικὲς καὶ ναυτικὲς δυνάμεις, ν' ἀνοικοδομήσῃ τὶς κατεστραμμένες πόλεις καὶ χωριά, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ γαλήνη, πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἀφῆσε ἐμβρόντητο καὶ αὐτὸν τὸν Μέττερνιχ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ τὸν μισῇ ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν θαυμάζῃ.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι σὲ καμμιά ἄλλη ἐποχὴ καὶ σὲ καμμιά ἄλλη χώρα δὲν ἔγιναν τόσα πολλὰ βασικά ἔργα μέσα σὲ τόσο σύντομο χρονικὸ διάστημα. Ὁ, - τι ὅμως χαρακτηριστίζει τὸν Κυβερνήτη εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν Παιδεία καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὰ ἐλληνικὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα πίστευε —ὅπως καὶ ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς— ὅτι «λαμπρύνουν τὸν νοῦν καὶ ἐξημερώνουν τὰ ἦθη». Ἐλάχιστο ὡστόσο ἔχουν προσέξει, ὅτι ἡ Ἴόνιος Ἀκαδημία ἀποτελεῖ ἔργον οὐσιαστικὰ τοῦ Καποδίστρια. Λίγοι ἀντελήφθησαν τὸ ὄραμα τοῦ Κυβερνήτη «νὰ καταστῆ ἡ Ἑλλάς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Οἰκουμένης». Καὶ πῶς λίγοι ἀκόμη ἐρμήνευσαν τὶς προσπάθειές του νὰ ἐπιτύχῃ «τὸ εὐπροβίβαστον τοῦ λαοῦ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ κρυπτοῦ αὐτοῦ πλοῦτου τῆς Ἑλλάδος», δηλαδὴ διὰ

τῆς μελέτης κι αξιοποιήσεως τῆς Ἀρχαίας Παρακαταθήκης μας, «τῶν ἱερῶν κοκκάλων» τῶν Ἀρχαίων.

* * *

«Ἑλληνικό εἶναι ὅ,τι εἶναι ἀληθινό, ὅ,τι εἶναι ἔντιμο καί ἐνάρετο». Εἶναι ἡ πεποίθηση τοῦ Καποδίστρια, τὴν ὁποία ἐκμαίευσε καί υἰοθέτησε κι ὁ ποιητῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου. Μιά πεποίθηση γιὰ τὴν ὁποία οὐδέποτε κλονίστηκε, γι' αὐτὸ καὶ καθ' ὅλην τὴν μακρὰ καὶ ὑψηλὴ του καριέρα ὑπῆρξε ἀήττητος. Βέβαια ὁ Γκαϊτε, ὁ ὁποῖος περιέβαλλε μ' ἀπόλυτη ἐκτίμηση καὶ θαυμασμό τὸν Καποδίστρια, ὅπως ἄλλωστε κι ὁλόκληρη ἡ πολιτισμένη Εὐρώπη, προέβλεψε τὴν ἤττα του στὴν Ἑλλάδα, προεξοφλώντας ὅτι δὲν θὰ μπορέσει νὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ τὸν ἔλεγχο τῆς καταστάσεως γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο: ἐπειδὴ ὁ Κυβερνήτης «δὲν εἶχε τίποτα τὸ καραβανάδικο πάνω του» καὶ διότι δὲν ἤλθε στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴ συνοδεία ἑξὶ χιλιάδων τουλάχιστον στρατιωτῶν, ὅπως οἱ φίλοι του τὸν συμβούλευαν... Κι ὅμως ὁ μεγάλος Γκαϊτε εἶχε ἄδικο, παρὰ τὴν φαινομενικὴ ἐπαλήθευση τῆς μαντικῆς του... Ὁ ἐλληνοθρεμμένος Καποδίστριας δὲν ἠττήθηκε. Γνώριζε, ὅτι οἱ λαοὶ ὁμοιάζουν μὲ τὴ θάλασσα· καὶ ἡ θάλασσα δὲν μαστιγώνεται οὔτε ὑποκύπτει σὲ πιέσεις καὶ ἀπειλές, ἀλλὰ διασχίζεται μὲ τὸ νοῦ καὶ τὸ λόγο, γι' αὐτὸ καὶ μ' αὐτὰ τὰ ὄργανα ἐπέτυχε τόσα πολλὰ. Ἐριζε καὶ ἀπειλοῦσε ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, ὁ ὁποῖος - δίκαια θὰ ἔλεγε κανεῖς - ζητοῦσε «νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Κυβερνήτης τὴν Εὐβοία, ὥστε νὰ μορῆ νὰ ζῆ ἀξιοπρεπῶς», μιὰ καὶ τοῦ στέρησε τὴ Μάνη! Στασίαζε κι ὁ Μιαούλης, πού ἔναντι τῶν ὑπηρεσιῶν του ζητοῦσε - ὅπως ἄλλωστε κι ὅλοι σχεδὸν οἱ ὀπλαρχηγοὶ - τὴν Αἴγινα... Ὅμως αὐτοὶ ἦσαν Ἕλληνες κι ὁ Καποδίστριας τὸ γνώριζε καλά! Γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὸ λόγο, μὲ τὸν Ἕλληνα λόγο, νὰ τοὺς δώσῃ ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια βρίσκεται στὸ ἐντελῶς ἀντίθετο: Στὴ θυσία καὶ στὴν αὐταπάρνηση κι ἀφιλοκέρδεια.

* * *

Ὁ Καποδίστριας ὑπῆρξε ὁ θεμελιωτῆς χωρὶς ἄλλο ὄχι μόνο τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης - μιὰ ἰδέα πού συνέλαβε καὶ ὀριοθέτησε σὲ ἀνύποπτο χρόνο. Κι ὄχι μόνο: εἶν' αὐτὸς πού πρῶτος κατεδίκασε τὸ δουλεμπόριο τῆς Ἀφρικῆς, πού συνέστησε τὴν ἀνεξαρτησία τῶν μικρῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴ γνώμη του θὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦν ὑπὸ τὴν προστασία τῶν μεγάλων κρατῶν. Εἶναι ἀπόλυτα ἀληθές, ὅτι ἡ Ἑλβετία, ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία πολλὰ ὀφείλουν στὸν Καποδίστρια, πού ὡς Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Τσάρου ἄσκησε ἐργάστηκε γιὰ τὴν ἀνάδειξή τους σὲ κράτη, γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ τὸν θεωροῦν ἐθνικὸ ἥρωά τους... Ὅ,τι ὅμως δὲν ἐφαρμόσθηκε ἀπὸ τὶς ἐμπνευσμένες του ὑποδείξεις, αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν πονοκέφαλο τῆς σημερινῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος: Κι ὡς Ὑπουργὸς τοῦ Τσάρου εἶχε προτείνει τὴν σταδιακὴ προσάρτηση τῶν Βαλκανίων στὴν ὑπὸ ἴδρυση Ἑλλάδα, πού θ' ἀποτελοῦσε τὴν ἐγγύηση τῆς ἀσφάλειας καὶ ἀκεραιότητος τῶν Εὐρωπαίων καὶ τὸ ἐμπόδιο τῆς ἐπέλασης τῆς Ἀσίας στὴν Εὐρώπη...

Δίκαια λοιπὸν τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη τίμησαν τὸν Καποδίστρια, προσφέρο-

ντάς του τὰ μεγαλύτερα μέταλλα τιμῆς. Δίκαια οἱ μικροὶ λαοὶ τιμοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα τὸν Κυβερνήτη ὡς ἥρωα καὶ προστάτη τούς. Δίκαια ὁ Μέττερνιχ, ἢ «Ἰντέλιτζενς Σέρβις» καὶ τὰ λοιπὰ ὄργανα τῆς λογοκρατίας τὸν θεωροῦσαν ὡς μέγιστη ἀπειλὴ γιὰ τὰ ἀπάνθρωπα σχέδιά τους, καὶ «δικαιότατα» ἀσφαλῶς ἔσπευσαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, διότι ἡ παραμονὴ του στὴν διακυβέρνηση τῆς Ἑλλάδας προεξοφλοῦσε τὴν κατακόρυφη ἀνοδο τῆς Ἑλλάδας στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδας τῶν ἀξιῶν τῆς Εὐρώπης, πρᾶγμα ποῦ προϋπέθετε τὴν κατάργηση τῆς λογοκρατίας καὶ τῆς παρακμῆς, τῆς ἀναρχίας καὶ τοῦ παραλόγου, ποῦ οἱ κηφῆνες τῆς Ἐξ-ουσίας καλλιεργοῦν.

Ἄδικα οἱ Ἕλληνες καὶ ἰδιαίτερα ὁ ἀπλὸς λαὸς δὲν θεωροῦν τὸν Καποδίστρια ὡς ἐθνικὸ ἥρωά τους. Ἄδικα ἡ ἑλλαδικὴ παιδεία ἀποκρύπτει τὴν περὶ τὸν Κυβερνήτη ἀλήθεια, συκοφαντώντας τὸν ὡς ὑπῆρέτη τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ πλοῦτου... «Τὸ ἔθνος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ σέβεται ὅ,τι εἶναι ἀληθινὸ καὶ ἔντιμο», ἔλεγε ὁ κυβερνήτης καὶ ἀληθινὸ εἶναι, ὅτι ὁ Καποδίστριας ὑπῆρξε προστάτης τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ λογοκρατία καὶ ἡ πλουτοκρατία τὸν δολοφόνησαν στίς 9 Ὀκτωβρίου 1831, 161 ἔτη πρὶν ἀπὸ σήμερα.

Σαράντος Πᾶν

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΜΠΕΝΑΡΔΗΣ

Οἱ ἄλλες μνημέες

«...Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ μνήμη παίζει ἓνα τόσο μεγάλο ρόλο στὴ μαιευτικὴ τακτικὴ τοῦ Σωκράτη, μιὰ μνήμη ὅμως ποῦ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀνάμνηση μερικῶν μαθημάτων ἢ μερικῶν χρονικῶν, ἀλλὰ μιὰ μνήμη ποῦ εἶναι ταυτόσημη μὲ τὴ συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ συνεπῶς καὶ τῶν ἄλλων, ἡ μνήμη αὐτὴ ποῦ εἶναι γνωστὴ, γιὰτὶ μόνο σ' αὐτὴν παρατείνεται ἡ μονιμότης τῆς ὑπόστασής μας».

(Jean Brun. «Ὁ Σωκράτης»).

«... Ἡ ἀνθρώπινη δηλαδὴ ψυχὴ, προτοῦ ἐνωματωθῇ πρὶν ἀπὸ τὴ γήινη ζωὴ της, εἶδε τίς ιδέες στὴν καθαρότητά τους καὶ τώρα, ποῦ εἶναι μέσα στοῦ σώμα καὶ στὸν χρόνον, τίς ξαναθυμᾶται».

(Ἰωάν. Ν. Θεοδωρακόπουλος, «Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος»)

Ἄσε, γιὰ λίγο νὰ κλειστῶ στοῦ λογισμοῦ τίς ἐρημιές,
ἄσε νὰ ἔλθῃ ἡ σιωπὴ πλατειὰ νὰ μὲ σκεπάσῃ.

Νὰ σβήσουνε οἱ πλανερές, οἱ ψεύτικες χρυσοφωνές.
'Εντὸς μου πάλι ν' ἀνοιχτῇ ἡ ἀληθινὴ ἢ Πλάση.

Ν' ἀνοίξουνε οἱ μυστικὲς οἱ πόρτες, ποῦ 'μειναν κλειστές,
τὸ ἄλλο τὸ Φῶς νὰ ξεχυθῇ καὶ νὰ μὲ πλημμυρίσῃ.

Νὰ λάμπουν οἱ ἄλλοι οὐρανοὶ καὶ ν' ἀκουστοῦν μελωδικές
κάποιες φωνές ἰδανικές, ποῦ ἔχουνε σιγήσει.

Ἄσε, γιὰτὶ ἔχω κουραστῆ ἀπ' τίς σκιές καὶ τὴν ψευτιά
καὶ λαχταρῶ τὸ πρῶτο Φῶς ξανά νὰ τ' ἀντικρύσω.

Νὰ βγοῦν τὰ πέπλα λησμονιάς, φτάνει ἢ πλάνη, φτάνει πιά.
Οἱ ἄγιες μνημέες μὲ καλοῦν νὰ τίς ξαναπαντήσω.

Ἡ ἐπαναφορὰ τῶν Ἀρχαίων

Ἐφέτος καὶ μετὰ ἀπὸ «ἀναίτιον ἐξορίαν» 17 ἐτῶν ἀνακαλοῦνται στὰ Γυμνάσιά μας ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Πλάτων, ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Ξενοφῶν, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης, προκειμένου ν' ἀσκήσουν τὴν δοκιμασμένη καὶ ἀδιαμφισβήτητη ἀνθρωποπλαστικὴ τους ἐπιρροὴ στοὺς Ἑλληνόπαιδες, καὶ νὰ ἀνασύρουν τὴν Παιδεία μας ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς κατὰπτωσης — μιὰ κι αὐτὴ, σύμφωνα μὲ τὶς ὁμολογίες τῶν ἴδιων τῶν «μεταρρυθμιστῶν» γλωσσοκτόνων, ἔχει περιέλθει στὸ μηδέν...

Δεκαεπτὰ ἔτη λοιπὸν μετὰ τὴν ἀλαζονικὴ ἐκείνη ἐξαγγελία «τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν» ἦλθαν, οἱ ἴδιοι σχεδὸν ἰσοθροποὶ, νὰ μᾶς ἀναγγεῖλουν τὴν ἐπαναφορὰ τους, χωρὶς αἰτιολογία καὶ σχόλια, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ πολλὰ καὶ εὐλόγα ἐρωτηματικά.

Ἀσφαλῶς καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν ἀσκήθηκαν πιέσεις ἀπὸ προσωπικότητες τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, φιλολόγους, λογοτέχνες καὶ ποιητές, ποὺ οὐδέποτε ἀπεδέχθησαν τὶς «μεταρρυθμίσεις» τοῦ 1976 καὶ τοῦ 1982. Ὁ «Δαυλὸς» ἰδιαίτερα ἔχει δώσει ἀπὸ τὶς στήλες του σκληρὲς μάχες, ἀποκαλύπτοντας τόσο τοὺς ἀρχιτέκτονες τῆς ἀθλίας αὐτῆς ἐπιχείρησης κατὰ τοῦ Πολιτισμοῦ ὅσο καὶ τοὺς ἀνομολόγητους μισελληνικοὺς τους σκοποὺς.

Σήμερα τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἀφυπνίζονται, ἀντιλαμβάνονται τὴν τεράστια σημασία τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας, «τοῦ τελειότερου ἄθλου καὶ τῆς μεγαλύτερης ἐποποιίας τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου», κάτι ποὺ ἐνισχύεται κι ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι σ' ὅλες τὶς πολιτισμένες χώρες ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα κατέχει πρωτεύουσα θέση στὴν παιδεία τους, στὴν ἐπιστήμη, στὴν τεχνολογία τους, στὸν στοχασμὸ τους καὶ συμβάλλει τὰ μέγιστα ἀσφαλῶς στὴν ἐπιβίωση καὶ στὴν προκοπὴ τους. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ αἶτημα τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ὑπῆρξε καὶ εἶναι καθολικό.

«Σεῖς μέρα καὶ νύχτα νὰ ἀναδιφᾶτε τὰ Ἑλληνικὰ πρότυπα», συμβούλευε ὁ Κικέρων τοὺς μαθητὲς του... Ἑλληνικὰ πρότυπα ὅμως παρέχει κυρίως ἡ Κλασσικὴ Ἑλλάς καὶ ὅσοι μιμήθηκαν τὴν γλῶσσα της καὶ τὴν σκέψη της κατὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴ ἐποχὴ, στὸ Βυζάντιο καὶ ἴσως ἐλάχιστα στὴ Νεωτέρα Ἑλλάδα. Ὅμως τόσο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ὅσο καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀποτελοῦν μιὰ ἀδιάσπαστη ἐνότητα καὶ ὡς τοιαῦτα πρέπει νὰ τὰ ἀντιμετωπίζει ἡ ἐλληνικὴ παιδεία. Ὅμως σύμφωνα μὲ τὴν «μεταρρύθμιση» τοῦ 1982 οἱ τόνοι ἔχουν καταργηθεῖ καὶ «ἐὰν κάποιος λογοτέχνης ἢ οἱ κληρονόμοι του δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐκτύπωση τῶν ἔργων τους στὸ μονοτονικό, αὐτονοῦ τὰ ἔργα δὲν θὰ διδάσκονται στὰ σχολεῖα...»! Εὐλόγα ὅμως γεννᾶται τὸ ἐξῆς ἐρωτηματικό: Τί θὰ γίνεῖ μετὰ τὰ ἔργα τοῦ Ροῦδῆ, τοῦ Ἐλύτη, τοῦ Καστοριάδη, τῶν Ἡρακλῆ καὶ Ρέ-

→
 νου Ἀποστολίδη κ.ο.κ., πού πιθανόν νά μὴν ἐπιτρέπουν -- ὁ τελευταῖος ἀναμφίβολα — τὴν ἐκτύπωσή τους στὸ μονοτονικό; Θὰ στερήσουμε ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα τὰ σπινθηροβόλα αὐτὰ πνεύματα, ἐπειδὴ μιὰ ομάδα τριάντα ἄμουσων καὶ ἄσχετων κοιμωμένων βουλευτῶν συνεπικουρουμένων ἀπὸ ὑπόπτων ἐξαρτήσεων ὑπαλληλάκια ἐνομοθέτησε τὴν κατάργηση τῶν τόνων; Κι ἐπιτέλους πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἄλλοπροσαλλοσύνη κι ὁ στρουθοκαμηλισμὸς σχετικὰ μὲ τοὺς τόνους καὶ τὸ τελικὸ «ν», ἀφοῦ οἱ μαθητὲς τῶν Γυμνασίων οὕτως ἢ ἄλλως θὰ διδάσκονται πολυτονικὰ τὸ μάθημα τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν; Δὲν θὰ ἦταν προτιμώτερο, ἀντὶ νὰ προκαλοῦν διανοητικὴ σύγχυση στοὺς μαθητὲς ἄλλοτε δίδοντάς τους πολυτονικὰ κείμενα κι ἄλλοτε μονοτονικά, νὰ ἐπανεέλθουν οἱ τόνοι κανονικά, ὅπως ἦταν ἐπὶ 2500 χρόνια, καὶ νὰ μὴν ἀποτελοῦν στοιχεῖο ἀξιολόγησης τῶν μαθητῶν; Γιατὶ εἶναι βέβαιο, ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς μαθητῶν θὰ μάθει ἀβίαστα νὰ τονίξῃ ὀρθὰ τὶς λέξεις, οἱ δὲ τόνοι — ἅς μὴν γελιομάστε — ἀποτελοῦν στοιχεῖον ἐτυμολογίας καὶ ἐννοιολογίας τῶν λέξεων.

Γεννᾶται ὅμως κι ἓνα ἄλλο ἐρώτημα μεγαλύτερης σπουδαιότητος: Ἀλήθεια, ποιοὶ θὰ διδάξουν καὶ πῶς θὰ διδάξουν τὸ μάθημα τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν; Διότι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς σημερινῶν φιλόλογων εἶναι παντελῶς ἄσχετοι μὲ τὸ ἀντικείμενο αὐτό, ἀφοῦ οὐδόλως διδάχτηκαν τὴ γλῶσσα αὐτὴ στὸ Πανεπιστήμιό τους. Θὰ ἦταν δὲ ἐγκληματικὸ νὰ ὀρισθοῦν ἀναγκαστικὰ τέτοιοι «φιλόλογοι» πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό, διότι, ὅσο εὐσυνείδητοι κι ἂν εἶναι, θὰ ἀποτύχουν, μιὰ κι εἶναι αὐτονόητο ὅτι εἶν' ἀδύνατο νὰ μεταδώσῃ μιὰ γνώση πού δὲν κατέχεις.

Ὅμως καὶ ἡ μέθοδος διδασκαλίας, πού πρόκειται ν' ἀκολουθηθῇ, δὲν ἔχει μικρότερη σημασία, διότι εἶναι γνωστὸ πῶς φιλόλογοι, οἱ ὅποιοι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διδάχθηκαν καὶ δίδαξαν τὰ ἀρχαῖα μὲ τὴν παλαιὰ μέθοδο..., δὲν τὰ γνωρίζουν! Ἄρα δεῖ δὴ μεθόδου· καὶ τέτοιες ὑπάρχουν πολλές. Μόλις πρὸ ἡμερῶν φιλόλογος καὶ μέλος τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπίας ἔκανε λόγον περὶ μιᾶς δοκιμασμένης μεθόδου ἐκμάθησης τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, πού χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς στὴν Εὐρώπη, ἐνῶ ἄλλος καθηγητὴς πρὸ καιροῦ ὑπεδείκνυε ἄλλην τοιαύτην.

Δὲν μένει λοιπόν, παρὰ οἱ ὑπεύθυνοι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸ νὰ κινηθοῦν πρὸς αὐτὲς τὶς κατευθύνσεις ἤτοι τῆς «ἀλειτουργίας» τῶν καταλλήλων φιλόλογων — καὶ τέτοιοι ὑπάρχουν πολλοὶ — καὶ τῆς ἐξέυρεσης τῆς καταλλήλου μεθόδου διδασκαλίας, ὥστε νὰ μὴν ναυαγήσῃ μιὰ τόσο ὠραία προσπάθεια. Ἐκτὸς κι ἂν πίσω ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τῶν ταγῶν μας ὑποκρύπτεται ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀποτυχίας, ὥστε «αιτιολογημένα» πλέον νὰ ἐνταφιάσουν ὀριστικὰ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τοὺς ἀρχαίους...

Πάν-Αἴολος

Ἡ «σοφία» τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων

Αἰγυπτιολόγοι ἀπέδωσαν εἰς τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους σοφίαν, τὴν ὁποίαν οἱ δευτέροι οὐδέποτε εἶχαν. Εἰς τὴν πραγματικότητα ἐπρόκειτο περὶ προβολῆς τῶν ἰδικῶν των γνώσεων καὶ ἀντιλήψεων καὶ προσπάθειας προσαρμογῆς αὐτῶν εἰς ἀρχαιοαιγυπτιακὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα.

Π.χ. οἱ τρεῖς πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, Χέοπος, Χεφρῆνος καὶ Μυκερίνου, ἐθεωρήθησαν συμβολικὲς κατασκευὲς καταγραφῆς ἀστρονομικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων. Ὅμοις τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τῆς πλευρᾶς βάσεως κάθε πυραμίδος ἦτο διαφορετικὸν καὶ δὲν προσηρμόζετο εἰς τὰς θεωρίας των· γι' αὐτὸ ἀναγκάσθησαν οἱ αἰγυπτιολόγοι νὰ περιορισθοῦν εἰς τὴν μεγαλύτεραν πυραμίδα τοῦ Χέοπος, διὰ νὰ ἐναποθέσουν τὰς θεωρίας των. Αἱ θεωρίαι των ὑπεστήριζαν, ὅτι ἡ δομὴ τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος ἐγκλείει τὴν ἀπόστασιν γῆς-ἡλίου, τὴν πολικὴν ἀκτίνα (ἀπόστασιν ἀπὸ κέντρον γῆς ἕως Β. πόλον), τὴν πυκνότητα, τὸ βάρος, τὸ μέγεθος τῆς γῆς κ.ἄ.

Ἡ πρώτη ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα τῶν πυραμίδων ἔγινε ἀπὸ γερμανικὴν ἀποστολὴν, ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Κάρολος Ριχάρδος Λέφιος (1810-1884). Ἡ ἀποστολὴ ἀπεκρυπτογράφησε, βασιζόμενη εἰς τὰ εὐρήματα τοῦ Σαμπολλιόν, τὶς ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφὰς τῶν βάσεων τῶν πυραμίδων καὶ ἀπ' αὐτὰς ὡς καὶ μὲ ἐρευνητικὰς ἐργασίας διεπίστωσεν ὅτι ἡ κατασκευὴ τῶν πυραμίδων δὲν ἦτο ἔργον τὸ ὁποῖον ἐστηρίχθη εἰς συγκεκριμένον ἀρχικὸν σχέδιον, ἀλλὰ ἔγινε μὲ ἀλλεπάλληλες προσθῆκες εἰς μίαν μικρὰν ἀρχικὴν κατασκευὴν.

Ὅσο ζοῦσε ὁ Φαραὼ διὰ τὸν ὁποῖον κατασκευάζετο ἡ πυραμὶς, διὰ τῶν προσθετικῶν ἐργασιῶν ἠῤῥξανε εἰς ὄγκον, μεταβαλλομένων τῶν διαστάσεών της. Τοῦτο ἀπεδείχθη ἐκ τῆς διαφορετικῆς διατάξεως τῶν λίθων, ἐκ τῆς ἀχρηστεύσεως θαλάμων καὶ τῆς ἀποφράξεως διαδρόμων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀδηγοῦν πουθενά. Τὰ ὡς ἄνω εἶναι φυσικὸν νὰ εἶχαν συμβῆ, ἀφοῦ δὲν ἦταν δυνατόν ὁ Φαραὼ νὰ προβλέψῃ πόσα ἔτη θὰ ἐζοῦσε, ὥστε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ ὑπάρχει συγκεκριμένον ἀρχικὸν σχέδιον. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Χέοψ ἐζῆσε πενήντα ἔτη καὶ ἐχρειάσθησαν τριάντα ἔτη διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς πυραμίδος του. Ἡ ἔλλειψις ἀρχικοῦ σχεδίου μὲ συγκεκριμένους διαστάσεις ἀπορρίπτει ἐξ ἀρχῆς τὴν θεωρίαν τῶν μυστικοπαθῶν αἰγυπτιολόγων καὶ ἡ ἀντίστοιχος «σοφία» τῶν ἀρχαιοαιγυπτίων καταρρίπτεται. Εἰς τὸν «νεκρικὸν θάλαμον» τοῦ Φαραὼ ἀνευρέθη ἡ λάρναξ τοῦ Χέοπος κενὴ καὶ ἄνευ καλύμματος. Ὑπὸ τῶν αἰγυπτιολόγων ἡ κενὴ λάρναξ ἐθεωρήθη ὡς ὑλικὴ κατασκευὴ τῆς μονάδος μέτρου καὶ μονάδος χωρητικότητος. Ὁ Ἡρόδοτος ὁμως μᾶς πληροφορορεῖ, ὅτι ὁ λαός, ὁ ὁποῖος ἐξηγέρθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χέοπος λόγῳ τοῦ τυραννικοῦ καθεστώτος του, κατέκαυσεν τὴν μούμιαν του. Φυσικὸν ἦτο, μετὰ τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ μὴν ἐχρησιμοποιήθη κάλυμμα διὰ τὴν λάρνακα, ἡ ὁποία ἔμεινε πλέον κενή.

Ἐνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν, εἶναι ὅτι μετὰ ἀπὸ ἐπίπονες μελέτες ἐρευνηταὶ τῆς ἀρχαιοαιγυπτιολογίας ἔφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐστεροῦντο εἰς τὴν πραγματικότητά θρησκείας. Δὲν ἀνευρέθη κανένα κείμενον θεολογικοῦ περιεχομένου. Οὔτε οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ

Ἡρόδοτος, Μανέθων (ἀρχαῖος αἰγύπτιος ἱερεὺς καὶ ἱστορικός) ἢ κανεῖς ἄλλοι ἀναφέρει τὴν ὑπαρξίν θεολογικοῦ κειμένου. Τὰ «**Βιβλία τῶν Νεκρῶν**» δὲν εἶναι παρὰ μαγικοὶ φραστικοὶ τύποι, διὰ τὰ ἐξασφαλίση ὁ νεκρὸς μίαν μεταθανάτιον ὑποθετικὴν ἐπιβίωσιν. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι εἶχον μόνον λατρευτικὰς τελετές. Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, ἐπέρασσαν ἀπὸ ἓνα στάδιον τοτετισμοῦ μετὰ λατρείαν φυτῶν, ζώων, πτηνῶν, τὰ ὁποῖα διέφερον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ἐν συνεχείᾳ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν λατρείαν θεοτήτων μετὰ τὸ σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφαλὴν ζώου. Γενικὰ ἐλατρεύοντο ὁ Ἥλιος ὡς Φθᾶ-Ρᾶ καὶ ἀργότερον ὡς Ἄτόν. Ἐπίσης ἐθεοποιήθησαν φυσικὰ φαινόμενα ὡς ὁ Οὐρανὸς (Νούτ), ἡ ξηρασία (Σέθ) κ.λπ.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰς ἀρχαίας αἰγυπτιακὰς Θήβας. Ὑπῆρξαν πρωτεύουσα τῆς Ἄνω Αἰγύπτου κατὰ τὸ Μέσον Βασίλειον. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἀπὸ ἀγνώστους Ἑλληνας, ὑψηλῆς διανοήσεως, ἐγένετο ἐλληνοποίησις ὄλων τῶν ἀρχαίων αἰγυπτιακῶν ὀνομάτων, θεῶν καὶ Φαραῶ. Ἡ ἐλληνοποίησις ἐγένετο μετὰ τοὺς ἐξῆς κανόνας: Τὸ αἰγυπτιακὸν χειλικὸν Π ἀντικαθίστατο μετὰ τὸ ἐλληνικὸν χειλικὸν Β ἢ Φ ἢ ἐξηλείφετο, ἂν ἦτο εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως. Τὸ αἰγυπτιακὸ Χ, ἂν ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος τῆς λέξεως, ἐξηλείφετο. Ἐγένετο ἐπίσης ἀφαίρεσις ἢ ἐμπλουτισμὸς τῆς λέξεως μετὰ φωνήεντα ἢ ἐλληνικὰς διφθόγγους.

Μετὰ αὐτὸν τρόπον τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα τοῦ τσακαλόμορφου θεοῦ ΑΥΠ ἐλληνοποιήθη εἰς Ἄνουβις, τὸ ὄνομα τῆς ἀγελαδόμορφης θεᾶς Χατώρ μετετρέπη εἰς Ἄθωρ. Τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ-ἡλίου Πτάχ τῆς Μέμφιδος ἐλληνοποιήθη εἰς Φθᾶ. Ἡ αἰγυπτιακὴ πόλις Θῆβαι στὴν ἀρχαίαν αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν ἐλέγετο Τάπιτ. Κατὰ τὴν μετατροπὴν τὸ Π ἐγένετο Β καὶ ἐξηλείφθη τὸ τελικὸν Τ. Ἐπομένως τὸ ΤΑΠΙΤ μετετρέπη εἰς ΘΑΒΙ. Διὰ ἀλλαγῆς τῆς θέσεως τῶν γραμμάτων τὸ ΘΑΒΙ ἔγινε ΘΙΒΑ καὶ τελικὰ, διὰ τὸν σκοπὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκαλύψωμεν ἀμέσως, τὸ ΘΙΒΑ ἔγινε ΘΗΒΑ. Ἀργότερον, ἐπειδὴ πολλοὶ οἰκισμοὶ περὶ τὴν Θῆβαν ἐνώθησαν μετὰ αὐτὴν, ἐγένετο τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ΘΗΒΑΙ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ὠνόμασαν τὴν πόλιν ΤΑΠΙΤ-ΘΑΒΙ-ΘΗΒΑΙ θέλοντας νὰ δείξουν τὴν ἱερότητα τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ ὑπονοοῦντες, διὰ τῆς λέξεως Θῆβα, ὅτι ἡ πόλις ὑπῆρξεν Θ-εῶν Ἡρώων Β-ασιλεία. Ἄς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τοποθεσίας Τάπιτ παλαιότερον εἶχε λατρευθῆ ὁ θεὸς ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὁ καθολικὸς θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων (Ρᾶ, Φθᾶ, Ἀμμων-Ρᾶ, Ἄτόν). Οἱ ἡγεμόνες τῆς Θηβαϊκῆς δυναστείας εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μετὰ ἀπὸ σκληροῦς ἀγῶνας ἑκάτον καὶ πλέον ἐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους συνέβαλον καὶ ἀρχαιοκρῆτες, κατάρθωσαν νὰ ἐκδιώξουν τοὺς κατακτητὰς Ὑξῶς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἑβραῖοι καὶ εἶχον ἐπιβάλλει ἰδικὴν τῶν φαραωνικῆν δυναστείαν. Ἄρα ἡ πόλις Τάπιτ ἦτο διὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους πόλις θεῶν καὶ ἡρώων.

Τὸ ὄνομα ΘΗΒΑ τῆς ἐλληνικῆς Βοιωτίας σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. Θεῶν Ἡρώων-Βασιλεία. Τοῦτο δέ, διότι εἰς τὴν βοιωτικὴν Θῆβα ἐγενήθη ὁ θεὸς Διόνυσος καὶ ὁ ἥρωας Ἡρακλῆς.

Τατιανὴ Ἀναγνωστοπούλου

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΡΥΤΙΝΟΥ

Ἄθῆνα

Ἐδῶ, πού περπάτησαν, ξέρεις,
ὅτι τώρα χαίρεσαι τὸ φῶς τῆς ἐσύ --
ὅλοι ἐκεῖνοι πού δίδαξαν
ιδέες, ποίηση, φιλοσοφία, ρυθμούς,
ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο καὶ ἱερότητα ἐλευθερίας.
Πρέπει νάσαι περήφανος πού ἀντικρύζεις
τὸν ἴδιο οὐρανό, τὴν ἀπέραντη θάλασσα,
τὰ βαθύχρωμα ρόδα τοῦ δειλινοῦ,
ὅταν φωτίζουν τὶς λευκὲς θεότητες τῶν μαρμάρων.
Περήφανος, γιατί εἶσαι ἡ συνέχεια καὶ ἡ εὐθύνη.
Ὅμως τὸ δόρυ τῆς Ἀθηνᾶς σέ προστατεύει,
ἡ ἀσπίδα τῆς θωρακίζει τὴν πίστη σου
κι' ἀποδιώχνει τοὺς βάρβαρους.
Ὁ δωρικός τῆς χιτῶνας ἀνεμίζει τὰ ὄνειρα
πού τραγούδησε ὁ Πίνδαρος
στὶς Πλαταιές, τὸ Μαραθῶνα, τὶς Θερμοπύλες, τὴ Σαλαμίνα.
Ἔχεις ἀκούσει στὸ «Ἡρώδειο»
τὸν Εὐριπίδη καὶ τὸν Αἰσχύλο, τὸ Σοφοκλῆ καὶ τὸν Ἀριστοφάνη
νά σου μιλᾶνε φιλικά, νά καμαρώνουν τὴ φλόγα
πού καίει στὰ ὄμορφα μάτια σου.
Τὸν Πυθαγόρα νά σέ ὀδηγεῖ στὴ σχολή του,
τὸ Δημόκριτο στὰ Ἰλίσσια τῆς σκέψης του.
Στὶς γειτονιὲς τῆς χαρᾶς σου ἐπαιζαν τότε κι' ἐκεῖνοι.
Ἔκοβαν ρίζες βασιλικό,
θυμαρίσια δροσιὰ καὶ ἀγάπη.
Ἐδῶ πού περπάτησαν, ξέρεις,
ὅτι τώρα ὑπάρχεις ἐσύ.
Μὴν τὸ ξεχάσεις ποτέ.
Κι' ἡ Ἀθῆνα!

ΝΙΚΟΣ Μ. ΜΟΣΧΟΛΙΟΣ

Ἡ ἄρπαγὴ τῆς Ἑλένης ἔγινε καλοκαίρι

Ἡ Ἀφροδίτη στὸ νησι
πού πήρε τ' ὄνομά τῆς
κι' ἡ Ναυσικᾶ π' ἀγάπησε
στὴ Χώρα τῶν Φαιάκων
ἴδιο πουκάμισο φοροῦν
ἴδιο μὲ τῆς Ἑλένης.

Ἀέρινο, ἀνόμοιαστο,
ἀπ' τὸ νερὸ βγαλμένο
μὲ χρῶμα στὸ κεραμιδί
ἀπ' τοὺς θεοὺς σταλμένο,
ποτέ δὲν εἶναι ἀδειανό
ποτέ καὶ φορεμένο.

Τὴ λάμψη παίρνει τῆς αὐγῆς,
τὴν ὄμορφιὰ τῆς νύχτας,
καθὼς ὁ «κυκλοδίωκτος»
ἀδιάκοπα ἀγκαλιάζει
δένδρα γυμνά τῆς θάλασσας,
ρίζες ἀδελφοσύνης.

Ἰδέστε το προσεχτικά...

Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ναυσικᾶ
καὶ ἡ δική μου Ἑλένη
ἴδιο πουκάμισο φοροῦν.

Ἔγνωση

Τὸν εἶδα σ' Αἰγαίοπελαγίτικο νησί, στὸ ἴλαρὸ φῶς τοῦ Δεκαπενταύγουστου. Εἶδα τοὺς θαλασσινοὺς ἄσπρους κύκνους μὲ τ' ἀκρόπρωρα ὑψωμένα στὸν ἥλιο πὺ βασίλευε, τὸ ναὸ πὺ στραγγάλιζε τὸν ἐσπερινό, γιὰ νὰ ὑποδεχτεῖ τὸν ἰσχυρό. Εἶδα τοὺς ζητιάνους νὰ πετοῦν τίς σκούφιες τους στὸν ἀέρα καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Παρθένου νὰ παραμερίζουν μουδιασμένοι. Ἦτανε τότε, πὺ ὄλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἄνθρωπο πὺ ἀλώνιζε τοὺς οὐρανοὺς καὶ τίς θάλασσες μ' ἀεροπλᾶνα καὶ βαπόρια. Δικά του ἀεροπλᾶνα καὶ βαπόρια. Ἡ σύζυγός του δήλωνε «ἡ πιὸ εὐτυχησμένη γυναίκα τοῦ κόσμου», ὁ φοιτητόκοσμος μακάριζε τὸ γιό του ἀναθεματίζοντας τὰ γράμματα καὶ ἐκείνον πὺ τὰ βρήκε, δυὸ κορυφαῖοι χρονογράφοι μας ἐπικροτοῦσαν τὰ καμώματά του ὑμνοῦντες τὸν ἄντρα, τὸν ἔξοχο καὶ δυνατό, πὺ μόνος του ἐδημιούργησε τὴ μοῖρα του, πὺ μὲ τὸ γερὸ μυαλό του κατέκτησε τὴ ζωὴ καὶ τ' ἀγαθὰ της, πὺ δικαιούται ν' ἀπολαμβάνει ὅπως αὐτὸς νομίζει. Ξαφνικὰ ὅμως ἐπέρχεται ραγδαία ἡ πτώση καὶ ἀπὸ τὴν εὐτυχία πέφτει στὴ μεγαλύτερη, τὴν πιὸ ἀξιοθρήνητη δυστυχία. Τώρα πιὰ ὄλοι μιλοῦν γιὰ τὴν κατὰρα τῶν Ἀτρειδῶν καὶ μὲ κακεντρέχεια: «Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». Ποιὰ ἡ ἁμαρτία ὅμως, ἀγνοοῦν. Διαφορετικὰ δὲ θ' ἄνοιγε κανεῖς τὸ στόμα του.

Τὸν εἶδα σ' ἓνα σημαδιακὸ τρίστρατο τῆς Ἱστορίας. Ἡ Ἑλλάδα μόλις ἔχει ἀφήσει πίσω τοὺς Μηδικοὺς πολέμους καὶ ἡ Ἀθήνα λάμπει σὰν ἄστρο στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδας. Τὴν κυβερνάει ὁ Ὀλύμπιος, πὺ δημιουργεῖ τὸν Χρυσοῦν Αἰῶνα στὴν Ἀθήνα τῶν λίγων δεκαετιῶν μὲ ξένα κόλλυβα, μὰ τὸ καζάνι βράζει, γιὰ νὰ σπάσει τὸν Ἰούλιο τοῦ 431 καὶ νὰ κατακάψει θλιβεροὺς νικητὰς καὶ ἡττημένους, τόσο θλιβεροὺς, ὅσο δὲν εἶχαν ἐπίγνωση τῆς πραγματικότητας. Καὶ «ἡ Ἑλλάδα μιά, πάει καὶ νὰ τὴν κλαῖς». «Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει», σκούζω ἐγὼ μὲ τὸ πείσμα τῆς ἄγνοιας στὸ σχολειό, καὶ ὅταν κάποιος μοῦ πετάει τὴ φράση «δὲ θεωρῶ μεγάλο τὸν Περικλῆ καὶ ἔχω τοὺς λόγους μου», μοῦ ἔρχεται νὰ τὸν πνίξω. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἀνεβαίνουν στὸ φῶς τὰ κούφια καρύδια, οἱ «μεγαλειώδεις πλάνες» πὺ μοῦ νερούλιασαν τὸ μυαλό, καὶ ἀπὸ κοντὰ κάποιες περιέργα περιθωριακὲς λεπτομέρειες, πὺ λένε πολλὰ, ὅπως ἐκεῖν' ἡ ἱστορία μὲ τὸν Ἀρχίδαμο, πὺ ὠδηγοῦσε τοὺς Πελοποννησίους. Ἔτσι καὶ φτάνει τὸ λοιπὸν στὴ Μεγαρίδα ὁ συνετὸς αὐτὸς βασιλιάς, ἀλαφιάζεται. «Τί στὴν ὀργὴ κάνουμε;!» ἀστράφτει ὁ νοῦς του. Καὶ στὴ στιγμὴ διατάζει τὸ στράτευμα «σημειωτὸν» καὶ στέλνει τὸ Μελήσιππο τοῦ Διακρίτου στὴν Ἀθήνα μὲ νέες προτάσεις. «Ἐφτуса», τοῦ λέει, καὶ ἐλπίζει. Φτάνει ἐκεῖνος καταϊδρωμένος μὲ τὸ στόμα κολλημένο ἀπὸ τὴ δίψα. «Νερό», κατορθώνει νὰ ψελλίσει. Δὲν προλαβαίνει νὰ πεῖ δευτέρη λέξη, γιὰ τὸ ἓνα νόημα τοῦ Περικλῆ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐξαποστέλλουν πίσω μπαλλάκι στὴ μέση κουστωδίας μάλιστα, γιὰ τὴν ἀσφάλειά του μὲν, γιὰ νὰ μὴν πάρουν μυρουδιά οἱ ὑπαίθριοι συνοικισμοὶ δέ.

Γιὰτί, θεῖε Περικλῆ μου, γιὰτί δὲ μὲ σκέφτηκες καὶ ἐμένα λιγούλακι; Εἶχες τὸ στόλο καὶ τὴν περικεφαλαία σου ἐσὺ καὶ δὲ λογάριαζες κανέναν. Καὶ ὅπως ἦσουν ματωμένος μὲ τὰ τάλαντα τῆς Δήλου, ζοῦσες τὰ ὠραῖα καὶ τὰ ὑψηλά σου. Ρωτᾷς ὅμως καὶ ἐμένα πὺ τὴν πορεύω μὲ δανεικὰ καὶ μ' ἔχουνε

τοῦ κλώτσου καὶ τοῦ μπάτσου ὅλοι οἱ βάρβαροι ἕνα γύρω, πού «ὄταν ἐμεῖς χτίζαμε Παρθενῶνες κ.τ.λ., κ.τ.λ.»; Σὲ τέτοιο χάλι ἐγώ, μιὰ σπορὰ δική σου;! Ἄντε, ἔστω καὶ τοῦ Ἀρχίδαμου, κι ἄς μὴν ἦταν ἡ πρώτη βεντέττα σὰν καὶ τὴν ἀφεντιά σου. Καὶ ν' ἀξιῶνεις ἀπὸ πάνω νά 'χω ὄρεξη γιὰ καλλιτεχνίες καὶ τὰ ρέστα, ὄταν ἐκεῖνος ὁ στριμμένος ὁ Καρυωτάκης μὲ κυνηγάει στοὺς δρόμους μὲ κάτι «**ξεχαρβαλωμένες κιθάρες**» τοῦ ξεπεσμοῦ καὶ μοῦ κόβει τὸ βῆχα μὲ τίς «**σπασμένες ἀντένες**» του! Τὸ 'βλεπε ἡ δόλια ἡ μάνα σου, πού ἦσαν γλωσσᾶς καὶ ζαβολιάρης ἀπὸ τὰ μικρὰ σου κι ὁ παπποῦ σου ὁ Ἡράκλειτος τὴν εἶχε προειδοποιήσει. «Ὁμορφος κι ἔξυπνος ὁ γιός σου, θυγατέρα, μὰ θέλει μεγάλη προσοχή. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητας, γιὰτι ἔχει **οἴηση**». «Θὰ στρώσει», ἀπαντοῦσε ἡ συχα ἐκεῖνη κι ὁ σοφὸς γέροντας ἔπεφτε σὲ βαθειὰ συλλογή. Σοῦ τὰ 'πε ὕστερα προσωπικῶς καὶ ὁ Σωκράτης. Γιὰ τὸν **αὐτοέλεγχο**, λέει, πού θὰ γεννοῦσε μέσα σου τὴ **φιλία** καὶ τὸν **ἔρωτα τῆς σοφίας**. «Μοῦ ἄρκει ὁ ἔρωτας τῆς Ἀσπασίας», μουμουρίζεις παθιασμένα ἐσύ, κι ἐδῶ τὸ λέν' οἱ ἄλλοι γιὰ τὸ γιαπί. Κι εἶχες κρεμάσει μιὰ πινακίδα στὰ Προπύλαια, δέκα μέτρα μὲ τὸ συμπάθειο, πού ἔγραφε μὲ χρυσᾶ γράμματα: «Οἰκοδομικαὶ Ἔργασιαὶ Περικλῆ, Φειδία καὶ Σία». Τὴν ἔβλεπαν μερικοὶ-μερικοὶ καὶ στραβομουτσούνιαζαν. Καὶ νὰ σὲ πετροβολᾶνε ἀπὸ πάνω καὶ οἱ συνάδελφοι, ἀπὸ σπὸντα βέβαια, κατὰ πῶς ταιριάζει σὲ ποιητὰς, «**πού ἀξιώθηκαν μιὰ τέτοια πόλη**» πού χτυπᾶνε δηλαδὴ τὸ σαμάρι, γιὰ ν' ἀκούσει τὸ γαϊδούρι. Κάτι παραμύθια σοῦ ἀραδιάζανε γιὰ κάποιους Λαβδακίδες, πού τὰ κάνανε στάχτη καὶ μπούλμπερη. Ὅλα θυσία στὰ πάθη τους, μέχρι πού νὰ μὴ μείνει κολυμπηθρόξυλο. Καὶ νὰ βλέπω ἐγὼ κείνο τ' ἀνήμερο θεριό, τὸν Αἰσχύλο, νὰ κόβεται καὶ νὰ χτυπιέται σὰ χήρα γυναίκα γιὰ τὰ «**φριχτὰ νὰ τὰ πείς/φριχτὰ νὰ τὰ πείς**» καὶ νὰ σηκώνεται ἡ τρίχα μου. «**Δαιμονισμένοι ἀπὸ τὴν Ἄτη**», σταματεῖστε· ὁ γκρεμὸς ἔρχεται κατὰ πάνω μας, οὐρλιάζει στὸ τέλος τοῦ δράματος μέσα σὲ νευρική κρίση. Ἄσ' ἐκεῖν' ἡ σιγανοπαπαδιά, ὁ Σοφοκλῆς, πού σοῦ σκαρώνει ἕνα μαγικὸ καθρέφτη ἀριστούργημα, πού ἔτσι κι ἔκανες τὸν κόπο νὰ ρίξεις μιὰ ματιὰ, θὰ σ' ἐπιανε σύγκρο μ' αὐτὸ πού θ' ἀντίκρυζες· κι ἐσύ καὶ ὁ «ἐλεύθερος» πολίτης τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας. Ἄλλὰ πέρα βρέχει. «**Χρῶμεθα γὰρ πολιτεία...**» καὶ καμάρια καὶ ψηλὰ τὸν ἀμανέ.

Καὶ στὸ τρίστρατο τῆς Ἱστορίας, στὸ σημεῖο πού οἱ τρεῖς μεγάλες δυνάμεις, ἡ Ἀθήνα, ἡ Σπάρτη καὶ τὸ Ἱερατεῖο τῶν Δελφῶν, τοῦ τὴν εἶχαν στήσει, ὁ Οἰδίπους δὲν παραμέρισε. Φυσικὴ συνέπεια τὸ ἔγκλημα, ἡ πτώση, ἡ ἀδελφοκτονία καὶ ἡ αὐτοκτονία τῆς μητέρας πατρίδας. Καὶ ὁ Οἰδίπους ἐξόριστος, νὰ τρέφεται μὲ ξυλοκέρατα. Μπροστὰ στὴ λογικὴ του ἡ Σφίγγα πῆρε βουτιά στὸν γκρεμό. Ἀπὸ ποιά βρώμικα μονοπάτια ὅμως, ποιῆς ἀνεξιχνίαστες ἀτραπούς κέρδισε πάλι ἔδαφος· καὶ ἡ εἰρωνεία, ὁ καυχασμὸς τῆς γιὰ τὴν ἀνθρώπινη πλάνη μαστιγώνει τὸν ἀέρα τῆς ἄρρωστης καὶ κατακρεουργημένης Θήβας μέσα στοὺς αἰῶνες; Ζητῶ ταπεινὰ συγγνώμη ἀπὸ τοὺς μεγάλους τραγικούς, ἀλλὰ ἡ ἀποθέωση τοῦ Οἰδίποδα στὸν Κολωνὸ δὲ μὲ πείθει κι οὔτε πού βλέπω τὸν Προμηθεά «**λυόμενον**». Κι «**εἶν' οἱ προσπάθειές μας, τῶν συφοριασμένων, / εἶν' οἱ προσπάθειές μας σὰν τῶν Τρώων**».

Οὐρανία Πρίγκουρη

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κ. ΓΑΤΣΙΑΣ

᾽Από παρεφθαρμένες ελληνικές λέξεις σηματίσθηκε τὸ «Τουρκικὸ» λεξικὸ

Κακοποιώντας ελληνικές λέξεις διάφοροι λαοὶ ἔκαναν τὶς «γλῶσσες» τους, πὺ στὴν πραγματικότητα εἶναι παρεφθαρμένα ἑλληνικὰ καὶ τίποτ' ἄλλο. Σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο ρίχνω μιὰ ματιὰ στὸ Τουρκοελληνικὸ Λεξικὸ «*Τύρκτζε-Ρούμτζα Σεζλὺκ*» τοῦ ᾽Αντωνίου Θεοφυλακτίδου (1960). Σ' αὐτὸ βλέπω:

Τὸ «*ρέον*» ὕδωρ τὸ λένε οἱ Τούρκοι *abi revan*. Παρατηρήστε τὴν λ. *ρευάν*= *ρέον*: Πρόσθεσαν ἀνάμεσα στὰ δυὸ φωνήεντα τὸ δίγαμμα: *ρέFον*, καὶ μετέθεσαν τὸν τόνο στὴν λήγουσα: *ρεFόν*, ἀλφίζοντας τὸ ὄμικρον: *ρεFάν*, *ρευάν*, *revan*, τὸ *ρέον*. Τὴν ἔννοια «δυνατός, μέλας» τὴν δίνει μὲ μεταφορικὴ σημασία ἡ δῆθεν *τουρκ.* λ. *abanoz*, ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ ἡ κακοποίησις τῆς ἑλλ. λ. *ἔβενος*. ᾽Η ἑλλ. λ. *ἄβυσσος* γίνεται *abis* (ἄμπις) καὶ τὸ ἀγούρι-ἰ ἀτζούρι (*azur*).

᾽Υπάρχουν πλήθος δῆθεν *τουρκικῶν* λ. *παρμένες* ὀλοφάνερα ἀπ' τὰ ἑλληνικὰ π.χ. *ae-rodrogrom*= ἀεροδρόμ(ον), ὅπου ἀπέβαλαν ἀπλῶς τὴν κατάληξη. ᾽Αλλες λέξεις πάλι χρειάζεται νὰ ἔρευνηθοῦν, γιὰ νὰ βρεθῆ ἡ κακοποίησις τους.

᾽Ας δοῦμε ὅμως πῶς συνήθεις περιπτώσεις, ὅπως: ἀφωνία= *afonia*, ἀφορισ(μός)= *aforoz* καὶ ἀφορῶν. ᾽Ο ἀφροδισιακ(ός)= *afrodiazjak*. Μέχρι καὶ «συνθηματικὰ» τῶν ἑλλήνων μιμήθηκαν οἱ Τούρκοι: ᾽Ὡς γνωστόν, στὰ ἑλληνικὰ π.χ. γιὰ τὸν κίναϊδο χρησιμοποιοῦμε συχνὰ τὴν ἔκφραση «*τοιούτος*». Γιὰ τὸν ἐρωμένο κάποιος λέμε «ὁ αὐτός». Δέστε λοιπὸν τὴν δῆθεν *τουρκ.* λ. *afios*= ἐρωμένος, ἀλλὰ καὶ ἐρωμένη (καὶ χυδαία ἔκφραση στὰ «*τουρκικὰ*» «*riyos afios*» ἢ «*afios riyos*»= αὐτός, ποιός, αὐτὸς δὲ τίς;!). ᾽Η ἀγνωσία= *agnosi*, ὁ ἀγνωστικισμ(ός)= *agnostisizm*. ᾽Η ἀγοραφοβί(α)= *agorafobi*. ᾽Η ἀγραφι(α)= *agrafi*. ᾽Ο ἡγέ(της)= *aga*. Τὸ χταπόδι (ὀκτάπους)= *ahtarot*, ὁ ἀστήρ= *ahter*, ἀγ(νός)= *ak*, ἀκαδημί(α)= *akademi*, ἀκακία= *akasya*, ἀγι(ώτα)τος= *akdes*, ἀκόνιτον= *akonit*, ἀκροβάτης= *akrobat*, ἀχρωματωπία= *akromatopsi*, ἀκρόπολις= *akropol*, ἀκροστι(χί)ς= *akrostis*, ἀξίωμα= *aksiyom*, ἀκτίνιον= *aktinyum*, ἀκουστικ(ός)= *akustik*, (δ)όλ(ος)= *al*, (φ)λόξ= *alaz*, λεύκωμ(α)= *albom*, ἀλεξί(α)= *aleksi*, ἀλφάβη(τον)= *alfabe*, ἀλλοτροπί(α)= *alotropi*, (δ)ῆμ(ος)= *am*, ἀόμμα(τος)= *asoma*, ἀμαζών (ὄπως τ' ἀκούτε: *amazon*), ἔμβρυον= *ambriion*, ἀμβροσία= *ambrosia*, ἀμέθυστ(ος)= *ametist*, ἀμφι(θέατρον)= *amfi*, ἄμυλον= *amidon*, ἄμνος= *amniis*, ἐμπειρικ(ός)= *ampirik*, (μ)άννα= *ana*, ᾽Ανατολ(ή) (ἡ Μικρασία μας)= *Anadol*, *Anadolu*, δῶρο= *anafor*, κλειδί (ἀνοιχτήρι)= *anahtar*, ἀνάλυσις= *analiz*, ἀναλγησία= *analjeji*, ἀναλογία= *analoji*, ἀνι(κα)νότ(ης)= *anapet*, ἀναρχία= *anarsi*, ἀναρθρία= *anartri*, ἄνισον τὸ κοινόν, (γλυκ)άνισον= *anason*, ἀνατομία= *anatomi*, ἀνεμώνη= *anemon*, ἀναίσθησία= *anestezi*, ἀνεύρυσμα= *anepnizma*, ἀγγαρεία= *angarya*, ἀνυδρίτις= *anidrit*, (Φ)οῖνιξ= *anka*, ἀγκυρα= *Ankara*, ἀγκύλω(σις)= *ankiloz*, ἀνωφελ(ής)= *anofel*, ἀνωμαλία= *anomali*, ἀνώνυμ(ος)= *anonim*, ἄνοδος= *anot*, ἐγκέφαλ(ος)= *ansefal*, ἐγκυκλοπαίδεια= *ansiklopedi*, ᾽Αντιόχεια= *Antakya*, ᾽Αττάλεια= *Antalya*, ἐντερίτις= *anterit*, ἀντιβιοτικόν= *antibiyotik*, ἀντιδημοκρατικ(ός)= *antidemokratik*, ἀντικυκλῶν= *antikiklon*, ἀντινομία= *antinomi*, ἀντιπάθεια= *antipati*, ἀντιπυρίνη= *antipirin*, ἀντίποδ(ες)= *antiprot*, ἀντισηψία= *antisepsi*, ἀντίθεσις= *antitez*, ἀντιτοξίνη= *antitoksin*, ἀνθολογία= *antoloji*, ἀνθρακίτης= *antrazit*, ἀνθρωποειδ(ής)= *antropoid*, ἀνθρωπολογία= *antropoloji*, ἀνθρωπόμορφος= *antropomorf*, ἀορτή= *aort*, ἀρπά(ζω)= *apar(mak)*, ἀποκριά= *apokorya*, ἀποθήκη= *aprotek*, ἀπόθεμα= *apotem*, ἀπτερυξ= *arteriks*, ἄρμα= *araba*, ἔρευνα= *arama*, [περιέργως τὸ] πυκνό-μετρο [τὸ λένε] *areo-metr*, ἀργόν= *argon*, ἀργοναύτ(ης)= *argonot*, (καθ)αρ(ός)= *ari*, ἀριστοκράτ(ης)= *aristokrat*, ἀριθμητικ(ή)= *arimetik*, εὐρύς= *ariz*, αὐλαξ= *ark*, ράχις= *arka*, ἀρχέγονος= *arkegon*, ἀρχαιολόγος= *arkeolog*, ἀρχαιοπτερυξ= *arkeopteriks*, ἁρμονία= *armoni*, ἁρμός= *armoz*, ἄρσενικόν= *arsenik*, ἀρχιεπίσκοπ(ος)= *arsibisop*, ἀρχεῖον= *arşin*, ὄσον= *asa*, σοφός= *asaf*, ἡσυχία= *asayis*, ἀσύγχρονος= *asenkron*, ἀσηψία= *asepsi*, σεμ(νός)= *asim*, ἀσύμπτωτος= *asimptot*, συμφο(ρὰ)= *asip*, ὄξυ= *asit*, ἔσω-τερ(ικὸν ὑπένδυμα)= *astar*, ἀστέρι= *aster*, ἄσθμα= *astima*.

[Βαρυέμαι ειλικρινά νά ἐξηγῶ τὰ πολὺ «ἐμφανῆ», καὶ μόνο γιὰ τὰ δυσκόλως κατανοητὰ θὰ παρεμβάλλω ἐξηγήσεις ἀπὸ δῶ καὶ πέρα]: astrolatri, astrolog, astronom, ἔδ(εσ)μα= as, ataraksia, atlas, atlet, atmosfer, atropin, Εὐρώπη= Anrupa, ἀγίασμα= ayazma, ἄλως= ay-la, Ἅγιον ὄρος= Aynaroz, (χ)ωρι(στός)= ayri, ἔδρα= ayrit, ἀζωικός= azoik, μαγ(εὺ)ω= bağ-(mak), μέλ(ι)= bal, πουλάδα= balada, φλέγμ(α)= balgam, φάλαινα= balina, βαλλίστρα= balista, βάρος= bar, φράγ(μα)= baraj, βάρβαρος= barbar, βαρύσφαιρα= barisfer, barograf, barometre, baroskop, πυρίτ(ις)= barut, βάκιλλος= basil, πίεση= baski, βραδύτ(ης)= baraet, β(ρ)αδύ(ς)= bati, πώχευ(ση)= batki, βιαστι(κός)= becit, φύλαξ= bekci, βόλος= bilya, βιογραφία = biyografi, biyojeografi, biyolog = πύργ-ος = bürg, buz = πάγ-ος.

Τὸ μ ἔγινε μ(π) καὶ τὸ γ τρέπεται σὲ γ(ι), γι' αὐτὸ ἡ μαγεία εἶναι στὰ δῆθεν τουρκικὰ μπουγιού (= büyü). Τὸ ἴδιο παρατηροῦμε στὴν λ. μέγ-ας, τουρκ. μπουγιού-κ (= büyük). Τί συμβαίνει στὴν δῆθεν τουρκ. λ. τζαναβάρ; Τοῦτη σημαίνει καὶ προέρχεται ἀπὸ κακοποίηση τῆς ἑλλ. λ. ἀνήμερ-ον (θηρίον). Ἴδου οἱ ἀντιστοιχίες:

Α Ν Η Μ Ε Ρ Ο Ν
Ç Α Ν Α Β Α Ρ . .

Παρατηρῶ: α) ἡ ἑλληνικὴ ψιλὴ (') ὑποστασιοποιεῖται σὲ δασύτητα ('), ποὺ ἐκδηλώνεται ὡς Ç (= τζ), β) τὸ ἑλληνικὸ Α παραμένει στὴν θέση του, γ) τὸ ἑλληνικὸ Ν παραμένει στὴν θέση του, δ) τὸ ἰων. Η τρέπεται σὲ δωρ. Α ἐπηρεαζόμενο ἀπὸ τὸ προηγούμενο Α, δ) τὸ ἑλλ. Μ γίνεται Β (πρβλ. ὅτι συχνὰ τὸ ἑλλ. Μ γίνεται ὄχι μόνον Β= Ν ἀλλὰ καὶ μπ= β π.χ. στὴ λ. μαγεία büyü, μέγας büyük κ.τ.λ.), ε) τὸ ἑλλ. Ε γίνεται, ὅπως καὶ τὸ Η, ἄλφα, λόγῳ ἐπηρεασμοῦ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἄλφα (= ὅλα τα φωνήεντα γίνονται ἄλφα!), στ) τὸ ἑλλ. Ρ παραμένει στὴν θέση του καὶ ζ) ἡ ἑλληνικὴ κατάληξις -ον (= ὄν, αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶναι) πετιέται. Μὲ σκύλευση λοιπὸν τῆς ἑλλ. λ. ἀνήμερον (ἀνήμερο, ἀνήμερ, ἀνημέρ, ἀναμέρ, ἀναμάρ, ἀναβάρ, ἀναβάρ, τζαναβάρ...) ἔχουμε ἄλλη μιὰ τουρκικὴ λέξι!

Πετώντας τὸ -θρον ἀπὸ τὸ ἑλλ. σάρω(θρον) οἱ Τοῦρκοι ἀποκτοῦν τὸ τζαροῦ (= çaru). Μὲ κακοποίηση ἡ ἑλλ. λ. ἔπαρση (ἔπαρης, ἔπαρητ, ἐπαρήτ, ἐπαρύτ, ἐπερύτ, ἐπερύτ) γίνεται τζε(μ)περ(ο)ῦτ (= ceberut), ὁ δῆλος= celi, τὰ ζώπυρα= cemre, ὁ ἀνάποδος= τζαναμπέτ-ης (= çenabet), ὁ κύ(λι)νδρ-ος= cendere, τζεντερé, πρβλ. τέντζερης, τὸ τέσσερα= cihar, ἡ δέλτ-ος= cilt, ἡ γυμναστικὴ= cimnastik.

Ἄς συνεχίσουμε: cins (τζίνς)= γένος, çirit (τζιρίτ)= δόρυ, πρβλ. δόρατ-ος, cizvit (τζιζ-βίτ)= ὁ ... Ἴησουίτ-ης-. [Σὲ σύγκριση μὲ τὸν ἑλληνικὸ τύπο παρατηρήστε:

Ἑλλ.	'	Ι	Η	Σ	Ο	Υ	Ι	Τ	Η	Σ
Τουρκ.	Ç	İ	.	Z	.	V	İ	T	.	.
Θέσεις	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Βλέπετε ὅτι: ἡ ψιλὴ (') γίνεται Ç (= τζ), τὸ ἑλλ. Ι παραμένει ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸ ἑλλ. Η, ποὺ χάνεται. Τὸ ἑλλ. Σ εἶτε μεταβάλλεται σὲ μαλακὸ Ζ (στοῦ μέσον τῆς λέξεως) εἶτε χάνεται ἐντελῶς (στοῦ τέλος τῆς λέξεως). Τὸ ἑλλ. Ο ἀποβάλλεται ἐνῶ τὸ Υ-ψιλόν- μας γίνεται V (= β). Τὸ ἑλλ. Τ δὲν τὸ πειράζου. Δέστε ὀφθαλμοφανῆ κακοποίηση! Μιὰ ἑλληνικὴ λέξις 10 φθογογραμμάτων καταντᾷ ἐξαγράμματη καὶ δισύλλαβη, ἐνῶ ἔχει στὰ ἑλληνικὰ 5 συλλαβές].

Ζωγραφιά! Çoğrafya καταντᾷ ἡ Γεωγραφία μας (τζογραφία). Τὸ συμπόσιον γίνεται τζουμ-μπιούς, cümhüs [Παρατηρήστε:

Ἑλλ.	Σ	Υ	Μ	Π	Ο	Σ	Ι	Ο	Ν
Τουρκ.	Ç	U	M	B	U	S	.	.	.
Θέσεις	1	2	3	4	5	6	7	8	9

Στὴν λ. σια(γών)ν χάθηκε ὀλόκληρη συλλαβὴ (-γώ-) καὶ ἔγινε çene (τσενέ). Ὅμως σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἄλλη ἦταν ἡ λέξις ποὺ κακοποιήθηκε καὶ ἄλλη ἡ ἀντιστοιχία στὴν σημασία ποὺ τῆς ἀπέδωσαν· π.χ. ἡ λ. τσιφούτ-ης çifit (τσουφούτ)= ὁ ἐβραῖος, ἀλλὰ τοῦτο

τὸ τσουφουτ προέρχεται ἀπὸ τὸ «γύφτος» ἢ Αἰγύπτιος πρβλ. καὶ μπράικος (= ἐβραϊκός), δηλαδή τὸ ἀντίστροφο πὺν ἰσχύει σὲ μᾶς γιὰ τὸν γύφτο, ἄγγλ. gipsy ὁ egyptian, ὁ Αἰγύπτιος. (Λεπτομέρεστερη ἀνάλυση τοῦ θέματος αὐτοῦ, δηλ. γλωσσικὴ ταύτιση γύφτων καὶ ἐβραίων σ' ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, εἰκόμασα σὲ εἰδικὴ μονογραφία, πὺν ἔν καιρῷ θὰ δημοσιευθῇ).

Τὸ τουρκ. dad= δόσις, δῶρον... προέρχεται σαφῶς ἀπ' τὸ δικό μας δίδ-ω. Κυττάξτε καὶ στὴν ἑλλ. λ. δακτυλο-γράφος, ὅτι, ἀφοῦ πετάξαν τὸ -γράφος τὴν κἀναν «τουρκικῆ» = daktilo... καὶ daktiloskori = σήμανσις (δηλαδή δακτυλοσκοπία!). Πῆραν τὴν ἑλλ. λ. κλάδος, πέταξαν τὸ -ος, ἔμεινε κλάδ, πέταξαν τὸ κ-, ἔμεινε λάδ, τοῦτο, ἀφοῦ τὸ ἀντέστρεψαν φκιᾶξαν τὴν «τουρκικῆ» λέξι γιὰ τὸν κ-λάδ-ο = dal (ντάλ). Πῆραν τὴν ἑλλ. λ. δῶμα, πέταξαν τὸ -α, ἔγινε τουρκ. dam. Τὸ δαμασκηγὸν ὕφασμα= damasko. Τὸ κτύπημα εἶναι τουρκ. darp (ντάρπ, ἀπὸ τὸ ἑλλ. δαρμός). Ἡ δάφνη= defne. Ἡ διφθέρα= defter. Τὸ τέχνασμα= dek, τὸ δεκάγραμμον dekaqram, dekalitre (= δεκάλιτρον), τὸ δεκάμετρον= dekametre... Ἀφοῦ πέταξαν τὸ «ρ» ὁ τρελλὸς ἔγινε deli (ντελί). Δὲς καὶ Δ ποταμοῦ, τουρκ. delta. Τὸ αἴμα, τουρκ. dem. Φανερό ὅτι πετάχτηκεν ἢ κατάληξη καὶ ἢ δασύτητα κατάντησε d. Ποιὸς δὲν καταλαβαίνει τὴ «τουρκ.» λ. demagog καὶ demagoji; Παρατηρήστε «τρόπους» ἐκτουρκισμοῦ ἑλληνικῶν λέξεων: π.χ. ἡ ἑλλ. λ. δέσμη (δεσμίδ-) ἢ δέμα (δέματ-), τουρκικά: demet. Συνεχίζω: demografi, demokrası, demokrat, demokratik. Δέστε στὴν λ. δοκιμὴ πὺν τὸ ἑλλ. K τὸ ἴκαναν N! τουρκ. deneme. Συνεχίζω: deontoloji, deri = δέρας, δέρμα, καὶ derk= ἀντίληψις, νόησις, πρβλ. ὄξυ-δέρκεια.

Ἡ ἐπίσκοπος= despot, δεσπότης. Ἡ δράκος= den (ἀπὸ τὸ διάβ-ολος). Ἡ διδακτικ-ός: didaktik, διφθερίτις= difteri, δίφθογγ-ος= diftong, dil= διάλ-εκτος, γλῶσσα, dilem= δίλημμα, δυναμικῆ= dynamik, δίπλωμα= diploma (τοῦτο τὸ ἄφησαν ὡς ἔχει), διπλωματία= diplomasi, diplomat, diplomatik... Κυττάξτε τὸ ἑλλ. τρίκρανον (άλωνι): Πέταξαν τὴν κατάληξη -ον, ἔμεινε *τρίκραν. Πέταξαν τὸ K, ἔμεινε *τρίραν, ὕστερα *τίραν, *δίραν, σήμερα: direm. Ἡ δίσκος= disk. Τὸ δόντι (ὀ-δούς), τουρκ. diş (ντίσι). Ἡ διθύραμβος= ditiramp, ὁ διαβήτης= diyabeti, τὸ διάφραγμα= diyafıram, διάγραμμα= diyagram, διάκλασις= diyaklaz, ὁ διάκος= diyakoz, διαλεκτικῆ= diyalektik, διαλληλία= dialel, διάλυσις= dializ, διάλογος= diyalog, διὰ πασῶν= diyarazon, διάστασις= diastaz, διάτομα= diyatom, διάλεκ(τος)= diyalek, διέσις= diyez, διοπτρία= diyoptri, διορίτης= diyorit, δυσεντερία= dizanteri, τάξη= dizi, δόγμα= dogma, (δι)δάκτωρ= doktor, δόλος= dolan, dolap, δολιχοκέφαλος= dolikosefal, δόσις= doz, δραχμὴ= drahmi, δράμα= dram, δέησις(ις)= duas, τὸ (γαμηλίον) δῶρον= düğü, ἡ δυσ(τυ)χία= düşkü (ντιουσκιού), ὁ ἐχθρὸς= düşman (δυσμεν-ής).

Νὰ συνεχίσουμε: ὄφρυς= esbru, ἡθος= eda, ἀδελ(φός)= ede, ὁ κύριος= efendi πρβλ. αὐθέτη-ς, ὄπλιτ-αι= efrat. Ἄς δοῦμε κι ἐδῶ, κάποιες ἀντιστοιχίες:

ἑλλ.	Ο	Π	Λ	Ι	Τ	Α	Ι
τουρκ.	E	F	R	A	T	.	.
θέσεις	1	2	3	4	5	6	7

Πέταξαν τὴν κατάληξη -αι, κἀναν τὸ Π= F, τὸ Λ= R, ἄφησαν τὸ T= T. Γιὰ τὰ «φωνήεντα» μὴν τὸ ψάχνετε. Ἡ φωνηεντικὴ «ἀρμονία» τῆς τουρκικῆς εἶναι συχνὰ φωνηεντικὴ διαστρέβλωσις.

Δέστε καὶ efrenci= ἀφροδισιακός, εὐρωπαϊκός (= περίεργη ταύτισις!).

ἑλλ.	Α	Φ	Ρ	Ο	Δ	Ι	Σ	Ι	Α	Κ	Ο	Σ
τουρκ.	E	F	R	E	N	.	C	I

Τὸ Αἰγαῖον= Ege, ἀλλὰ ege στὰ τουρκικὰ σημαίνει κατὰ τὸ λεξικὸν καὶ κηδεμών. Τούτῃ ἢ λ. ege. σίγουρα εἶναι δευτεροβάθμια κακοποιήσις τῆς ὡσαύτως ψευδοτουρκικῆς λ. e-gemen= κυρίαρχος πὺν ἐκλάπη ἀπὸ τὴν δική μας ἡγεμών. Κυττάξτε τὴν κακοποιήσις ἐδῶ.

ἑλλ.	Η	Γ	Ε	Μ	Ω	Ν
τουρκ.	E	G	E	M	E	N

Συνεχίζω: ἔκζεμα= egzama, πυραμίδες= eham. Δείχνω πίνακα:

	Π	Υ	΄	Ρ	Α	Μ	Ι	Σ
τουρκ.	.	Ε	Η	Ρ	Α	Μ	.	.
θέσεις	1	2	3	4	5	6	7	8

Ψάξτε καλά ἓνα παράδειγμα: Ejder ἢ ejderha εἶναι στὰ τουρκικὰ ὁ δράκων. "Ὁμως τὸ λεξικὸ (σελ. 198) σημειώνει «τέρας μυθολογικόν, ἀντίστοιχον τῆς "Υδρας»... Συνεπῶς, ἔχουμε θηλυκὸ γένος (δράκ-α) κι ἐκεῖ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε τὸ κακοποιηθὲν τουρκ. ejderh-a. Ὅποτε τί παρατηροῦμε; Πῆραν οἱ Τοῦρκοι τῆς ἀνατολῆς, ἄγνωστο πότε, τὸν θηλ. τύπο τῆς ἑλλ. λ. δ'ράκος ποῦ εἶναι: δ'ράκ-α, δράκα, μὲ ἀναγραμματισμὸ ρα=αρ ἔγινε δάρκα, δάρχα, δέρχα καὶ τέλος μὲ πρόσθεση τοῦ σοῦφιξ ε- (ποῦ βάζουν συχνὰ οἱ τοῦρκοι στὴν ἀρχὴ τῶν λέξεων, πρβλ. τέλ-ος= cel, γίνεται ὁμως ecel= θάνατος κ.λπ.), ἔχουμε κι ἐδῶ ε-δέρχα, εἰδέρχα, ἢ δράκα. Προφανῶς ὁμως εἶναι καὶ ἡ λ. ὕδρα, ποῦ κακοποιηθεῖσα ἔδωσε τὴν τ.λ. ejderha. Ἐξηγῶ: "Υδ'ρα, "ydr'a, jyd'rha, jedrha, ejd-rha, τέλος ejderha κι ἀπὸ 'δῶ μὲ συγκοπὴ ejder, ρίζα ὕδρ-.

Ἄ ἑλάχ(ιστος), ἀφοῦ πέταξαν τὸ -ιστος, ἔγινε ἐλάχ, ἐλάκ μὲ ἀναγραμματισμὸ λ/κ σή-μερα τουρκ. ekal (ἐκάλλ), ἐκλεκτικισμὸς= eklektizm, ἠχολαλία= ekolali, οἰκολογία= ekoloji, οἰκονομία= ekonomi, ἠχοπραξία= ekorpraksi, ἐκκεντρικὸς= eksantrik, ἄξων= ekxen, ἐξαιρετικὸς = ekstra. Δείχνω κακοποίηση:

ἑλλ. λ.	Ἐ	Ξ	Α	Ι	Ρ	Ε	Τ	Ι	Κ	Ο	Σ
	Ἐ	Ξ	Α	Ι	Ρ	Ε	Τ	Ι	Κ	Ο	. πετοῦν τὸ Σ
	Ἐ	Ξ	Α	Ι	Ρ	Ε	Τ	Ι	Κ	. . πετοῦν τὸ Ο	
	Ἐ	Ξ	Α	Ι	Ρ	Ε	Τ	Ι	. . . πετοῦν τὸ Κ		
	Ἐ	Ξ	Α	Ι	Ρ	Ε	Τ πετοῦν τὸ Ι			
	Ἐ	Ξ	Α	Ι	Ρ	. Τ πετοῦν τὸ Ε				
	Ἐ	Ξ	Α	. Ρ	. Τ πετοῦν τὸ Ι					
	Ἐ	Κ	Σ	Α	. Ρ	. Τ τρέπουν τὸ Ξ σὲ ΚΣ				
	Ἐ	Κ	Σ	Ρ	. Α	. Τ ἀντιστρ. τὸ ΑΡ = ΡΑ				
	Ἐ	Κ	Σ	Ρ	. Τ	. Α ἀντιστρ. τὸ ΑΤ = ΤΑ				
	Ἐ	Κ	Σ	Τ	. Ρ	. Α ἀντιστρ. τὸ ΡΤ = ΤΡ				
	. Ε	Κ	Σ	Τ	. Ρ	. Α πετοῦν τὴν ψιλὴ				
	. Ε	Κ	Σ	Τ	. Ρ	. Α λατινίζουν				
Θέσεις	1	2	3	4	5	6	7	8 (= τ' ἄλλα τὰ πετᾶνε).		

Συνεχίζω: ὄξινος, ξινὸς= ekxi, (παρεῖ)-σακτός= ekti, ἐλαστικότης= elastikiyet, ἠλεκτρικ-ὸν= elektrik, ἀλγείν-ός= elim (ἀπὸ αλγίν-, αλιν, αλιμ, elim), ἄλφα= elif, ἔλλειψις= elips, μῆλον= elma ἀπὸ μῆλο, μέλο, μέλα, ἔμλα, ἔλμα. Ὁ ἀδάμας (δ=λ), ἀλάμας, ἄλμας, σή-μερα τὸ διαμάντι τουρκ. elmas. Τὸ (τεκ)μήριον= emare. Ἐμβρυολογία= embriyoloji, em-riyom, ἀμιλλα= emel, αἰμορραγία= emoraji, δὲς καὶ ἐμ(πορεύμα)τα= emtaa, emtea ἢ emtia:

	δ	ε	ς	κ	α	ι	ν	ο	ς
τουρκ.	Ε	Ν	. Δ	Ε	Ρ	. Ι	Κ	Ο	Ν

τὸ ἐνδότερον (= ὁ γυναικωνίτης ὅπου τὸ χαρέμι) καὶ ἀνησ(υχία)= endis, ἐνέργεια= enerji, ἀνί(κανος)= enez, (θ)εσπέσι(ος)= enfes, ἐνδελείχεια= entelekya, ἠώκαιν(ος)= eogen, eosen, ἐπιχείρημα= epikerem, ἐπιστημολογία= epistemoloji, ἐπιθήλιον= epitelyum, (ἀν)ήρ= er, πρβλ. λατ. vir, ἔργιον= erg, ὄργανον= organun, ἐριστικὴ= eristik, (ἐν)έργ(εια)= erk, ἠρωϊ-νη= eroin, ἔρωξ (ὅπως τ' ἀκοῦτε) eros, αἴσ(θησις)= es (σκέττο!), ἴσος= esit, αἰθὴρ= eter, αἰ-θυλένιον= etilen, ἐτυμολογία= etimoloji (=ἐτυμολογήστε την!), ἐτιολογία (= αἰτιολογήστε την!), etnoğrafya, etnoloji..., evdemonizm, evlek (αὐλάξ), ἔγγραφα= evrak (βάλτε γγ=φ)* ἔ-φραγα, νάτο τὸ "evrak" τό... τουρκικὸ τους! egraf, efrag, evrag, evrak, ἔτσι. Τὸ εὐρώ-πιον= evroiyum.

Τὸ φαγοκύτ(ταρον)= fagosit, παγ-ίς= fak, χρῶμα= fam (ὅπου πέταξαν τὸ -α, φ=χ, πέτα-

ξαν τὸ ρ), fantasma, fantaziye, fanus= φανός, far= φάρος, faris= ὁ (ἔ)μπειρος. Τὸ κεφάλαιον, κεφάλ, φεκάλ, φεσάλ, τελικά: fasil, φασίολος= fasulye, Φαέθων= Fayton, φάσις= faz, ἄσ-φάλεια= felah, φιλοσοφία= felsefe, fener= φανάρι, φαινόμενον= fenomen, φιλόσοφος= feylesof, φοῦρνος (πύρινος) τουρκ. firin, φυτὸν= fidan, βίκος= fiğ, ἐλέφας → ἐλέφ → λέφ → φέλ, τουρκ. fil, filarmonik, filiz= βλασ(τός), filoksera, filolog, filozof, firfiri= ὁ πορφυροῦς, πῦρ+φέρων, fizik, fizyoloji, fizyonomi, flebit, flegmon, flurya= χλωρίδα, fobya= φοβία, fok= φώκη, fol= φῶλι (αὐγὸ), fonetik, fonograf, fonojeni, fonoloji, forma (μόρφα, μορφή), fosfor, fotoğraf, fotojenik, fotokopi, fotometr, fotometri, fotosfer... (πολύ ἐνδιαφέρον τοῦτο τὸ συνθετικὸ φωτο- τῆς... τουρκικῆς! ὅπως τὸ -log, τὸ aero-, τὸ elektr- κ.λπ. κ.λπ.), frenoloji, füğ= φυγή.

Nà συνεχίσουμε; gamet= γαμέτης, gangren= γάγγραινα, gargara, gelis= ἔλευσ-ις, gen= ὄνος, gene= ἐκ νέ(ου), gene-l= γενι-κός, genetik, geoit= γεωειδ-ής, geometri, germi= θερμότης, glikojen= γλυκογόνον, gōnye= γωνία, grafik, grafit, grafoloji, grafometre, gram= γράμμα, gramer, gramofon, granit, granülit, guguk= κουκκος, gül-me= γέλ-ως, hafta= ἑβδομάς (ἄπ' τὸ ἑπτά), hale= ἄλως, halter= ἄλτήρ, harabe= ἐρείπι-ον, harik= πυρκ(αῖά), harmoni, harta, hasar= ἀπώλεια (χασούρα), hava= ἀήρ, πρβλ. αὔ(ρ)α, hedonizm= ἡδονισμ-ός, hegemonya, hektar= ἐκτάρ-ιον, hektogram, hektolitre, hektometre= 100..., helikoi= ἑλικοειδ-ής, helikon, helikopter, helyosta= ἡλιοστά-της, helyoterapi, hematit= αἱματίτης, hemoglobin, heterogen= ἑτερογεν-ής, heteropati= ἑτεροπάθει-α, Hirstiyan, hidrofili= ὑδρόφιλ-ος, hidrografi, hidrojen, hidroksil, hidroksit, hidrolik= ὑδραυλικ-ή, -ός, hidroliz, hidroloji, hidrometre, hidrometri, hidrosfer, hidroskopi, hidrostatik, hidroterapi, higrometre, higroskop..., hillozoizm, hiperbol= ὑπερβολή, hiperbolik, -oit, hiper-metrop= ὑπερμέτρῳ, hipnotizm, hipnoz, hipodrom, hipostaz= ὑπόστασ-ις, hipotenüs= ὑποτείνουσα, hipotez= ὑπόθεσ-ις... histerezis, histeri= ὑστερία, hiyerarşi= ἱεραρχί-α, hiye-roglif, holosen= ὀλόκαιν-ος, homogen= ὁμογεν-ής, homolog= ὁμολογ-ος, homoteti= ὁμοιοθεσί-α, hora= χορός, horda= ὄρδη, horhor= γάργαρα-ος, hormon= ὀρμόν-η, hoyrat= ἀγροϊκος (χωριάτ-ης), huni= χωνί-ον, hunnak= κυνάγχ-η, hur= (ἄ)γάπ(η), huri= οὔρι (αἰ ὠραι-αι κόραι τοῦ παραδείσου...), hut= (ἰ)χθύς), huzme= δέσμη (χ=δ!) κτλ.

Συνεχίζω: iklim= κλίμα, iskara= ἐσχάρα, ispasmoz= σπασμός, istakoz= ἀστακός, istavroz= σταυρός, iane= ἔ(ρ)ανος, iblis= (διά)βολος, idealist, identik= αὐθεντικ-ός, ideoloji, idil= εἰδύλλ-ιον, idiopati, iksir= (ἐλ)ιξήρ(ιον), illet= ἐλάττ(ωμα), im= (νό)ημ(α), imbik= ἄμβυξ, incil, inτζιλ= (εὐ)αγγέλ(ιον), inek= (γ)υναϊκ(α) ἐκδοτος, innin= ἀνίκαν-ος, inorganik= ἀνόργανος, insiyak= ἔνστικ(τον), intiba= ἐντύπω(σις), ipnotizma, ipodrom, ipotek, ipotetik, iri= (γ)υρί(νος), iris= ἶρις, isfenç= σπόγγ-ος, isfendan= σφένδα(μ)νός, isfenks= σφίγξ, iskelet= σκελετ-ός, iskolastik, iskorpit= σκορπιός, isobar= ἰσοβαρ-ής, isohips= ἰσοϋψής, isotherm= ἰσόθερμ-ος, isotop, ispati= σπαθί, ispinoz= σπίνος, istadya= στάδια, istakoz, istalaktit, istalya, istatistik, istavrit, istenografi, istereoskop, istereotipi, istiridye= στρεΐδι, istrongilos, iskal= (δ)υσκολ(ία), itiraz= ἀντίρρησης(ις), itis= ὄθησ(ις), iyon= ἰόν, izomeri= ἰσομέρεια, jeolog, -loji, jinekolog, -loji, kaat= χά(ρ)τ-ης, kafa= κεφα(λή)...

Δὲν ὑπάρχει παρὸν καὶ μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνδὲν ξέρη τὸ παρελθόν της. Ὁ «Δαυλός» ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνασύρη κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς λησμονιᾶς καὶ νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ. Ἀξίζει καὶ εἶναι συμφέρον τοῦ καθενός, Ἕλληνας ἢ μὴ, νὰ συμπαρασταῖ στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Α. ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ

Οί μιγάδες

[Τό διήγημα πού ακολουθεῖ, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς διηγημάτων «Ἡ ἀέναη σύγκρουση». Πέντε διηγήματα τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἔχουν δημοσιευθεῖ στὸν «Δαυλὸ» (τὰ τεύχη 54, 79, 88, 107 καὶ 119). Ὑπάρχει μία σύνδεση μεταξύ τῶν διηγημάτων αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται καὶ ἡ αὐτοτέλειά τους. Κάθε τυχὸν ὁμοιότητα μὲ πρόσωπα ἢ λαοὺς εἶναι συμπτωματικῆ].

Μεγάλωνε στὸν οἰκισμὸ ἡ πρώτη γενεὰ τῶν μιγάδων, ὅταν οἱ εἰσβολεῖς δέχτηκαν τὸ πλήγμα τῆς καταστροφῆς τοῦ ἀστροσκάφους καὶ τῆς ἀστρολέμβου τους.

Τὰ ἴχνη πού φανέρωναν, πῶς στὸν πλανήτη προϋπήρξε ἀνώτερος πολιτισμὸς καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ ὑπολογιστῆ νὰ ἐξηγήσει τὴ δομὴ του, τὴν ἔκτασή του καὶ τὰ ἀκριβῆ αἷτια καταστροφῆς του, εἶχαν ἐπιβάλλει γιὰ λόγους ἀσφαλείας τὴν παραμονὴ τοῦ ἀστροσκάφους στὸν ἀκατοίκητο φυσικὸ δορυφόρο. Δυὸ ζεῦγη μελῶν τῆς ἀποστολῆς, πού ἐναλλάσσοντο κάθε ἕξη μῆνες, παρέμεναν πάντα σ' αὐτὸ γιὰ τὴ λειτουργία τῶν ὀργάνων του, τὴν ἐπεξεργασία πληροφοριῶν καὶ τὴν παρατήρηση τοῦ γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη Διαστήματος. Κατὰ τραγικὴ σύμπτωση ἡ πτώση τοῦ τεράστιου ἀερολίθου, πού ἐπέφερε τὴν καταστροφὴ, συνέβη, ὅταν δίπλα στὸ ἀστροσκάφος ἦταν προσεδαφισμένη ἡ ἀστρολέμβος γιὰ τὴν ἀλλαγὴ πληρωμάτων.

Ἡ ἀπώλεια τῶν δύο σκαφῶν, πού ἦταν ἀκαριαία καὶ ἔγινε ἀμέσως ἀντιληπτὴ στὸν οἰκισμὸ ἀπὸ σύστημα τηλεοπτικῆς παρακολούθησως, εἶχε ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τοὺς εἰσβολεῖς. Μαζὶ μὲ αὐτὰ καὶ τὰ τέσσερα ζευγάρια τῶν συντρόφων τους ἔχασαν ὅλα τὰ ὄργανα ὑψηλῆς τεχνολογίας καὶ τὸν μεγάλο ὑπολογιστῆ, πού στὰ δισεκατομμύρια τῶν κυψελῶν του ὑπῆρχαν ὄλες οἱ γνώσεις τοῦ πολιτισμοῦ τους.

Τώρα ἡ μικρὴ ὁμάδα τῶν εἰσβολέων, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἦσαν οἱ μόνοι ἐπιζῶντες τοῦ κόσμου τους, τέσσερα ὀλόκληρα παρὰ κ μακρὰ ἀπὸ αὐτόν, ἔπρεπε νὰ ἐπιβιώσει καὶ νὰ φέρει εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴ τῆς καθλωμένη στὴν περιοχὴ τοῦ οἰ-

κισμοῦ πού ἐγκατέστησε πάνω στὸν ξένο πλανήτη. Ἡ ἀπώλεια τῆς ἀστρολέμβου τῆς στεροῦσε τὴ δυνατότητα μετακινήσεων στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη. Τὰ τερματικά τοῦ ὑπολογιστῆ καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων, πού εἶχε προλάβει νὰ ἐγκαταστήσει στὸν οἰκισμὸ, κατέστησαν ἀχρηστα, ἀφοῦ οἱ κύριες συσκευὲς κατεστράφησαν μαζὶ μὲ τὸ ἀστροσκάφος καὶ οἱ συσσωρευτὲς ἐνεργείας, πού ἡ φόρτισή τους γινόταν ἀπὸ τὴν ἀστρολέμβο, σὲ λίγο θὰ ἀχρηστεύοντο καὶ αὐτοί.

Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τῶν εἰσβολέων, τὴν κυριαρχία στὸν πλανήτη καὶ τὴν διαιώνιση σ' αὐτόν τῆς ὑπάρξεως τοῦ κόσμου τους, γινόταν τώρα ἀπίερωσ δυσκολότερος. Ἦσαν ὅμως προετοιμασμένοι καὶ ἐκπαιδευμένοι νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε περίσταση. Τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου τους σὲ χρόνον ἀπώτερον καὶ ἄγνωστο θὰ ἀνελάμβαναν οἱ ἀπόγονοί τους· καὶ ἀπόγονοι τῆς ὁμάδας Σωτηρίας Ἰσχυρῶν Ὀργανωμένων Νοῶν θὰ ἦσαν οἱ μιγάδες τους. Μιγάδες, πού τὴ δημιουργία τους ἐπέτρεψε ἡ ὁμοιότητα στὴ μορφή καὶ τὴ σωματικὴ διάπλαση τῶν μελῶν τῆς ἀποστολῆς μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ πλανήτη, μιὰ καὶ κάθε προσπάθεια γεννήσεως γνησίων ἀπογόνων τους ὑπῆρξε ἀκαρπῆ.

Τὴν τεκνοποίησι μεταξὺ τῶν εἰσβολέων καθιστοῦσε ἀδύνατη ἡ μερικὴ ἀτονία πού παρουσιάστηκε στὰ γενετικά τους χρωμοσώματα, λόγω τῆς μακροχρόνιας ψύξεως στὴν ὁποία εἶχαν ὑποβληθεῖ ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Γαλαξιακῆς περιπλανήσεώς τους. Ἡ μορφὴ τῆς ἀτονίας, πού ἀπέκλειε τὴ σύλληψη ὅταν τὰ δύο μέλη τοῦ ζεύγους παρουσίαζαν τὰ συμπτώματά της, δὲν ἀποτελοῦσε ἐμπόδιο γιὰ τεκνοποίησι ὅταν ὑπῆρχε μόνο στὸ ἓνα μέλος τοῦ ζευγαριοῦ.

• • •

Εἶχαν περάσει πολλὲς χιλιετίες ἀπὸ τὴ μεγάλη καταστροφὴ τοῦ πλανήτη, ὅταν ἐφθασαν σ' αὐτόν οἱ εἰσβολεῖς καὶ ἐγκατέστησαν τὸν οἰκισμὸ τους. Οἱ κάτοικοί του,

ἀπόγονοι τῶν λίγων διασωθέντων σὲ ὄρεινές περιοχές, εἶχαν πληθύνει καὶ ξαναδημιουργοῦσαν ἄλλοῦ πρωτόγονες κοινωνίες καὶ ἄλλοῦ νέοι, τοπικούς πολιτισμούς.

Ἡ ἐπὶ πολλὰς γενεὲς ἔλλειψη ἐπικοινωνίας εἶχε ὡς συνέπεια νὰ ξεχαστεῖ ὁ οἰκουμενικός πολιτισμός. Θολές καὶ ἀκαθόριστες μνῆμες τοῦ μὲ τὴ μορφή παραμυθιῶν ἢ θρησκευτικῶν δοξασιῶν παρέμεναν στοὺς διάφορους λαούς. Ἰχνη, ἄλλοῦ περισσότερο καὶ ἄλλοῦ λιγότερο ἐμφανῆ, τῆς γλώσσας τοῦ ὑπῆρχαν στὰ φτωχὰ λεξιλόγια τῶν διαφόρων τοπολαλιῶν.

Διαφορετικὴ ἐξέλιξη παρουσίαζε μόνο ἡ περιοχή ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησε ὁ πολιτισμός, πρὶν πάρει τὴν οἰκουμενικὴ διάστασή του, παρὰ τὴν καταβύθιση τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματός της, στὴ θέση τοῦ ὁποίου ἀπλωνόταν τώρα ἀρχιπέλαγος μὲ νησιά τὶς κορυφές τῶν παλαιῶν βουνῶν.

Ἐδῶ μιὰ ομάδα σοφῶν, ποὺ ἐπέζησε στὴν ὑψηλότερη βουνοκορφὴ τῆς χερσονήσου κοντὰ στὸ ἀρχιπέλαγος, διετήρησε τὴ γλῶσσα καὶ τὶς γνώσεις στὴ μικρὴ καὶ ἀπομονωμένη κοινωνία της. Ἀργότερα, ὅταν οἱ συνθηκὲς ἐπέτρεψαν τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὶς γύρω ἀπὸ τὸ ὄρεινὸ καταφύγιο περιοχές καὶ διεπιστώθη πὼς οἱ ἀπόγονοι τῶν λίγων διασωθέντων ὀρεσίβιων εἶχαν περιπέσει σὲ πρωτόγονη κατάσταση, ἀπεφασίσθη ἡ κωδικοποίησις τῶν γνώσεων σὲ Μύθους. Οἱ Μῦθοι αὐτοί, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιά σχέση μὲ τὰ παραμύθια ἄλλων περιοχῶν, περιείχαν τὴν ἱστορία καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ. Ἡ κωδικοποίησίς τους, ἀλλὰ καὶ ἡ διατήρησις τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου τῆς γλώσσας, ἀνετέθη σὲ Μουσεῖο Λόγου, ποὺ ἰδρύθηκε γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ἡ ἔρμηνεία τῶν Μύθων ἦταν δυνατὴ μόνο σὲ μυημένους καὶ ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ μνήσεώς τους. Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ πλῆθος καὶ ἡ καθοδήγησίς του ἀνετέθη στὰ κατὰ τόπους Μαντεῖα. Διάφορα ἀπὸ αὐτὰ δημιουργήθηκαν σὲ κατάλληλα ἐπιλεγμένες τοποθεσίες. Ἡ παιδεία, ποὺ βασικός της σκοπὸς ἦταν ἡ ἀνάπτυξις πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ ἡ ἐξύψωσις διὰ τῶν τεχνῶν, ἀνετέθη σὲ μυημένους. Μὲ τὸ πέρασμα τῶν γε-

νῶν, καὶ ὅταν ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τὸ ἐπέτρεψε, ὀργανώθηκαν ἀποστολὲς σὲ διάφορες μακρινές περιοχές τοῦ πλανήτη. Τὶς περιπέτειες τῶν ἡρώων τῶν ἀποστολῶν αὐτῶν ὑμνοῦσαν μυημένοι ποιητές, καὶ πολλὰς φορὲς μέσα στὶς διηγήσεις τους περιέκλειαν στοιχεῖα παλαιῶν, πρὸ τῆς καταστροφῆς, συμβάντων δημιουργῶντας ἔτσι νέους Μύθους.

Οἱ αἰῶνες περνοῦσαν, πλῆθαιναν τὰ Μουσεῖα Λόγου καὶ τὰ Μαντεῖα, γνώσεις κρυμμένες σὲ Μῦθους ξεπηδοῦσαν ἀπ' αὐτούς, δημιουργῶντας ἕνα νέο πολιτισμὸν βασισμένο στὶς πνευματικὲς ἀξίες.

Στὶς γύρω ἀπὸ τὴ χερσόνησο καὶ τὸ ἀρχιπέλαγος περιοχές ἄρχισαν νὰ ἐγκαθίστανται οἱ πρῶτες ἀποικίες.

Τὰ Μουσεῖα Λόγου προβληματίζονται μὲ πληροφορίες ἀπὸ ἀποίκους ἐγκατεστημένους σὲ περιοχὴ νοτιοανατολικά τῆς Μεγαλονήσου. Φυλὴ ποὺ ζεῖ σὲ μικροοικισμοὺς τῆς περιοχῆς παρουσιάζει ἐπικίνδυνα ψυχосυνθετικὰ χαρακτηριστικά. Ἀναπτύσσεται μὲ τὴν ἐξουσιαστικὴ ἀντίληψη, πὼς ἀποτελεῖ τὸν λαὸ τῶν «ἐκλεκτῶν», ποὺ προορισμός του εἶναι ἡ κατάκτησις ὁλόκληρου τοῦ πλανήτη. Θρησκευτικοὶ ἡγέτες της, ποὺ παρουσιάζονται μὲ θεῖοι ἀπεσταλμένοι, παροτρύνουν τὴ φυλὴ αὐτὴ νὰ καταστρέψει τὸ λαὸ τῆς χερσονήσου μὲ ἐκφράσεις «...λυώνοντάς τον μὲ τοὺς λίθους τῆς σφενδόνης των...» καὶ «...πίνοντας τὸ αἷμα του ὡς οἶνον...».

Ἡ μακροζωία τῶν εἰσβολέων, σὲ σχέση μὲ τὴ διάρκεια ζωῆς τῶν μιγάδων τους καὶ τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτη, τοὺς ἐπέτρεψε νὰ διαπαιδαγωγήσουν, στὴν ἀρχή, καὶ νὰ παρακολουθήσουν, ἀργότερα, ἀρκετὲς γενεὲς μιγάδων. Στὶς τρεῖς πρῶτες ἀπὸ αὐτὲς τὸν οἰκισμό κυβέρνησαν οἱ εἰσβολεῖς. Αὐτοὶ μεγάλωναν τοὺς μιγάδες καὶ διαμόρφωναν τὸ χαρακτήρα, τὶς ἀρχὲς καὶ τὰ ἥθη τους σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, ποὺ εἶχαν προσαρμόσει στὶς συνθηκὲς ποὺ ἀντιμετώ-

πιζαν μετά τήν ἀπώλεια τῶν σκαφῶν τους.

Οἱ μιγάδες εἶχαν ἔντονα τὰ ψυχосυνθετικά χαρακτηριστικά τῶν εἰσβολέων, συλλογικότητα, ἀλληλεγγύη μεταξύ τους, προσήλωση στό δόγμα χωρίς ἀμφισβητήσεις καί φιλοσοφικές ἀναζητήσεις, πρακτικότητα μέ ὠφελμιστική πάντα διάθεση καί ἐσωστρεφή συσπείρωση ἔναντι κάθε ξένου. Στήν τέταρτη γενεά οἱ εἰσβολεῖς χώρισαν τοὺς μιγάδες σέ πατριεῖς, δημιούργησαν νέους οἰκισμούς γύρω ἀπό τὸν ἀρχικό καί ἄφησαν τή διοίκησή τους στοὺς πατριάρχες, παρακολουθώντας, ἀπό κοντά, τήν ἐξέλιξη.

Ἀργότερα, στήν ἐβδόμη γενεά τῶν μιγάδων, οἱ εἰσβολεῖς ἀπεσύρθησαν σέ ἀπρόσιτη περιοχή. Κατά καιροὺς κάποιος ἀπ' αὐτοὺς παρουσιαζόταν στοὺς οἰκισμούς καί ἄλλοτε μέ τήν ιδιότητα τοῦ θεόσταλτου ἀπεσταλμένου ἄλλοτε μέ τοῦ κριτῆ περιφέρειο στήν περιοχή, γιά νά συμβουλευεῖ, κρίνει, εὐλογεῖ ἢ ἐπιτιμᾷ τοὺς μιγάδες, τονίζοντάς τους πάντοτε ὅτι ἀποτελοῦν τὸ λαὸ τῶν ἐκλεκτῶν.

Εἶχαν περάσει ἐπτά ὀλόκληροι αἰῶνες ἀπό τήν ἄφιξη τῶν εἰσβολέων στὸν πλανήτη, ὅταν ἐξέλιπε καί ὁ τελευταῖος ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Χέμαλ.

Τὴν προέλευση καί τὸν προορισμὸ τῶν μιγάδων γνώριζε μόνο ἓνα ἐπταμελὲς ἰσόβιο μυστικὸ συμβούλιο. Τὰ πρῶτα μέλη τοῦ συμβουλίου αὐτοῦ ὄρισαν οἱ εἰσβολεῖς. Ἡ συμπλήρωση τῆς ἐπτάδας, ὅταν πέθαινε μέλος τῆς, γινόταν ἀπὸ ἐπίλεκτο μιγάδα κατόπιν ἀποφάσεως τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς.

Τὸ συμβούλιο ἦταν ἡ ἀνωτάτη ἀφανῆς ἀρχὴ τῶν μιγάδων. Ἡ ὑπαρξὴ του παρέμενε γνωστὴ μόνο σέ ἐλάχιστα ἡγετικά μέλη τῆς κοινωνίας τους.

Παραδίνοντας οἱ εἰσβολεῖς τὴν ἐξουσία στό συμβούλιο τῶν ἐπτά μιγάδων, μεταβίβασαν σ' αὐτὸ μαζί μέ τις πληροφορίες πού εἶχαν συλλέξει, πρὶν χάσουν τὰ σκάφη τους, καί τὴν ἀνησυχία τους γιά τὴν ὑπαρ-

ξη λαοῦ, πού παρουσίαζε ψυχολογικὴ δομὴ ἀντίθετη μέ τὴ δική τους. Ὁ λαὸς αὐτός, μέ βάση τοὺς ἀκατάληπτους γιά τοὺς εἰσβολεῖς Μύθους του, εἶχε ἀρχίσει νά ξαναδημιουργεῖ πολιτισμὸ, πού ἡ μορφή του θά ἀποτελοῦσε ἐμπόδιο στήν ἐπιβολὴ τῆς κυριαρχίας τους, ιδιαίτερα μετά τὴν ἀπώλεια τῆς τεχνολογικῆς τους ὑπεροχῆς.

Οἱ εἰσβολεῖς κατέστρωσαν τις γενικὲς ἀρχὲς μακροχρονίου προγράμματος, γιά νά ἐξουδετερωθοῦν οἱ κίνδυνοι πού προήρχοντο ἀπὸ τὸν λαὸ αὐτὸν καί τὸν πολιτισμὸ του. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, οἱ λεπτομέρειές του καί ἡ μελέτη ἐναλλακτικῶν λύσεων γιά κάθε νέα περίπτωση καί ἀντιξοότητα πού θά παρουσιαζόταν στό μέλλον, θά ἀποτελοῦσε ἔργο τοῦ συμβουλίου.

Ἡ βάση τοῦ προγράμματος προέβλεπε: τὴν δημιουργία «ἱερῆς ἱστορίας» μέ καταλήστευση καί κατάλληλη διαστρέβλωση τῶν Μύθων· τὴν ἐγκατάσταση μιγάδων μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ ἐπικινδύνου λαοῦ, πού μέ προσμίξεις μέ αὐτὸν θά δημιουργοῦσαν νέους μιγάδες —ἐκ μιγάδων— καί θά ἀποτελοῦσαν τὰ μελλοντικά, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ, ὄργανα τοῦ συμβουλίου· ἀργότερα, τὴ δημιουργία δογμάτων, πού ἄλλοτε συγκρουόμενα μεταξύ τους καί ἄλλοτε συνεργαζόμενα θά κατέστρεφαν κάθε προσπάθεια ἐξελίξεως τοῦ νέου πολιτισμοῦ καί θά ἐπέτρεπαν στοὺς μιγάδες νά κυριαρχήσουν στὸν πλανήτη, ὀλοκληρώνοντας τὸ ἔργο τῶν εἰσβολέων.

Μία μικρὴ ὀμάδα μιγάδων πρᾶματευτῶν βρισκόταν καθ' ὁδὸν γιά τὴν χερσόνησο, ὅταν τὸ συμβούλιο ἀπεφάσισε νά ἐξοντώσει τις ἀποικίες, πού εἶχαν δημιουργήσει κάτοικοι τῆς μεγαλονήσου στήν περιοχή του. Τὴν πρώτη ἐπιδρομὴ μιγάδων, πού κατέστρεψε μικρὲς ἐγκαταστάσεις ἀποίκων, ἀκολουθεῖ ἡ πυρπόληση μικροῦ οἰκισμοῦ μιγάδων. Ἡ ἀέναη σύγκρουση δύο διαφορετικῶν κόσμων ἔχει ἀρχίσει.

Ἑλληνικὴ βιομηχανία

Ἔνα βράδυ, στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ πέρασε, καθὼς πηγαίναμε πρὸς τὸ Καβούρι, μιλήσαμε μὲ τὸν παλιὸ συμμαθητὴ καὶ φίλο μου Πιέρ, μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, γιὰ τὴν ἑλληνικὴ βιομηχανία. Ἡ συζήτηση ξεκίνησε ὡς ἑξῆς: Καθὼς κατεβαίναμε τὴ Συγγρού, μοῦ εἶπε ξαφνικὰ ὁ Πιέρ:

«Πένομαι μπροστὰ στὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος πατέρας μου ἐπένετο μπροστὰ στὸν παπποῦ μου».

«Τί δουλειὰ ἔκανε ὁ πατέρας σου;» ρώτησα ἐγώ.

«Βιομήχανος».

«Καὶ ἐσύ εἶσαι βιοτέχνης».

«Ναί».

«Πῶς βλέπεις τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας;» ζήτησα μὲ περιέργεια νὰ μάθω ἀπὸ ἓναν εἰδικὸ οἰκονομολόγο σὰν τὸν Πιέρ.

«Πολὺ ἀργά», μοῦ ἀπάντησε αὐτός. «Δὲν ὑπάρχει κανένα μέλλον».

«Τί ἐννοεῖς;» τρώμαξα.

Ἐκεῖνος πῆρε ἀμπάριζα καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέει: «Ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση θὰ ἐπιδεινώνεται, καὶ ὅλο καὶ περισσότερες ἑλληνικὲς βιομηχανίες θὰ κλείνουν ὡς τὸ 2000. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος: Γιὰ νὰ ἐπιτύχει σήμερα μιὰ βιομηχανικὴ μονάδα, πρέπει ἢ νὰ εἶναι ἀνταγωνιστικὴ ἢ νὰ φτιάχνει πράματα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ φτιάξουν οἱ ἄλλοι. Ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία δὲν εἶναι τίποτα ἀπὸ τὰ δύο. Οἱ Ἀφρικανοὶ καὶ οἱ Ἀσιάτες ἔχουν φτηνὰ ἐργατικά, ἐνῶ οἱ Εὐρωπαῖοι προηγμένη τεχνολογία. Γιὰ νὰ σοῦ φέρω ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴ χαλυβουργία: τὸ "Scrap Metal" ἔχει φύγει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ ἔχει πάει στὴν Ἀνατολή. Οἱ Εὐρωπαῖοι ὅμως φτιάχνουν ὑψηλῆς ποιότητος σίδηρο 10/18, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ φτιάξουν οἱ ἄλλοι».

«Τί εἶναι αὐτός;».

«Ἀνοξείδωτος χάλυβας, ποὺ χρησιμοποιεῖται π.χ. στὰ ἐπαγγελματικὰ ψυγεῖα».

«Καὶ ἡ ἑλληνικὴ Χαλυβουργικὴ;» ρώτησα μὲ ἀγωνία ἐγώ.

«Ἐκλείσει, καὶ τὴ βάψαν σὰν παιδικὴ χαρὰ (μία ὑψικάμιнос ἓνα χρώμα, ἢ ἄλλη ἓνα ἄλλο), γιὰ νὰ κάνουν ἐκδρομὲς τὰ σχολεῖα. Καὶ ἡ γαλλικὴ χαλυβουργία δὲν πηγαινε καλά. Ἀλλὰ ἡ σοσιαλιστικὴ κυβέρνηση τὴν ἔσωσε ἀπολύοντας τὰ 2/3 τῶν ὑπαλλήλων. Εἴχαμε ὅλη τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὸ 1961, ποὺ ἤμαστε συνδεδεμένο μέλος μὲ τὴν Κοινότητα, μέχρι τὸ 1981, νὰ φτιάξουμε τὴν ἑλληνικὴ βιομηχανία. Δὲν τὰ καταφέραμε. Οἱ Ἰάπωνες καθήλωσαν τὴν ἀμερικανικὴ αὐτοκινητοβιομηχανία. Ἐμεῖς δὲν καταφέραμε νὰ ἐξάγουμε ἓνα ποδήλατο στὴ Γερμανία».

«Ποιὸ ἦταν τὸ λάθος μας;» ρώτησα τὸν Πιέρ.

«Οἱ ἐργάτες μας ἦταν καλοῖν», μοῦ ἀποκρίθηκε αὐτός. «Ἐνας Εὐρωπαῖος ἀγρότης, ἔστω καὶ Βαλκάνιος, μπορεῖ νὰ χειριστεῖ μία ὑψικάμινο. Τὸ κακὸ ἦταν μὲ τοὺς ἰδιοκτῆτες καὶ τὰ διοικητικὰ στελέχη καὶ τοὺς ἀρχιεργάτες, ποὺ στεροῦντο ἐπαρκοῦς παιδείας. Ἀφοῦ ὅλα τὰ μηχανή-

ματα αγοράζονται, αν ήταν μόνο θέμα εργατικών, έπρεπε οι 'Αφρικανοί να έχουν την καλύτερη βιομηχανία. Ξέρεις πώς ζούν π.χ. οι 'Ινδοί εργάτες; Φτιάχνουν ήμιτελείς τσιμεντένιες πολυκατοικίες, τους βάζουν μέσα σ' ένα ράντζο να κοιμούνται και δουλεύουν για ένα πιάτο φαί. 'Ο πρωτογενής τομέας στην 'Ελλάδα δεν έχει μέλλον. Τò μέλλον μας βρίσκεται στον τριτογενή. 'Υπάρχουν σενάρια, για να φύγουμε από την ΕΟΚ. 'Η αλήθεια είναι, ότι, αν μείνουμε, δεν έχουμε κανένα συγκριτικό πλεονέκτημα. Κι αν όμως φύγουμε, θα πέσουμε στη μοίρα της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας και της Σλοβακίας. Ούτε καν της Τσεχίας και της Πολωνίας, γιατί αυτοί είναι καλύτεροι από μās. Οί 'Ελληνες εργάτες, όσο περνάει ó καιρός, θα πρέπει, για να βρίσκουν δουλειά, να παίρνουν όλο και μικρότερα μεροκάματα».

«Δέν θα παραμείνει καμμία ελληνική βιομηχανική μονάδα;» ρώτησα εγώ.

«Τò 25% είναι ανταγωνιστικές και θα επιζήσουν. 'Από τò υπόλοιπο 75% οί μισές θα κλείσουν και οί άλλες μισές πρέπει να έκσυγχρονιστούν, για να μη φυτοζωήσουν».

«Τουλάχιστον δεν θα έχουμε ρύπανση της ατμόσφαιρας», είπα εγώ.

«'Οπωσδήποτε δεν κινδυνεύουμε από όξινη βροχή», μούπε ó Πιέρ. "Υστερα αναστέναξε: «Αυτά λοιπόν για την ελληνική βιομηχανία. Να δούμε τί θα γίνει με την ελληνική βιοτεχνία».

Λίγες μέρες πριν είχα κάνει μιá óμιλία στο Πανελλήνιο Συνέδριο Βιβλίου στο 'Εθνικό 'Ιδρυμα 'Ερευνών, διοργανωμένο από τò 'Υπουργείο Πολιτισμού, όπου μέσα στ' άλλα είπα, ότι εν μέσφ οικονομικής κρίσης πρέπει ή λογοτεχνική σύνταξη να δίνεται μόνο σ' αυτούς τούς συγγραφείς που πένονται και την έχουν ανάγκη. 'Η θέση μου αυτή προκάλεσε τά σχολιανά μερικών συναδέλφων. Ρώτησα λοιπόν τόν φίλο μου τόν Πιέρ, σάν έξω απ' τò κουρμπέτι, αν είχα δίκιο. 'Εκείνος μού απάντησε με τò γνωστό στοχαστικό στυλ του: «Γίνεται μιá πανελλήνια έκστρατεία, για να σφίξουμε τò ζωνάρι. Νομίζω, ότι έσεις οί πνευματικοί άνθρωποι πρέπει να δώσετε τò καλό παράδειγμα. Δεν μπορείς να πάρεις σύνταξη, επειδή δημοσίευσες πέντε ή έκατό ποιηματακια. Πάει πολύ. 'Ο Παύλος Μελάς πήγε και σκοτώθηκε στην Μακεδονία. 'Ο Μαβίλης έδωσε επίσης τή ζωή του για τήν πατρίδα. Οί σημερινοί ποιητές πρέπει να θυσιάσετε τή λογοτεχνική σας σύνταξη».

"Όταν μās ήλθε ó λογαριασμός άφóτου φάγαμε, έμεινα έκπληκτος από τò πόσο φτηνά ήτανε. "Όταν φεύγαμε, τò είπα στον φίλο μου τόν Πιέρ. 'Εκείνος με μάλωσε: «Μήν τύχει και φέρεις τίποτα φασαριόζους λογοτέχνες φίλους σου έδω και μās χαλάσουν τήν ατμόσφαιρα. Πρέπει να τò ξέρουμε μόνο έμεις».

«Μά άφου είναι τόσο καλά και φτηνά, δεν πρέπει να τούς φέρουμε πελατεία;» διαμαρτυρήθηκα εγώ.

«Οί άνθρωποι αυτοί είναι εύχαριστημένοι από τήν κατάσταση και τόν έαυτό τους. Μήν τούς κάνεις ύλιστές», είπε ó Πιέρ, και πήρε άποτομα τή στροφή.

"Όθων Μ. Δέφνερ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΠΠΑΣ, *Ἡ Τρίτη Διαθήκη*

Οἱ παγιωμένες ἑξαιτίας τῆς μακραιωνῆς καὶ μεθοδικῆς παραπληροφόρησεως ἀντιλήψεις, ὅτι «ὁ Χριστιανισμὸς διέσωσε τὸν Ἑλληνισμό ἀπ' τὴν ἐξαφάνισήν» καὶ ὅτι «Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς ἀποτελοῦν ἀλληλένδετες καὶ ἀλληλοσυμπληρούμενες ἔννοιες», ἐλέγχονται ἀπ' τὸν Δημήτριο Κάππα, τὸν συγγραφέα τῆς «Τρίτης Διαθήκης», ὡς ἀνακριβεῖς καὶ παραπλανητικέες, πού σκόπιμα διοχετεύονται ἀπ' τὴν ἐξ-ουσία στὸν ἑλληνικὸ λαό, τὸν ὁποῖο φροντίζουν νὰ κρατοῦν στὸ σκότος τῆς ἀμαθείας (σελ. 38). Ἡ ἀλήθεια εἶναι —κατὰ τὸν συγγραφέα—, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς οὐδέποτε συνέπλευσε μὲ τὸν Ἑλληνισμό, καί, τὸ χειρότερο, ὅτι ὁ πρῶτος πολέμησε τὸν δεύτερο μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ τὸν δολοφόνησε ἐν τέλει ἱστορικά: «Ὁ Χριστιανισμὸς, πού τὸν ἐπέβαλαν στοὺς Ἕλληνας μὲ τὴ βία σὲ μιὰ ἐποχὴ σκοταδισμοῦ, ἐξαθλίωσης καὶ στυγνῆς καταπίεσης, ὑπῆρξε πάντοτε ἀνθελληνικός, γιατί ὁ Ἑλληνισμὸς σὰν ἰδέα ἦταν ὁ μόνος ἀντίπαλος τῆς χριστιανικῆς θεοκρατικῆς ἔκφρασης» (σελ. 16). Ὁ ἀνθελληνισμὸς καὶ ὁ μισελληνισμὸς κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀκμῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ (4ος-5ος αἰ. μ.Χ.) ἀποτελοῦσε κατὰ κάποιον τρόπο τίτλον τιμῆς, τὸ δὲ ὄνομα Ἑλλην μόνον ὡς ὕβρις ἐξεστομιζετο, ἀφοῦ ἐσήμαινε τὸν ἄπιστο καὶ τὸν εἰδωλόατρο: «Ὁ φανατισμὸς τότε ξεπέρασε κάθε ὄριο, ὥστε καίγανε καὶ τὰ κόκκαλα τῶν «ἔθνικῶν» Ἑλλήνων, μαζί μὲ τὰ βιβλία καὶ τὶς βιβλιοθήκες

Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Μεσσιανικὴ Δημοκρατία

Ἀπὸ τὴν ὥρα πού οἱ γνώσεις ἄρχισαν νὰ πολλαπλασιάζονται μὲ ἐκρηκτικὸς ρυθμούς, ὁ μέσος πολίτης ἀνεξαρτήτως πολιτεύματος ἔχασε τὴν πλήρη ἐποπτεία τῆς οἰκονομικοπολιτικῆς πραγματικότητος καὶ ἔχει μεταβληθεῖ σὲ «μαζάνθρωπο», ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐξειδικευμένη Παιδεία, τὴν ὁποία ἀπολαμβάνει καὶ πού μπορεῖ νὰ τὴν χρησιμοποιεῖ βιοποριστικά, ἀγνοώντας τοὺς συνειρμούς καὶ τὶς ἐπιπτώσεις τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν ἀποφάσεών του γιὰ τὸ περιβάλλον του καὶ ἔμμεσα γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Εἶναι προφανές, στὴν φάση αὐτὴ τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, πού τὴν βιώνουμε ὅλοι μας σήμερα, ἄλλοι συνειδητὰ μὲ ἀνησυχίες καὶ ἄλλοι ἀσυνείδητα, εὐδαιμονοῦντες μέσα στὴν ἄγνοιά τους, ὅτι οἱ πολιτικὲς ἀποφάσεις τοῦ μέσου πολίτη εἶναι σήμερα ἐλεγχόμενες καὶ κατευθυνόμενες, μιὰ καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔχει τὶς ἀπαραίτητες γνώσεις, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κρίνει, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὶς ἔχει, στερεῖται ἀμέσων καὶ ἀσφαλῶν πληροφοριῶν, γεγονόσ πού καθιστὰ τὶς ὑπάρχουσες γνώσεις ἄχρηστες στὴν πράξη. Ἡ μόνη δυνατότητα πολιτικῆς ἀπόφασης, πού τοῦ ἀπομένει, εἶναι συνεπῶς ἡ ἐπιλογὴ τῆς ἐφημερίδας, τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ καὶ τοῦ τηλεοπτικοῦ καναλιοῦ, παραδιδόμενος ἔτσι στὸ ἔλεος τῆς παραπληροφόρησης.

Γιατί ὅμως νὰ εἶναι καταδικασμένος ὁ μέσος Ἕλληνας, νὰ μὴ μπορεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ κανένα ἀπὸ τὰ πολλὰ Μ.Μ.Ε., πού ἔχει στὴν διάθεσή του; Ἡ ἀπάντησις εἶναι δυστυχῶς πικρὴ, ὅπως κάθε ἀλήθεια: τοῦ λένε ψέμματα, ἀληθοφανῆ φυσικά, διότι αὐτὸς μὲν δὲν εἶναι ἀκόμη ὄριμος γιὰ ν' ἀκούσῃ πικρὲς ἀλήθειες, οἱ ἄλλοι δέ, οἱ «ἔμποροι» τῶν πληροφοριῶν, ὑπακούοντας στὰ ἐπαγγελματικά τους συμφέροντα, τοῦ πωλοῦν γλυκὲς «μὴ ἀλήθειες», ἀντὶ γιὰ πικρὲς ἀλήθειες. Τὸ συμφέρον στὶς σύγχρονες πολιτικοοικονομικὲς δομὲς εἶναι ἡ ἴδια ἡ αὐτοσυντήρησις, εἰ-

τους... Κι ἐνῶ οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι ἐξαπέλυαν πραγματικὸς διωγμοὺς ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἤρουν νὰ δεχθοῦν τὸ χριστιανισμό, κι ἐνῶ τὸ ἱερατεῖο κατατρομοκρατοῦσε τοὺς “ἔθνικοὺς” “Ἕλληνες μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀφανισμοῦ, στρατιῆς φανατισμένων καλογέρων ὑπὸ τίς εὐλογίες συνήθως τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν αὐτοκρατόρων περιόδευαν τὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο προσηλυτίζοντας ἀφ’ ἑνὸς τοὺς “ἔθνικοὺς” καὶ καταστρέφοντας ὅ,τι ἑλληνικὸ συναντοῦσαν, χαρακτηρίζοντάς το εἰδωλολατρικόν” (σελ. 116-124 κ.ά.).

Ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τὸν συγγραφέα —δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἰσχυρίζεται κάτι τέτοιο— ἔπαιξε καταλυτικὸ ρόλο στὴν πτώση τοῦ Βυζαντίου, ὅταν ἡ αὐτοκρατορία ἄρχισε νὰ ἐξελληνίζεται κατὰ κάποιον τρόπο: «*Ἡ ὅλη εὐθύνη γιὰ τὴν μετὰ τὴν παράδοση περίοδο (1453-1821) ἀνήκει ἀποκλειστικὰ σ’ αὐτοὺς ποὺ πρωτοστάτησαν, σ’ αὐτοὺς ποὺ συμφώνησαν, σ’ αὐτοὺς ποὺ ὑπέγραψαν αὐτὴ τὴν τερατώδη καὶ ἀναίσχυνη συμφωνία*» τῆς παραδόσεως τῆς Πόλης, ποὺ ἄλλοι δὲν ἦταν ἀπ’ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Πατριαρχείου (σελ. 18-27). Ὁ συγγραφεὺς ἀσκεῖ αὐστηρὴ κριτικὴ καὶ στοὺς ἱστορικοὺς, λογοτέχνες καὶ ποιητές, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ στρατεύθηκαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπιδόθηκαν καὶ σ’ ἓνα εἶδος παραπληφόρησης καὶ παραχάραξης τῆς ἀλήθειας ἔτσι, ὥστε οἱ σύγχρονοι “Ἕλληνες *ἀνὰ θεωροῦν ἥρωες καὶ ἀγίους τοὺς αὐτοὺς ἀκριβῶς ποὺ μίσησαν, καὶ πολέμησαν, καὶ ποδοπάτησαν, καὶ ἀφάνισαν τὸν Ἑλληνισμό*” (σελ. 58). Μεταξὺ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, ποὺ φέρει ὁ συγγραφεὺς, εἶναι καὶ ἐκεῖνα τοῦ Γεωργίου Γενναδίου καὶ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε’, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων συνδέονται τοῦ μὲν πρώτου μὲ τὴν παράδοση τῆς Πόλης, τοῦ δὲ δευτέρου μὲ τὴν κήρυξη τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἀμφότεροι, ὡς γνωστόν, ἔχουν περάσει στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ ὡς ἥρωες καὶ μάρτυρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνῶ τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο. Κι ὅσον ἀφορᾶ στὸν Γεν-

→
 να ἡ μοναδικὴ δυνατότητα μεθόδευσης γιὰ τὴν ἐπιβίωση. Ποιὸς λοιπὸν πολιτικὸς ἢ δημοσιογράφος θὰ διακινδυνεύσει σήμερα τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του πικραίνοντας κάποιους μὲ τὴν ἀλήθεια; Ποιὸς θὰ κέρδιζε, ἂν πράγματι τὸ ἔκανε αὐτὸ κάποιος; Μήπως ὁ μέσος πολίτης; Τί κέρδος θὰ εἶχε αὐτός, ὅταν, ἀντὶ γιὰ τὴν ξενοισιᾶ ποὺ χαίρεται σήμερα ξεκοκκαλίζοντας τὰ παχυλὰ εἰσοδήματά του ἀπὸ μισθοῦς, τόκους, ἐνοίκια ἢ ἐπιδοτήσεις τῆς Ε.Ο.Κ., καὶ ἐπαφιέμενος στοὺς πολιτικοὺς γιὰ νὰ τοῦ λύσουν τὰ προβλήματά του, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμπλακῆ ὁ ἴδιος στὴν λύση τῶν γενικωτέρων προβλημάτων, γιὰ νὰ λύσει ἑμμεσα καὶ τὸ δικό του; Προφανῶς μόνον ἰσχυρὰ αἰσθήματα ἀνασφάλειας καὶ φόβου, ποὺ γεννᾷ ἢ ἀβεβαιότητα τῆς πραγματικότητος, θὰ ἦταν ἡ μόνη ἀσφαλῆς συνέπεια, τὸ κέρδος δηλ. τοῦ μέσου πολίτη ἀπὸ τὴν πολιτικὴ χειραφέτηση. Γι’ αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον ὁ μέσος πολίτης ἐπιλέγει «προστάτες» καμουφλαρισμένους μὲ ἰδεολογικοὺς μανδύες, ποὺ τοῦ χαρίζουν τὴν ψευδαίσθηση μιᾶς ἀσφάλειας, ὁμοίας μὲ αὐτὴν τῆς «οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς» στὴν παιδικὴ του ἡλικία ἢ ἀκόμη καὶ τῆς «μῆτρας», κάτι δηλ. ποὺ ὑποσυνείδητα ἀναζητᾷ ἢ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων σάν ἓνα μέσο φυγῆς ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὸν φόβον, ποὺ γεννᾷ στὸ ἄτομον ἢ ἀντιμετώπιση τῆς ἀληθινῆς πραγματικότητος.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἡ σύγχρονη δημοκρατία, ποὺ εἶναι ἑμμεση, δὲν δημιουργεῖ κατ’ ἀνάγκην ἀνθρώπους ὑπεύθυνους μὲ ἐλεύθερη συνείδηση, ἀλλὰ ἀντιθέτως μόνον πολίτες ἔτοιμους νὰ συμβιβασθοῦν μὲ ὅλα χάριν ὀλίγων ἀμέσων πλεονεκτημάτων, μὲ οικονομικὸν κυρίως χαρακτῆρα, καὶ νὰ ἐκχωρήσουν σὲ πληρεξουσίους ἐπαγγελματίες «προστάτες» τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσουν γιὰ τὸ μέλλον τὸ δικό τους καὶ τῶν παιδιῶν τους. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν ἀποτελεῖ ἐλεύθερη ἐπιλογὴ τοῦ σύγχρονου δημοκρατικοῦ πολίτη. Οἱ συνθήκες εἶναι δυστυχῶς τέτοιες σήμερα, ὥστε νὰ μὴ τοῦ ἀπομένει στὴν πράξη ἄλλη λύση. Ἴσως, ἂν ἓνα μεγάλο μέρος τῶν
 →

νάδιο, αὐτὸς οὐδέποτε ἔκρυψε τὰ ἀνθελληνικά του αἰσθήματα καὶ σὲ σύντομο βιογραφικὸ σημείωμά του ἀναφέρει: «Ἑλλήν ὦν τὴν φωνὴν οὐκ ἂν ποτὲ φαίην Ἑλλήν εἶναι, διὰ τὸ μὴ φρονεῖν ποτὲ ὡς οἱ Ἑλληνες ἐφρόνουν... εἴ τις ἔροιτό με τίς εἰμί, Χριστιανὸς εἶναι ἀποκρινοῦμαι!» Ὅσον ἀφορᾷ τῶρα στὸν ἀπαγχονισθέντα Γρηγόριο τὸν Ε΄, ὁ ἄνθρωπος «ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ἡσυχία του», γι' αὐτὸ καὶ τὸ σάλπισμα τῆς Ἐπαναστάσεως τὸν βρῆκε παντελῶς ἀντίθετο: «Ἅγιοι πατέρες, γρηγορεῖτε! Μὲ τὰ κακοποιὰ καὶ ἀποστατικά πνεύματα ποὺ ξεσηκώνουν τοὺς ραγιάδες ἐνάντια στὴν κραταιὰ καὶ ἀήττητη βασιλεία τῆς ἐλέφ Θεοῦ Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, κινδυνεύουμε νὰ χάσουμε τὴν εὐνοια τοῦ ἀφέντη μας Σουλτάνου...» (σελ. 80-101).

Δὲν βοήθησε λοιπὸν ὁ Χριστιανισμὸς τὸν Ἑλληνισμὸ· ἀπεναντίας συμάχησε ἀνοικτὰ μὲ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, καὶ διαμοιράστηκαν ἐξίσου τοὺς τομεῖς καταπίεσης τοῦ Γένους. Ἔτσι μετὰ ἀπὸ 400 χρόνια σκλαβιάς οἱ Ἑλληνες, «τὸ κάλλιστον καὶ ἄριστον γένος ἐπ' ἀνθρώπους», κατάντησαν ἀγνώριστοι τόσο, ὥστε ὁ Φαλμεράϋερ νὰ ἀποφανθῆ κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ Ἑλλήνων. Πράγματι, πέραν τῆς γλώσσας, ποὺ κι αὐτὴ εἶχε μολιασθεῖ μ' ἄφθονα τουρκικὰ κι ἀλβανικὰ στοιχεῖα, τίποτα δὲν εἶχε μείνει, ποὺ νὰ θυμίζῃ Ἑλλάδα καὶ Ἑλληνες· μέχρι καὶ τὰ ὀνόματά τους τοὺς εἶχαν ἀλλάξει κυρίως μὲ ἐβραϊκά... Καὶ διερωτᾶται ὁ συγγραφεύς: Μόνοι τους διάλεξαν οἱ Ἑλληνες νὰ τοὺς φωνάζουν Ἰωάννη, Μάρκο, Ματθαῖο, Μαγδαληνῆ, Βηθλεέμ, Γεθσημανῆ ἀντὶ Ἡρακλῆ, Θησέα, Πλάτωνα, Ἡρα, Κλειῶ καὶ Ἀθηνᾶ ἢ «κάποιος ἄγνωστος» καὶ ἀθέμιτος παράγων πειθανάγκασε τὸν Ἑλληνα γονιὸ ν' ἀπαρνηθῆ τὴν ἱστορία καὶ τίς ρίζες του, νὰ φτύσῃ κατὰμουτρα τοὺς πατέρες του καὶ νὰ νοιώθῃ ἐντροπῆ κι ἐνοχῆ, ὅταν βαπτίζη τὸ παιδί του Περικλῆ, Καλλικράτη, Ἀγησίλαο κ.λπ.» (σελ. 173). (Πάντως ὁ Ἐπίσκο-

→
πολιτῶν εἶχε τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἀποκτήσῃ τίς ἀπαραίτητες γνώσεις, θὰ μπορούσε νὰ πιέσῃ γιὰ τὴν σωστὴ πληροφόρηση ἔστω καὶ παθητικά, ἀρνούμενο νὰ πληρώσῃ γιὰ ψευδοπληροφορίες καὶ κατεψυγμένες ιδέες, ποὺ ἐπιμένουν ἀδιόρθωτοι ἐξουσιαστές νὰ τοῦ προσφέρουν καὶ σήμερα ἀκόμη. Ὁ θεσμὸς τῆς ἔμμεσης δημοκρατίας εἶναι προφανῶς ἓνας συμβιβασμὸς, ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται ἀνοικτούς δρόμους γιὰ πολιτικὲς ἐξελίξεις, καὶ μόνο σ' αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ ἓναν ἀστικὸν ὀλοκρωτισμὸ.

Τὸ δημοκρατικὸ τυπικὸ διασφαλίζει τὴν ἐναλλαγὴ στὴν ἐξουσία κομμάτων καὶ ὄχι ἰδεολογιῶν πλέον, παρ' ὅλα ὅσα ἀκόμη πιστεύουν οἱ πολλοί, μὴ ἀντιλαμβανόμενοι τίς ριζικὲς ἀλλαγές ποὺ σημάδεψαν τὴν ἐποχὴ μας. Ἡ δυνατότητα τῆς ἐναλλαγῆς δίνει παρηγοριά καὶ ἐλπίδα γιὰ βελτίωση τῶν κακῶς κειμένων, ἔστω κι ἂν πολλὲς φορὲς εἶναι μόνο «παρηγοριά στὸν ἄρρωστο», ὅταν δηλ. ἡ θεραπεία ἀπαιτεῖ μέτρα, ποὺ ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶναι ἀκόμη ὄριμος νὰ ἀποδεχθῆ. Ἡ ἀστικὴ δημοκρατία σήμερα εἶναι ἀσφαλῶς τὸ καλύτερο πολιτικὸ πλαίσιο ποὺ μπορεῖ νὰ διασφαλίσῃ τὸν οικονομικὸ φιλελευθερισμὸ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ διολισθησῆ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς λαοκρατίας καὶ τῆς ὀχλοκρατίας. Οἱ διολισθήσεις αὐτὲς δὲν γίνονται φυσικὰ τυχαῖα, διότι ἢ εἶναι σύμβολα ἐθνικῆς παρακμῆς καὶ διάλυσης, δηλ. ἔλλειψης αὐτοάμυνας τοῦ ὑγιοῦς κοινωνικοῦ ἴστου, ἢ εἶναι ἀποτέλεσμα ξένων παρεμβάσεων, ποὺ ἔχουν σάν στόχο τους τὴν φθορὰ καὶ τὴν διάλυση τοῦ κοινωνικοῦ ὄργανισμοῦ, ἢ εἶναι τέλος καὶ τὰ δύο ταυτόχρονα.

Ἡ ἀστικὴ δημοκρατία συνεπῶς δὲν εἶναι αὐτοσκοπός, ἀλλὰ μέσο γιὰ τὴν πραγμάτωση τοῦ οικονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ποὺ σημαίνει πλήρη ἐλευθερία τῶν οικονομικῶν πρωτοβουλιῶν τῶν πολιτῶν, ἢ ὅποια ὁδηγεῖ ἄμεσα στὴν δημιουργία μιᾶς ἀξιοκρατικῆς «ἐλίτ» καὶ ἔμμεσα στὴν μεγιστοποίηση τῆς οικονομικῆς ἀνάπτυξης μέσα ἀπὸ τὴν μεγιστοποίηση τῶν οικονομικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς κατὰ συνέπειαν συνεχοῦς δημιουργίας νέων κεφαλαίων πρὸς ἐπέν-

→

πος τῆς πατρίδος τοῦ Ἡρακλείτου Ἰωάννης ἔκαυχάτο ὅτι βάπτισε 70.000 εἰδωλολάτρες σὲ Χριστιανούς...).

Ὁ συγγραφεὺς μετὰ ἀπὸ πολλοὺς συλλογισμοὺς καὶ λογικὰ-ἱστορικὰ ἐπιχειρήματα σχετικὰ μὲ τὸ ποιὸς εὐθύνεται «γιά τὴ συρρίκνωση, διάβρωση καὶ παραμόρφωση τοῦ Ἑλληνα», συμπεραίνει, ὅτι «μόνος ὑπεύθυνος εἶναι ὁ Χριστιανισμός» καὶ καταλήγει: «Φτάνει πιά! Δὲν χρειάζεται ἄλλη χριστιανικὴ “συμπαράσταση” στὸν Ἑλληνισμό! Ἀρκετὰ τὸν ζημίωσε καὶ τὸν ταπείνωσε...!!».

Σαράντος Πάν

I.X. ΓΙΑΝΝΑΚΕΝΑΣ, Βόρειος Μακεδονία - Ἀπάντηση στὰ Σκόπια

Στὸ πόνημά του ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει τὴ διαχρονικὴ ἑλληνικότητα τῆς Βορείου Μακεδονίας, ποὺ ἀπὸ σκοπιμότητες τῶν «Μεγάλων», τὰ πανσλαυκὰ σχέδια, ἐπιβουλὲς τῶν γειτόνων μας καὶ πρωτίστως σφάλματα τῆς Ἑλληνικῆς ἡγεσίας ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ Ἑλλαδικοῦ Κράτους. Τὸ βιβλίον προλογίζει ὁ τ. Ὑπουργὸς κ. Ν. Μάρτης.

Περιγράφοντας τὰ ὅρια τῆς Μακεδονίας ὁ κ. I.X.Γ. παραθέτει στοιχεῖα γιὰ τὸ πλῆθος ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἑλληνικότητα τοῦ χώρου χιλιάδες χρόνια πρὶν τὴν ἐμφάνιση τῶν Σλαύων στὴν περιοχὴ. Ἀναφέρεται στοὺς Προϊστορικοὺς, τοὺς Ἀρχαίκοις, τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ τοὺς Νεώτερους χρόνους. Στὰ σχέδια τοῦ Πανσλαυτισμοῦ καὶ στὴ στάση τῶν Γιουγκοσλαύων καὶ Βουλγάρων. Στὴ συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου, στὴ στάση τῆς Δυτικῆς διπλωματίας, τῆς Καθολικῆς καὶ Οὐνιτικῆς κινή-

→

δυσιν. Γιατί αὐτὲς οἱ τόσον προφανεῖς ἀλήθειες ἀμφισβητοῦνται ἀπὸ τὴν πλειοψηφία σχεδὸν ὅλων τῶν δημοκρατικῶν χωρῶν; Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ τὶς ἀντιληφθοῦμε; Προφανῶς ὄχι. Τὸ πρόβλημά μας ὅμως δὲν εἶναι μόνο πρόβλημα λογικῆς κατανόησης, ὅπως σαφῶς διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι λογικοὶ καθ' ὅλα ἄνθρωποι συμπεριφέρονται παράλογα, ἀναζητώντας εὐημερία καὶ ἐλευθερία μέσα ἀπὸ τὸν λαϊκὸ δημοκρατισμὸ, ἢ ὅπως ἀλλιῶς τοὺς ἀρέσει νὰ «καμουφλάρουν» τὰ ψυχολογικὰ τους σύμπλοκα. Διότι περὶ ψυχολογικῶν συμπλόκων πρόκειται ἢ ἀκριβέστερα περὶ ψυχολογικῆς φύσεως ἐμπλοκῶν στὶς ἐγκεφαλικὲς λειτουργίες τῆς ἀναγνώρισης τῆς «πραγματικότητας». Μὲ ἄλλες λέξεις βρισκόμαστε ἀντιμέτωποι μὲ ἓνα φαινόμενο σχιζοφρενικῶν καταστάσεων, τὸ ὁποῖο ὅμως, λόγῳ τῆς εὐρείας διαδόσεώς του καὶ τοῦ συλλογικοῦ χαρακτῆρα ποὺ ἔχει πάρει, δημιουργεῖ ἓνα κοινωνικὰ ἀποδεκτὸ κατεστημένο μαζικῆς παρανοίας.

Πῶς εἶναι ὅμως δυνατό, μιὰ ἀναμφισβήτητη ψυχολογικὴ ἀνωμαλία νὰ ἔχει τόσο εὐρεῖα διάδοση, ὥστε νὰ φθάνη νὰ παίρνει τὶς διαστάσεις θρησκείας καὶ νὰ ἐπηρεάζει σὲ πολλὰς χώρες τὴν πλειοψηφία τῶν πολιτῶν; Τὸ φαινόμενο ἔχει μιὰ μόνο δυνατότητα ἐρμηνείας, τὴν ὑπαρξὴ βιολογικὰ ἐδραιωμένης προδιάθεσης. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ ὁδηγεῖ ἄμεσα στὴν ἀποδοχὴ τῆς ὑπαρξῆς δύο βασικῶν τύπων ἀνθρώπων: τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνήκουν στὸ Ἡρωϊκὸ Πρότυπο καὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνήκουν στὸ Μεσσιανικὸ Πρότυπο.

- Τὸ Ἡρωϊκὸ Πρότυπο ταυτίζεται μὲ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ, καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται καὶ Ἑλληνικὸ. Εἶναι τὸ πρότυπο ἐκείνης τῆς ψυχοσύνθεσης, ποὺ μάχεται στὴν ζωὴ ἀνυποχώρητα, ἀνηφώντας τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν θάνατο ἀκόμα, γιὰ χάρι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἔχει σὰν σύμβολό του τὸν Ἡρακλῆ.

- Τὸ Μεσσιανικὸ Πρότυπο ταυτίζεται μὲ τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἐξωθεν προστασίας ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ἀνταλλάσσοντας τὴν ἐλευθερίαν μὲ τὴν ὑποταγὴν σὲ κά-

→

σεως, στη στάση τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἀναλύει τὴν πολιτική, στρατηγική καὶ οἰκονομική σημασία τῆς Βορείου Μακεδονίας. Παραθέτει στατιστικά στοιχεία γιὰ τὸν πληθυσμὸ τῆς περιοχῆς πρὶν ἀπὸ τὴ συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου, ὅποτε ἦταν ἐμφανῆς ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου στὶς πόλεις καὶ σὲ πλῆθος χωριῶν ἀμειψῶς Ἑλληνικῶν. Περιγράφει τὰ ἱστορικά κέντρα τῆς Βορείου Μακεδονίας: Μοναστήρι, Μελένικο, Ἀχρίδα, Στρώμνιτσα, Τύρνοβο, Κρούσοβο, Χιρζίστα, Μεγάβορο, Στάρτζοβο. Ἰδιαίτερη μνεία γίνεται γιὰ τοὺς ξενόγλωσσους Ἑλληνας (Σλαυόφωνους-Γραικομάνους) μὲ ἀκραιφνῆ Ἑλληνικὴ συνείδηση καὶ παρατίθεται λεξιλόγιο «σλαυομακεδονικῶν» λέξεων ποὺ ἀποτελοῦν παραφθορὰ Ἑλληνικῶν.

Ἀποτελεῖ ἐθνικὴ προσφορὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Ι.Χ.Γ., ποὺ μέσα στὶς 96 σελίδες του, μὲ πλῆθος εἰκόνων, χαρτῶν καὶ στατιστικῶν στοιχείων, ἀνατρέχει στὸ δρᾶμα τοῦ Βορειο-Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ δράματα τοῦ Νεώτερου Ἑλληνισμοῦ (Μικρασίας, Πόντου, Ἀν. Ρωμυλίας, Ἀν. Θράκης, Ἰμβρου, Τενέδου, Βορ. Ἠπείρου, Τουρκοκρατούμενης Κύπρου) ποὺ ἔφεραν τὴ σημερινὴ συρρίκνωση τοῦ ἔθνους μας. Ἄν εἶχαμε ἀντιληφθεῖ τὸ μέγεθος καὶ τὴ σημασία τῆς συρρικνώσεως αὐτῆς, ἂν συνειδητοποιούσαμε πὼς περαιτέρω συρρίκνωση σημαίνει σβῆσιμο ἀπὸ τὴ λίστα τῶν ζώντων ἔθνων, θὰ ἀξιώναμε ἀπὸ τοὺς πάσης φύσεως «ἡγέτες» μας (πολιτικούς, πνευματικούς, συνδικαλιστές) νὰ πᾶν «περὶ ἄλλων νὰ τυρβάξουν» καὶ μὲ κάθε μέσον, μὲ κάθε θυσία νὰ ἀναπτύξουμε δυνάμεις, ποὺ ἡ σύγχρονη τεχνολογία ἐπιτρέπει, δηλώνοντας σὲ «φιλικές» καὶ μὴ δυνάμεις, πρὸς κάθε σημεῖο τοῦ ὀρίζοντος, τὸ «ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρῆκει».

Ἐλευθ. Ε. Μαρματσούρης

—
ποιον (θεό, κράτος, κόμμα), ποὺ ἀναλαμβάνει ὑποσυνείδητα τὸν ρόλο τῆς θαλωρῆς τῆς μητῆρας, καὶ ἔχει σὰν σύμβολο τὸν ὑποσχόμενο Μωϋσῆ καὶ τὴν «Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας».

Ὅταν ἀποδεχόμεστε τὴν ὑπόθεση αὐτὴ τῶν δύο ψυχικῶν προτύπων, κινδυνεύοντας βέβαια νὰ χαρακτηρισθοῦμε σὰν ρατσιστές, ἔχουμε μίαν ἀπάντηση στὸ πρόβλημά μας, τῆς σχιζοφρενικῆς ταυτότητας ἑνὸς σημαντικοῦ μέρους τῶν πολιτῶν στὴν χώρα μας, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες χώρες. Μία τέτοια κατάσταση ὅμως μόνον στὴν καταστροφὴ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει τελικὰ οἰανδήποτε χώραν, διότι προφανῶς οἱ «Ἡρακλεῖς» δὲν θὰ ἀνεχθοῦν ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῦνται οἱ «ἄνανοι», καὶ θὰ φύγουν ἀπὸ τὴν χώρα μαζί μὲ τὰ ὑλικά καὶ ψυχικά κεφάλαιά τους. Γιὰ τὴν δυνατότητα αὐτὴ συμβάλλει ἡ Ε.Ο.Κ., ποὺ διασφαλίζει τὴν ἐλεύθερη διακίνηση ὄλων τῶν οἰκονομικῶν μέσων, καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ 1994, ἀλλὰ καὶ ἡ διεθνοποίηση τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας. Ἡ Ε.Ο.Κ. προφανῶς ἐνσυνείδητα προσπαθεῖ νὰ στηρίξη τὸ «Ἡρωϊκὸ» Πρότυπο μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, γιὰ νὰ σώσει ἔτσι ἔμμεσα τὸν Δυτικὸ Πολιτισμὸ ἀπὸ τὴν μεσσιανικὴ ἀπειλὴ τῆς Ἀνατολῆς. Ὅταν ὅμως ἕνα σύστημα μικτῆς οἰκονομίας δὲν μπορεῖ ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἐπιβίωση μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς φιλελευθεροποιημένης καὶ διεθνοποιημένης οἰκονομίας, εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ δῆλημα τῆς ἐπιλογῆς μεταξὺ πείνας καὶ οἰκονομικῆς ὑποδούλωσης σὲ ξένους θὰ κρέμεται αἰωνίως σὰν «δαμόκλεια σπάθη» πᾶνω ἀπὸ τοὺς μεσσιανιστάς. Δὲν εἶναι τυχαῖο λοιπὸν τὸ γεγονός, ὅτι τὰ μεσσιανικά καθεστῶτα καταρρέουν σὰν συνέπεια τῆς διεθνοποιήσεως τῆς οἰκονομίας σὲ παγκόσμια κλίμακα.

Δρ. Κων. Τομόπουλος

ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΠΕΣΤΑΛΗΣΑΝ

ΟΘΩΝ Μ. ΔΕΦΝΕΡ, Στιχηρά 'Ιδιόμελα (ποιητική συλλογή), 'Αθήναι 1992.

Η πρωτοτυπία της παρούσης συλλογής ξεγυκείται στον διττό χαρακτήρα των αισθητικών της αναζητήσεων. Πράγματι ικανός αριθμός σελίδων (κυρίως στην άρχη αλλά και στο τέλος της συλλογής) έχει υπερρεαλιστική χροιά. Οί εικόνες είναι άσπασματικές και ο λόγος κατακερματισμένος. Σάν νά ζητά την φωτογραφική αναπαραγωγή της στιγμής. Κάπου ύφέρπει ή άμφισβήτηση της ύπόστασης των πραγμάτων και ο μηδενισμός. "Ασχετα άν μέσα από τις μικρές καθημερινές αναπαραστάσεις του χαμένου ή όνειρικού κόσμου προσπαθεί ό κ. Ο.Δ. νά προσεγγίση την «νατούρα ρέρουμ». Οί διαπιστώσεις του, είτε κοινές είτε πρωτόγνωρες, καταλήγουν στην σκληρή διαπίστωση της άμβιβολίας και στην άσστηρά προσωπική διάσταση της άλήθειας. Γι' αυτό και τόν διέπει ό άγνωστικισμός, και ή ποιήσή του γίνεται ιδιαιδίως λεκτικών άντιθέσεων. Στο ύπόλοιπο μέρος της συλλογής πρωταρχική θέση έχει τό βίωμα. 'Ο έρωτας είναι ή κυρίαρχη θεματολογία της συλλογής. 'Ομως είναι ό έρωτας του όνειρου και της φαντασίας. Κατά τ' άλλα ό ποιητής μας σαρκαρίζει την καταναλωτική κοινωνία, προβληματίζεται πάνω στην άδυναμία άλληλοκατανόησης των ανθρώπων και στις αίτιες των πολέμων. Διακρίνουμε την φιλοσοφική θεώρηση των έγκοσμίων, τόν σαρκασμό του γι' αυτά, άλλα και κάποια άσση διδασκισμού. Τέλος ή πολιτική του θεώρηση, περισσότερο άνθρωποκεντρική παρά ταξική, μετεωρίζεται άνάμεσα πέ άνεκπλήρωτα ιδανικά και δεοντολογικές άναζητήσεις.

Γιώργος Πετρόπουλος

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΠΠΑΣ, «'Ομορφος κόσμος» (μυθιστόρημα), 'Αθήναι 1992.

Οί 'Αρχαίοι κατά τόν Βασίλη Μοσκόβη είναι μάγοι του πνεύματος. Τό μυθιστόρημα αυτό του Γιώργου Κ. Παππά ζωντανεύει τούς άρχαίους προγόνους μας μέσα από την κοσμογονική έποχή που ζούμε. Είναι ένα μωσαϊκό με παλμό και ζωνάνια, που πλαστουργήθηκε με μία καταλυτική, λυρική ροή. 'Ο κ. Γ.Κ.Π., διανθίζει τόν πεζό λόγο με εύκαιριακούς στίχους. Και σάν ούτοπιστής καυτηριάζει τις παρεκτροπές. 'Η ευηχία των άπόψεών του γιά τόν έρωτα έπελειούργησε πλουσιόδωρα σάν προσεγγιστική έρμηνεία στην άλλοτριωμένη από την σημερινή κατάπτωση ψυχής μου σάν άναγνώστη. 'Η άφήγηση που άρθρωσε έδώ ό κ. Παππας δορυφορείται από την συναισθηματική άνάμνηση και τόν διανοητικό όρθό λόγο. Και είναι κρίμα, που τό καθόλα άρτιο μυθιστόρημά του αυτό δέν θά άγγίξει τό εύρύ κοινό, μία και πρόκειται γιά μία ί-

διωτική έκδοση, μακριά από τό «μάρκετινγκ» των μεγαλοεκδοτών και την κουλτουροσαβούρα που προπαγανδίζουν άνηλεώς τά ΜΜΕ.

Ο.Μ.Δ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ, Διαδοχή της Προεδρίας (λόγος επί τη άποχωρήσει του έκ της προεδρίας της 'Ακαδημίας 'Αθηνών), 'Ανάτυπον έκ των Πρακτικών της 'Ακαδημίας 'Αθηνών τόμ. 66, 'Εν 'Αθήναις 1991.

ΚΑΛΛΙΑ ΧΥΤΗΡΟΓΛΟΥ, Θωπέιες 'Ονειρου (ποίηση), 'Αθήναι 1992.

ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ, Προσθαφαιρέσεις Ποιημάτων, 'Αθήναι 1991.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΙΧΑΣ, Στύγα (ποιητική συλλογή), Λαμία 1992.

ΕΛΕΝΗ ΘΕΟΛΟΓΙΔΟΥ-ΒΕΛΙΣΣΑΡΗ, 'Ας άναλογοισθούμε (ποίηση), 'Αθήναι 1992.

ΜΑΡΙΑ ΘΕΩΝΑ, 'Ηλεκτροκύματα (ποίηση), 'Αθήναι 1988.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΔΡΑΚΟΣ, Καλόν τό γήρας (μελέτη), 'Αθήναι 1991.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΣ, Τό θεσσαλικό ίππικό στην 'Αρχαιότητα (ιδίαιτερα τό ίππικό των Φαρσάλων), (μελέτημα), Λάρισα 1991.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΑΚΟΛΥΡΗΣ, 'Ο 3ος Μάγιστρος των 'Ιπποτών (ιστορικό μελέτημα), 'Αθήναι 1991.

ΑΝΔΡΟΜΑΝΕΤΣΙΚΟΥ Ε., ΓΑΛΙΩΤΟΣ Κ., ΓΙΟΝΤΑΜΗΣ Ε., ΔΑΓΚΑΡΗΣ Π., ΔΕΔΕΣ ΑΘ., ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΔΙΟΝ., ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. (μαθητές 32ου Λυκείου 'Αθηνών), Μακεδονία-Πιό 'Ελλάδα από την 'Ελλάδα (ιστορικό μελέτημα), 'Αθήναι χ.χ.

ΜΑΓΙΑ ΔΡΟΣΟΥ, Τό ίερόν δικαίωμα (διηγήματα), 'Αθήναι 1991.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΞΕΝΑΚΗΣ, ...Και ό άνθρωπος άναζήτησε τό Θεό του — Ψήγματα από τη φιλοσοφία των αιώνων. — Τόμος Α' 'Από τόν πρώτο σκεπτόμενο άνθρωπο μέχρι τόν 6ο αϊ. μ.Χ., Τόμος Β'. 'Από τόν 7ο αϊ. μ.Χ. μέχρι σήμερα (συλλογή), 'Αθήναι.

ΜΑΡΙΑ ΓΟΥΝΑΡΗ, 'Ατέλειωτοι στίχοι (ποίηση), Θεσσαλονίκη 1991.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΠΙΤΤΑΡΑΣ, Και νά ξέρεις... τότε στον έμφύλιο ήσουν κι έσύ άπ' τό Αύριο (σύνθεση ποιητική), 'Αθήναι 1991.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΔΑΜΟΥ, 'Η ξένη επίδραση στο έργο του Ρήγα (άνάτυπο από τό περιοδικό «'Υπέρεια»), 'Αθήναι 1990.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΛΑΝΟΣ (ΠΑΝΙΤΣΑΣ), Νέα έποχή (ποιήματα), 'Αθήναι 1992.

ΤΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, 'Επιλογή Β' (πειητική συλλογή) 'Αθήναι 1991.